

Lập Quốc Ký II

Contents

Lập Quốc Ký II	1
1. Chương 00: Thiên Hạ Đại Loạn	2
2. Chương 1 : Một Ngày Mới Lại Đến	4
3. Chương 2 : Chuyện Cách Đây Khá Lâu	11
4. Chương 3 : Huynh Có Muốn Sống Không?	13
5. Chương 4 : Cánh Chim Bạt Gió	18
6. Chương 5 : Vì Ta Là Đại Phu	25
7. Chương 6 : Ta Xin Lỗi	30
8. Chương 7 : Đại Ca Giá Đáo	35
9. Chương 8 : Ngày Tết Về Nhà	39
10. Chương 9 : Năm Mới Đoàn Viên	47
11. Chương 10 : Mừng Ba, Tiễn Ông Bà!	52
12. Chương 11 : Tam Thập Lục Kế, Tẩu Vi Thượng Sách!	56
13. Chương 12 : Rằm Tháng Giêng, Đêm Trăng Sáng!	60
14. Chương 13 : Đêm Xuân Say Rượu	65
15. Chương 14 : Con Mèo Giấu Trong Phòng!	71
16. Chương 15 : Một Chuyện Tình Bất Ngờ!	75
17. Chương 16 : tình Nhân Lữ Quán!	79
18. Chương 17 : Khóc Cái Gì Mà Khóc!	83
19. Chương 18 : Hoành Đào Đoạt Ái!	88
20. Chương 19 : Năm Khai Nguyên Thứ Nhất	93
21. Chương 20 : Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm!	98
22. Chương 21 : Sóng Gió Nổi Lên	102
23. Chương 22 : Lạc Mai Như Tuyết	105
24. Phiên Ngoại 1: Như Chim Liền Cánh, Như Cây Liền Cành	110
25. Chương Cuối: Đại Phu, Ta Muốn Khám Bệnh	113
26. Phiên Ngoại 2: Hậu Cung Đệ Nhất Nhân	118

Lập Quốc Ký II

Giới thiệu

Hắn là sư đệ tốt của huynh trưởng nàng. Khi hắn viết thư cầu cứu đến, đại ca lại trùng hợp không c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-quoc-ky-ii>

1. Chương 00: Thiên Hạ Đại Loạn

Chương 00: Thiên hạ đại loạn

Việt Quốc là đất nước xa xôi tại vùng phía nam Đại lục địa. Địa hình hỗn tạp. Phía bắc giáp Thiên Mầu sơn, ngọn băng sơn vươn tới tận trời cao. Phía Đông giáp sa mạc Hồi Hộp, vùng đất kỳ ảo chứa đựng bí mật của cái chết. Vùng phía tây là Đại Lâm Phong, vùng rừng núi bao la bạt ngàn đến vô tận của sự sống. Thương cảng phía nam mặt hướng ra biển Nam Dương, nơi nhộn nhịp bậc nhất của tất cả các cuộc hải trình.

Trung tâm của Việt quốc là vùng đồng bằng châu thổ rộng lớn Thần Châu, được bồi đắp bởi hai con sông lớn là Triết giang chảy xuống từ hướng bắc và Lý giang bắc nguồn từ Đại Lâm Phong vùng phía tây. Tại đây hai con sông hòa với nhau, một trắng một xanh giao thoa kết hợp rồi lại tỏa ra chảy về phương nam, qua chín cửa sông đổ ra biển Nam Dương. Chính nhờ sự kết hợp này, đã tạo cho vùng đồng bằng trung tâm sức sống mãnh liệt, cây cối phát triển sinh sôi đa dạng, cảnh sắc nên thơ hữu tình, non xanh nước biếc. Thật không đâu sánh bằng. Hay cho câu:

Triết Lang lãng tử nơi phương Bắc

Lam nữ Lý Nương chốn Tây miên

Cửu Long quả đó tình nhân kết

Nhớ mãi Thần Châu chốn hẹn thề

(Thần Châu tình hẹn – Dư Thời cư sĩ)

Năm Uy Vô thứ mười ba, Hoàng thượng tại vị là Hồng Cảnh, chính sách hà khắc, nổi tiếng là người độc đoán và đa nghi. Từ thời lập quốc, Hoàng tổ phong ười hai vị khai quốc công thần là sứ quân, ban cho phiên thổ, tự trị một cõi, oai danh hiển hách. Vậy mà đến nay do hoàng thượng hà khắc, nghi gian quần thần, mười hai phiên sứ quân thì đã bị hoàng thượng thanh trừng hết tám phiên. Ba phiên nổi dậy lại bị quân hoàng gia đẩy lui sâu vào sa mạc phía tây. Nay chỉ còn lại một phiên, đó là phiên quân của Hàn Bá tướng quân, đóng nơi biên cương phía Bắc, vị trí trọng hiểm, cách xa triều chính nên vẫn còn được giữ lại. Tuy vậy cũng không tránh khỏi lòng nghi của hoàng thượng. Đất nước rối ren, lòng người chia rẽ.

Giáp phía bắc của Việt Quốc là nước Thanh Trà, đất nước hùng mạnh về quân sự, đang trên đà chinh phạt, mở rộng bờ cõi. Ngăn giữa Việt Quốc và Thanh Trà chính là dãy núi Thiên mầu sơn. truyện copy từ

Dãy băng sơn hùng vĩ này có thể nói cao tận trời xanh, quanh năm phủ đầy băng tuyết, chưa từng có ai leo được đến ngọn, còn có thể vượt qua thì xưa nay chỉ có được mấy người. Vì vậy, Thiên Mầu Sơn chính là lý do duy nhất ngăn cản bước chân của quân Thanh Trà đến Việt Quốc. Nhưng từ lâu, Việt Quốc đã là

một quả ngọt chín thơm mà quân Thanh Trà luôn thèm muốn. Mà muốn băng qua Thiên Mẫu Sơn chỉ còn một con đường duy nhất chính là Tĩnh Thiên Quan do Hàn Bá tướng quân trấn giữ.

Tĩnh Thiên Quan là một con đường dài hẹp chen vào khe nứt giữa hai ngọn núi, bề rộng không quá mười thước, kéo dài mấy trăm dặm quanh co xuyên qua lòng núi lớn. Hai bên vách đá dựng đứng cao vờn vọi, chỉ biết nếu đứng từ dưới nhìn lên thì bầu trời chỉ như một lần sáng hẹp, có cảm giác như đứng dưới lòng giếng sâu mà nhìn lên miệng giếng vậy.

Ở giữa đoạn đường Tĩnh Thiên Quan, nơi mà hai vách đá vươn lên cao nhất, khoảng mở rộng nhất chính là Đào Đô thành. Tòa thành lơ lửng giữa lưng chừng không , bám vào hai bên vách đá. Bên dưới Đào đô là quan đạo, nơi đó có lập một trạm kiểm soát mọi người qua lại Tĩnh Thiên Quan. Đào đô hình thành trên hàng ngàn, hàng vạn dặm ngang xuyên từ vách núi này sang vách núi kia. Một số là rễ cây đại thụ có đường kính gần năm thước đâm ngang vách đá, một số lại là cọc sắt cao ba thước do người ta đóng vào, tất cả hình thành nên một mạng lưới chằng ngang lộn xộn, kỳ lạ. Nhà cửa xây nên tầng tầng lớp lớp, cơ man nào là những công trình kiến trúc kỳ quái, chỉ với một mục đích là mở rộng không gian sống ở Đào Đô. Các khu vực nối với nhau bằng hàng hà sa số những cầu thang gỗ, thang treo, cầu dây văng ... Bên trên cùng là tướng quân phủ, phủ đệ của Hàn Bá tướng quân, thành chủ của Đào Đô thành.

Hàn Bá tướng quân là một đại bá cao lớn, khoát bộ cẩm bào, chòm râu trắng dài trước ngực khiến gương mặt ông trở nên quắc thước uy nghi. Từ trên Vọng Quân đài, ông nhìn xuống con đường bên dưới thành phố. Hai hàng đuốc sáng trưng di chuyển theo hai hướng khác nhau tùy theo đó là người nhập quan hai xuất quan. Bởi vì Đào Đô nằm ở vị trí sâu nhất của hẻm núi, nơi ánh mặt trời khá xa xôi nên người đi qua quan trạm bên dưới Đào Đô thường phải đốt đuốc để đi đường. Tay Hàn Bá tướng quân nắm chặt tờ chiếu chỉ, về mặt ông đắm chiêu. Mặt lệnh trên chiếu chỉ viết:

“Thần uy Ban mệnh,

Năm Uy Vô thứ mười ba,

Ta là Hồng Cảnh hoàng đế , con cháu đời thứ sáu của Thánh Minh tổ Hoàng.

Thanh Trà phương bắc là một nước man di mọi rợ mà lại dám nhiều lần dòm ngó nước ta, sai sứ sang sỉ nhục oai danh thần uy của ta. Thật là khi người quá mức.

Nay, ban chiếu này, lệnh cho Hàn bá tướng quân dẫn Bạch Lãng quân tấn công Thanh Trà, thể hiện thần uy của của Đại đô. Binh trọng thần tốc , khởi quân trước cuối tháng 10.

Bất đao thu mệnh,

Uy Vô Hồng Cảnh”

Hàn Bá tướng quân thở dài một tiếng. “Với một lý do không rõ ràng như vậy, lại sai ta đem Bạch Lãng quân tiến đánh Thanh Trà. Thực là danh không chính, ngôn không thuận. Hơn nữa cuối tháng sau là bắt đầu mùa rét đậm, thời tiết chuyển biến xấu, ngay cả sống ở tại Đào Đô đã muôn vàn khắc nghiệt rồi, mà hoàng thượng lại muốn ta đem quân đánh người ta.” Hàn Bá vô cùng phiền muộn. Ông nhìn lại Đào Đô thành. Nằm giữa Tĩnh Thiên Quan, Đào Đô thành có vị trí quan trọng trong quá trình vận lương tiếp thực cho những người đi suốt mấy trăm dặm đường quanh co giữa hai hẻm núi. Tuy là quan ải, nhưng Đào Đô thực chất là trạm nghỉ chân cho thương nhân mua bán giữa Việt Quốc và Thanh Trà. Binh lính Đào Đô trước giờ đều là lính giữ thành, chỉ biết thủ không biết công. Từ thời Hàn Bá tướng quân lên làm thành chủ cũng chỉ vài lần chạm trán với quân Thanh Trà. Nhưng cũng chỉ là thủ thành chờ chúng tự rút lui.

Nếu Thanh Trà tấn công theo đường quan đạo thì với địa hình chật hẹp nơi này, khó triển khai quân theo lối đánh bài bản trên thảo nguyên của chúng. Đào Đô trở thành nơi dễ thủ khó công, chỉ cần thủ thành một tháng, quân Thanh Trà tự động tuyệt lương mà rút. Còn nếu chúng tấn công theo hướng sơn đạo, chưa vượt qua được dãy núi tuyết thì chúng cũng kiệt lực mà rút lui. Tình hình hiện nay là cân bằng, người không thể tấn công ta mà ta cũng không thể xâm phạm người.

“Hoàng thượng ban chiếu chỉ này chẳng khác nào ban ta vào chỗ chết” Hàn bá tướng quân u oán nghĩ. “Ngài đã có ý tiêu phiên, thì có lẽ cũng đã đến lúc của phiên cuối cùng của ta rồi.”

- Lão gia, tuyết lại rơi lớn. Xin người hãy vào trong uống chén trà cho ấm. – Vị lão bá mặc phục sức tổng quan đứng phía cửa, kính cẩn quay về hướng Hàn tướng quân.
- Ân bá, đã có tin tức của Tam nhi, Lục nhi và Thất nhi chưa? – Hàn Bá hỏi mà mặt ngẩn đầu những bông tuyết bay bay. Tuyết chưa bao giờ ngưng rơi ở Đào Đô cả.
- Thưa lão gia, Lục Công tử đã đến Tỉnh Thiên Quan, độ chùng cuối ngày sẽ về đến Đào Đô. Tam công tử và Thất công tử đã nhận được tin báo, đang trên đường về, có lẽ chùng ba ngày sau sẽ tới – Vị tổng quản kính cẩn thưa.
- Về rồi thì tốt. Cuối tháng mười sẽ là lúc xuất binh. – Hàn Tướng quân nói như chém đinh chặt sắt.
- Nhưng, lão gia ... – Ân lão bá không thể nói hết câu, lời của ông lấp lửng nửa chùng mà như nghẹn, nửa như một câu hỏi, nửa như lời can ngăn.
- Quân xử thần tử thần bất tử bất trung. Huống chi lần này ta chưa chắc phải chết. Nếu ta không đi, e rằng phen này thiên hạ đại loạn.

Ân lão bá nhìn sâu vào đôi mắt vị chủ nhân của mình. Ông chỉ thấy trong đó sự u oán, hy vọng chiến thắng chỉ là một tia sáng nhỏ xíu, lóe lên rồi vụt tắt. Ngoài trời tuyết cứ bay bay, vài bông trắng tinh rơi trên chòm râu đã bạc của Hàn Bá tướng quân, trông ông già đi hẳn. Ân bá không thể nói thêm gì được nữa, lòng ông chỉ còn niềm hy vọng duy nhất. Hy vọng vào bảy vị công tử, con của Hàn Bá tướng quân. Hy vọng họ có thể xoay chuyển được thế cuộc đã định.

2. Chương 1 : Một Ngày Mới Lại Đến

Chương 1: Một ngày mới lại đến

Năm Uy Vô thứ mười ba, trên sườn núi Ma Phong Lãnh thuộc dãy Thiên Mẫu sơn.

Đó là một buổi sáng mai giữa mùa đông, ngày mười lăm tháng mười một. Thời tiết lạnh cắt da, gió tuyết gầm rú ồn ào như lấn át hết tất cả những âm thanh của sự sống khác. Có một dáng người đơn bạc đang lẫm lẫm cất bước đi trong thời tiết khắc nghiệt. Từng bước từng bước chân in sâu trên nền tuyết trắng, nhưng chẳng mấy chốc đã bị gió tuyết quét qua, xóa đi mất. Người kia dùng tay nhắc nhẹ cái mũ rơm ra nhìn xung quanh, bốn bề đều là tuyết trắng xoá. Cơn bão tuyết âm ỉ, cuộn cuộn xung quanh làm ắt người không thể nhìn đi xa hơn năm thước.

“Chẳng lẽ ta đã bị lạc rồi!” Người mũ rơm thầm nghĩ.

“Nhìn trời có vẻ còn lâu mới có thể tốt hơn được”, người mũ rơm thở dài. Ở chốn khắc nghiệt như thế này thì có ai sống được chứ. Y kéo khăn choàng lên cao hơn nữa để che bớt khuôn mặt mình đi. Gió tuyết buốt lạnh làm cả thân người y như bị đông cứng lại. “Phải tìm chỗ nghỉ ngơi thôi!”

Sau một hồi lần tìm dọc theo vách núi, y tìm được một hang đá, xem như có thể dùng làm nơi tạm trú chân. Người thanh niên cố hết sức đi sâu vào hang đá để tránh xa cơn bão tuyết đang gào rú bên ngoài, thế nhưng đây không phải là một hang đá sâu lắm, đi vào chưa được mười thước thì đã tận rồi. “May mà cửa hang không lớn, gió thốc vào đây không nhiều”.

Người thanh niên rủ rủ lớp tuyết trên áo khoát rơm, lớp tuyết đóng dày nặng chịch làm ảm ướt luôn cả lớp vải của áo bông bên trong. Cởi bỏ áo khoát rơm bên ngoài ra, để bên cạnh cho khô bớt (mặc dù với thời tiết này thì khó mà khô nổi), người thanh niên cũng đặt luôn cả rương đồ mình đang vác trên vai xuống. Vác cả một tủ thuốc như thế này đi thực là cực nhọc mà, nhưng không biết bệnh nhân sắp tới bệnh tình trầm trọng cỡ nào, phải đem những thứ gì đi, nên y đành phải mang theo tất cả những thứ cần thiết.

“Hy vọng là hữu dụng, nếu không uổng công ta vất vả mang cả một rương đồ này từ dưới núi lên rồi”. Y xoa xoa đôi vai mệt mỏi, đã bắt đầu tê cứng của mình.

- Vậy mà nói có người tới đón, thật là gặt người! Tên Hàn Y Thần đó, cầu cho người đừng chết trước khi gặp ta, ta phải hỏi tội người cho ra nhẽ. Nếu không phải nể tình người quen biết với đại ca, ta cũng không cần đến cái nơi ‘khí cò còn không sống nổi’ này để trị bệnh.

Y là một đại phu, hơn nữa còn là đại phu được xưng tụng là ‘thần y’ của nhà họ Thành. Gia tộc họ Thành của y sống sâu trong rừng Đại Lâm Phong phía tây Việt quốc, nổi tiếng với nghề mua bán dược liệu. Sống trong một kho thuốc vĩ đại như thế, nên y dần dà cũng tinh thông y thuật. Nếu không tinh thông y thuật, làm sao có thể bốc thuốc bán cho người ta. Năm mười ba tuổi, y lần đầu vì thương cảm trị bệnh cho người khác. Chẳng ngờ ‘phước thầy may chủ’ cứu sống cho người kia, từ đó tiếng lành đồn xa. Đến nay y mười tám tuổi, thì đã được xưng tụng là ‘đệ nhất thần y’. “Thật là mắc cỡ mà!” Tuy có vẻ phô trương, nhưng thực ra danh xưng ‘đệ nhất’ nghe lâu cũng thấy thích. Thôi thì nước dâng thì thuyền cũng lên theo, đành phải phát dương quang đại cho cái bằng hiệu ‘đệ nhất thần y’ vậy.

Mà thứ quan trọng hơn, chính là y thật sự rất thích trị bệnh cho người ta. Nhìn những vết khâu chạy dài trên cơ thể con người thật là hấp dẫn. Mùi thuốc nồng nàn trên cơ thể người bệnh, vẻ mặt đỏ au của người đang phát sốt, đôi mắt cuồng dại của những người mê sảng, tất cả đều kích thích y vô cùng. Khi y đem chuyện này kể với nhị ca thì chỉ nhận được một câu “Biến thái!”. Đại ca còn nói ít hơn, chỉ buông ra một chữ “Bệnh!” Có lẽ y bệnh thật, chính là bệnh tương tư đối với những căn bệnh trên cơ thể con người.

Thành thần y lấy từ trong rương ra một bầu rượu, đó chính là ‘Thiên Cốt tửu’, một loại rượu vô cùng đậm đặc dùng để sát trùng vết thương và dụng cụ chữa trị. Tuy nhiên trong lúc cần kiếp cũng có thể mang ra uống, lúc trời lạnh giá thế này uống chút rượu làm ấm cơ thể thì có gì sai trái đâu. ‘Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’.

Y mỉm cười rồi ngửa đầu uống hết cả nửa bầu rượu. Dòng rượu nóng chảy tới đầu như đốt nóng cơ thể tới đó. Cơ thể vốn gần như đông cứng của y bị rượu làm tan chảy mềm nhũn đi. “Quả nhiên là hảo tửu”. Y khà một hơi rồi, cười sung sướng vỗ đùi cái đét, y hết mấy tên bộm đang thèm mà được uống một ngụm rượu ngon.

Thiên Cốt tửu vốn không phải là một loại rượu thông thường, mà chính là loại được chưng nấu đặt biệt, đậm đặc vô cùng. Người bình thường chỉ cần uống nửa ly, đã thấy mình như bị hỏa thiêu, xương cốt đều đau nhức, cơ thể bần thần mất tri giác. Chính vì vậy, loại rượu này mới có tên là ‘Thiên Cốt tửu’. Vậy mà không lý gì tên tiểu quỷ mới mười tám tuổi này uống một lần cả nửa bình rượu mà không bị làm sao. Thật ra lý do rất đơn giản, bởi vì y chính là một tên tửu quỷ.

Tửu quỷ uống xong nửa bầu rượu cũng thấy muốn ngất ngư, rượu này quả nhiên mạnh thật. Vì lâu ngày mới được chạm tay vào bầu rượu, nên y đã không biết tiết chế mà uống nhiều như vậy. Với tửu lượng ngàn ly không say của mình, nửa bầu rượu cũng đủ làm cho y cảm thấy trời đất quay cuồng, ý loạn tâm mê. Bị dục hỏa trong người khổng chế. Tiểu thiếu niên thấy mình không sợ trời không sợ đất, đứng dậy hét lên,

- Hàn Y Thần người hãy chờ xem, đại lão gia sắp tới rồi đây!

Hét xong y xốc rương đồ lên vai chạy thẳng ra trời bão tuyết, không thèm mang theo áo tơi và mũ rơm. Nào ngờ chưa kịp chạy đến ba bước, tiểu thiếu niên đã bị một cơn gió thốc thổi cho té rạp, sau đó lăn tròn trên sườn dốc đầy tuyết, rớt xuống tận dưới một khe đá. Không biết vì say rượu hay vì chấn động mạnh, y nằm im không nhúc nhích. Từng đợt gió gào thét mang đầy tuyết phủ lên thân người y. Từng đợt, từng đợt tuyết sau đó lấp kín người, không còn thấy y đâu cả. Đúng là rượu ít gây họa, rượu nhiều hại người.

^ _ ^

Y tỉnh dậy, thấy thật may mắn vì xung quanh không còn tuyết nữa. Có người nào đó đã đào y từ trong đồng tuyết ra, cứu y mang về đã quét nhìn đôi mắt còn đang lơ mơ mê man nhìn xung quanh, nhưng chỉ một giây sau y đã mở bừng hai mắt tỉnh táo hẳn.

“Cái gì, không phải là cứu người sao, sao lại mang người ta giam vào nhà ngục?”

Đúng vậy, chỗ của y ở bây giờ chính xác là nhà ngục. Có vách tường bằng đá nê, có những dây song sắt liên kề nhau ngăn thành từng xà lim, thậm chí chỗ y đang nằm còn có một ổ rơm hôi hám. Thiếu niên đứng bật dậy, giận dữ la hét.

- Người đâu, người đâu? Đây là nơi nào, là ai đã dám bắt ta vào đây? Người đâu?

Một lát sau có tiếng xích sắt loảng xoảng, cánh cửa nhà lao bật mở, bước vào trong là một đại hán cao lớn, râu ria xồm xoàng. Nhìn thấy cũng có vẻ khiếp sợ, chẳng dám hó hé la hét nữa. Cái chân đang giơ lên định đá vào song sắt cũng đứng im, dừng lại bất động giữa không gian. Nhìn thấy y, đại hán râu ria liếc một cái.

- Tiểu quỷ, ngươi cuối cùng đã tỉnh. Ngươi cũng gan thật, đang đi giữa vùng núi tuyết mà cũng dám uống rượu. Tuy rượu làm nóng người, nhưng với thời tiết băng giá như tại nơi đây, thì rượu cũng mau chóng giết người chẳng kém gì gió lốc đâu.

- He he ... Tại tiểu nhân thiếu hiểu biết, may nhờ đại nhân cứu giúp. Chẳng hay đây là địa phương nào, và tại sao tiểu nhân lại bị nhốt ở nơi này? – Y giả bộ điệu cười cầu tài của đại ca. Đại ca y đã từng dặn “Nụ cười có thể mua chuộc nhân tâm, làm sự cảnh giác của kẻ thù giảm xuống ba phần, nói chung là vô cùng lợi hại.”

- Câu này muốn biết đáp án, thì phải chờ xem ngươi là ai mới được. Nói, ngươi là người từ phương nào tới? Là quân Thanh Trà hay là mật thám của Đại Đô? Tới Ngạo Phong trại là có ý đồ gì?

- Hả? Nơi này là Ngạo Phong trại? Haizz, đúng là ‘đi mòn cả dép cũng tìm không thấy, một bước sẩy chân lại đến nơi’. – Hẳn thở dài nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ. – Tại hạ là Thành gia thần y, là người được trại chủ Hàn Y Thần mời tới.

- Là Thành gia thần y sao? – Tên râu ria reo lên vui mừng. – Thật là ngài đã đến, chúng ta chờ người mãi mắt cũng không thấy. Bệnh tình của thiếu chủ cũng sắp chờ không nổi nữa rồi.

Tên râu mừng rỡ chạy tới, cũng không quan tâm chìa khoá để ở chỗ nào mà dùng tay không mở luôn cánh cửa xà lim ra. Thành thần y bước qua cánh cửa vẹo vọ, thăm kinh hãi. “Sức lực thật hơn người, không biết sức hai cánh tay đó mà ôm người ta một phát, có thể cùng lúc gãy hết toàn bộ xương cốt, kinh mạch toàn bộ đứt đoạn không?”

- À mà khoan đã, các hạ có mang theo gì chứng minh thân phận không? – Tên râu quay lại hỏi. Nhìn hẳn có vẻ hung dữ nhưng hình như là một gã khá ngốc nghếch.

- Tất nhiên là có. Đây là lệnh bài của nhà họ Thành, xin đại nhân xem qua.

Thiếu niên cười ngốc nghếch, lấy trong người ra một tấm lệnh bài bằng gỗ mộc, bên trên không có chữ, chỉ có khắc hình một cây nấm. Đại hán râu ria không nói gì, chỉ lật qua lật lại tấm lệnh bài, ngấm ngấm một hồi rồi trả lại. Xem ra chính gã cũng không biết lệnh bài của Thành gia rốt cuộc có hình dạng như thế nào.

Gã thiếu niên đi theo tên râu ria qua vô số những hành lang ngoằn ngoèo được tạc trong lòng núi đá. Gã râu ria có ghé qua một căn phòng, lấy rượu thuốc trả lại cho y, sau đó thì đi tiếp. Xem chừng nơi đây có qui mô khá lớn. Ngoằn ngoèo quẹo phải, quẹo trái một hồi chính y cũng không biết mình bị dẫn đến địa phương nào rồi.

Phía cuối hành lang thông ra một sảnh lớn. Nơi đây dường như là một hang đá lộ thiên, thông thẳng ra bên ngoài. Thiếu niên nhìn xung quanh. Hai bên vách đá kéo dài cao lên phía trên, bầu trời sáng rực rỡ dường như chỉ là một lần sáng hẹp. Chổng ngang qua hai vách đá là muôn vàn những thanh xà ngang bằng gỗ dài hơn mười thước, cao hơn tám tấc. Tại vị trí những thanh dầm gỗ đó là những ô cửa đục sâu vào lòng đá. Xem ra từng ô cửa đều sẽ dẫn đến những khu vực sinh sống khác nhau của người dân. Nhớ lại những từ miêu tả được viết trong sách, thiếu niên trầm trồ.

- Lẽ nào đây là Đào Đô?

- Đây không phải là Đào Đô, đây là Ngạo Phong trại, cách Đào Đô hai mươi dặm về phía đông bắc. Đào Đô thực sự còn lớn hơn nơi này gấp trăm lần. – Tên râu tự hào khoe.

- Không được nhiều chuyện!

Một tiếng nói vang lên bị vách đá dội lại tạo thành chuỗi âm thanh vang vọng kéo dài. Có những tiếng roi quất chát chúa vang lên. Thiếu niên nhìn theo hướng tiếng động, thấy ngọn roi dài quất mạnh, cuốn chặt vào thanh xà ngang. Sau đó là một người cầm roi nương theo hướng đó bay qua bay lại, cuối cùng hạ xuống chiếc ngai cao phía cuối sảnh đường.

Thiếu niên ngẩn ngơ nhìn không biết mình còn tỉnh hay là đang say rượu. Cách người vừa xuất hiện thật là phi phàm thoát tục, phiêu lãng như tiên tử giáng trần. Nam tử hán vừa bay tới quả nhiên là thân thủ tuyệt đỉnh, khinh công có thể nói không thua kém gì đại ca. Hơn nữa hán còn có mái tóc dài thả tung bay, bộ trường bào dài thướt tha che không thấy chân. Nói hán đẹp giống như thần tiên cũng không có gì quá đáng. Thật là người cũng giống như tên. Vị thiếu niên nuốt nước miếng một cái, ngăn chặn những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Y đã đoán được người vừa mới xuất hiện là ai, bèn bước tới chấp tay cúi chào.

- Hàn Y thần huynh, tiểu đệ là Thành Lạc Thiên, xin ra mắt vấn an. Thông thư của huynh vừa đến nơi, thì cũng trùng hợp đại ca Lạc Nhân không có ở nhà. Biết bệnh tình của Hàn huynh không thể chậm trễ nên Lạc Thiên đành thay mặt đại ca tới chẩn bệnh cho huynh. – Y lịch sự vấn an người mới tới.

- Người thật là Lạc Thiên? – Giọng Y Thần khàn khàn vang lên. – Vậy không biết Lạc Thiên mà năm ngoái ta gặp ở Thành gia là kẻ nào? Người nhìn mặt không thấy giống hán lắm. Quân đâu? Đem kẻ giả mạo này vứt lên đỉnh Trường Phạt cho Đại Điều ăn thịt hán đi.

Nghe giọng Y Thần giận dữ, người thiếu niên cũng bủn rủn hết tay chân. Y vùng đứng dậy ra hết vang.

- Khoan khoan, đừng mang lên núi.

Sau đó, nhanh tay rút kim châm phía dưới búi tóc ra. Hai hàng thủ vệ đứng hai bên hết à rồi ồ. Những cây châm lớn dài hơn hai tấc mà có thể mang cắm vào đầu mình được sao.

- Tại hạ ... Ý quên, tiểu nữ là Thành Lạc Mai, thật sự là tiểu muội của Lạc Nhân ca ca. Thay mặt ca ca đến đây chữa bệnh cho Y Thần Huynh.

Giọng nói ngọt ngào đó thực sự khác biệt hẳn lúc nãy. Mà thiếu niên cũng đột nhiên biến thành thiếu nữ, thân hình rắn chắc bỗng nhiên biến thành mềm mại căng tròn. Gương mặt góc cạnh lại biến thành thon thả. Sự biến đổi kinh người đó thực sự là khiến người ta ngạc nhiên. Chỉ thấy người đứng giữa sảnh, tuy mặc nam trang nhưng chắn chắn là một cô nương không cần bàn cãi.

- Là ‘dịch dung hoá cốt’ bí kỹ? – Y Thần trầm trầm nói.

- Huynh cũng biết? – Lạc Mai ngạc nhiên hỏi lại.

- Ta từng có được một cuốn sách nói về bí kỹ này, nhưng vì khó luyện quá nên mới tặng cho đại sư huynh. Không ngờ muội có thể luyện được. – Xem ra Y Thần đã chấp nhận thân phận của Lạc Mai.

- Huynh cũng từng thử luyện? – Lạc Mai vui mừng không ngờ gặp được đồng chí, bí kỹ này nàng lấy được từ trong phòng Thanh Đồng, không ngờ xuất xứ là ở chỗ của Y Thần.

- Ta có thử nhưng không thành công. Điều khiển khí lực kích thích đại não nói dễ làm khó. Ta đã thử luyện qua, nhưng tự thẹn lực bất tòng tâm.

- Quả nhiên là gặp rắc rối ở chỗ đó mà. Muội cũng đã thử dùng khí lực kích hoạt đại não để dịch dung hoá cốt. Nhưng khí lực cũng không đủ. Muội e là người viết ra bí kiếp này, chỉ mới dùng lại ở nghiên cứu lý thuyết chứ bản thân cũng chưa thực sự làm được, hoặc giả đó là một tông sư với sức mạnh cường đại mới có thể làm được điều này.

- Muội dùng kim châm để làm vật dẫn à? – Y Thần tò mò bị cuốn hút vào câu chuyện, ai kêu hán là ‘vô si’, bất cứ bí kiếp luyện công nào cũng làm hán si mê đến vậy.

- Vậy mà cũng để huynh nhìn ra. Muội nghĩ dùng khí công chỉ bằng cứ trực tiếp kích thích các huyết đạo trên đại não bằng kim châm. Vì vậy muội đã tạo ra bộ Thấu Não Châm này. – Lạc Mai tự hào khoe ra chín cây kim châm dài hơn hai tấc.

- Sao muội dám mạo hiểm vậy? Mấy cây châm dài như vậy xem ra rất mạo hiểm. – Y Thần trầm trầm thán phục.

- Muội tự tin vào y thuật của mình.

Lạc Mai ngạo mạn hinh hinh cái mũi, được một cao thủ vang danh như Y Thần trầm trầm thì cũng đáng tự hào lắm chứ. Nhưng Y Thần chưa kịp nói thêm lời nào, hán đã bắt đầu một tràng ho dữ dội. Hán đau đớn gập đôi cả thân người lại ho, dường như càng ngày càng nặng hơn. Mấy tên thủ vệ la lên lo lắng.

- Thiếu chủ!

Nhưng chỉ cần bị một ánh mắt trừng nhìn của hắc bọn họ đành lui xuống hết. Y Thần rất ghét người ta thương hại mình, sự quan tâm lo lắng của người khác cũng bị hắc đánh đồng với tội nghiệp. Chỉ duy nhất Lạc Mai là có vẻ không biết sợ là gì, chạy đến bên hắc. Một tay nâng lên lọ thuốc ngủ nhỏ, một tay vỗ vỗ sau lưng hắc. Lọ thuốc ngủ có mùi vị thanh mát của bạc hà lập tức làm cơn ho của hắc êm dịu, cảm giác đau rát trong cổ họng bị giảm bớt. Tuy rất không đồng tình với hành động của nàng, hắc cũng đành phải nói cảm ơn.

Lạc Mai này giờ mới có dịp đến gần quan sát hắc. Gương mặt trắng bệch không phải do hắc là người phương bắc mà do hắc đã bị bệnh đã lâu, thậm chí có phần hốc hác. Đôi mắt vẫn đỏ hình như lâu ngày không được ngủ yên. Cơ thể hắc đang phát sốt. Đôi môi đỏ mọng không phải là dấu hiệu tốt mà là biểu hiện của thiếu máu quá độ. Hơi thở khô khè đứt quãng, nội thương tới phế phủ. Nàng lật tay hắc ra bắt mạch, hư hư nhược nhược cho thấy nội ngoại thương đều rất nghiêm trọng. Lạc Mai kinh ngạc nhìn hắc, bị thương nặng vậy mà này giờ nói chuyện với nàng đối đáp đều rất trôi chảy, người bình thường e rằng đã mê mang bất tỉnh lâu rồi.

- Thần ca, huynh trên người nội ngoại thương đều có, hơn nữa đã kéo dài hơn nửa tháng. Sức cùng lực kiệt. Có thể đến một gian phòng kín để Lạc Mai chẩn trị kỹ càng hơn được không? – Lạc Mai mới nói chuyện có năm sáu câu đã tỏ ra thân thuộc đến nỗi kêu người ta bằng ‘ca’.

Y Thần ngạc nhiên nhìn nàng, chỉ mới nhìn sơ qua mà đã có thể nói chính xác bệnh tình của hắc. Y Thần gật đầu, hắc nhìn tên râu ria phân phó.

- Quân, mang đại phu đến phòng của ta.

Tên râu ria chấp tay tuân mệnh. Thì ra Quân không phải để gọi chung binh lính tới, mà là tên của gã râu ria kia.

Sau khi phân phó xong, Y Thần lại lấy cây ngân tiên vung ra quất vào xà ngang, thuận đà phi thân bay đi mất. Nhìn hình dáng phiêu dật xuất trần của hắc, lại một lần nữa làm Lạc Mai ngẩn ngơ. Tiếng gã râu ria làm nàng giật tỉnh.

- Đại phu, xin mời đi lối này. – Gã khoát tay chỉ về hướng một cầu thang treo dọc theo vách đá.

- Không cần.

Lạc Mai bước xuống đeo hòm thuốc lên. Nàng mới là không cần đi lối cầu thang đó. Y Thần có thể bay lên bằng những cái xà ngang đó, tại sao nàng lại không thể? Tưởng nàng là ai chứ, một cô nương yếu đuối à? Nàng là tiểu muội của ‘ác tặc thần đầu’ Thành Lạc Nhân, Hoắc Ứng đời kế tiếp. Hơn nữa cái khoản bay nhảy này nàng còn được Thanh Đồng chỉ dạy không ít. Bọn khỉ trong rừng Âm Dạ có khi còn tôn nàng làm đại vương không chừng. ‘Tiểu hầu đại vương’, có lẽ uy danh đó của nàng còn chưa lan đến tận vùng băng sơn phía bắc này.

Lạc Mai chạy ba bước lấy đà, sau đó phóng người nhảy lên bám vào thanh xà ngang cao hơn bảy mét. Nàng xoay người thêm một vòng đã có thể lộn lên đứng trên cây xà đó. Nhìn hình bóng Y Thần bay bay bằng ngân tiên phía trên cao làm Lạc Mai có chút tự ti.

“Cứ chờ xem, muội nhất định sẽ đuổi kịp huynh!”

^ _ ^

Nhìn thấy Y Thần bay vào trong một ô cửa đá, Lạc Mai cũng phóng vào theo.

Đó là một căn phòng được khoét vào trong vách đá, không quá lớn nên vô cùng ấm áp. Mái phòng là trần đá nhưng không hiểu sao lại được gắn thêm mấy cây dầm ngang. Hình như người phương bắc rất thích dầm xà hay sao, nên đâu đâu cũng thấy gắn, cả những nơi cần thiết cũng gắn luôn.

Giữa căn phòng có một bếp lửa đang cháy tí tách, phía trong là nội phòng, bên trái là thư án, bên phải là một cái trường kỷ nằm dọc sách. Mà Y Thần đã ngay ngắn ngồi đợi sẵn ở đó. Hai người thâm nhìn nhau đầy khâm phục. Lạc Mai khâm phục hắc đang bị thương nặng mà vẫn thi triển được khinh công để bay lên

tận trên cao này. Còn Y Thần thì khâm phục nàng đang mang một rương thuốc lớn vẫn có thể đuổi theo kịp hắn.

Lạc Mai không nói không rằng đặt rương thuốc xuống bàn, sau đó cởi áo khoác của hắn rồi đỡ hắn nằm xuống. Cử chỉ thân mật này làm Y Thần vô cùng khó chịu. Vậy mà có vẻ còn chưa đủ, Lạc Mai còn lần tay định mở cúc áo của hắn. Y Thần chụp tay nàng lại nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ. Thấy hắn có thái độ nghi hoặc đề phòng như vậy, Lạc Mai thở dài.

- Thần ca, huynh nhìn xem. – Lạc Mai rút tay khỏi tay Y Thần, nàng bước tới mở toan hòm thuốc của mình ra. Bên trong là vô số lọ lớn gói nhỏ chứa đầy thuốc, hơn nữa còn có bông băng, vải sạch, kim kềm kéo bằng bạc sáng choang. – Muội là đại phu, còn huynh là bệnh nhân. Muội chỉ đơn thuần nhìn huynh dưới tư cách là đại phu thôi. Huynh đang bị thương trong người, muội không thể nhìn qua thì không thể chữa trị được. Muội không ngại nhìn thân thể huynh, thì huynh lại ngại muội cái gì? Hay là huynh không dám cởi trần trước mặt người khác?

- Ai nói không dám chứ?

Y Thần nhanh chóng phản bác. Lạc Mai nhướn miệng cười, quả nhiên đã trúng đòn khích tướng. Cái gì gọi là sĩ diện của nam nhi, chỉ mới nói khích một chút đã bắt đầu sục bậy. Sau đó Lạc Mai bắt đầu nhanh tay lẹ chân đóng hết cửa nẻo lại (với lý do cho đỡ lạnh) rồi thoát hết áo trên người Y Thần.

Quả nhiên thân thể cường tráng của người tập võ, từng cơ bắp chắc nịch cuộn cuộn, tuy đã bị bệnh lâu ngày vẫn không mất đi nét khoẻ mạnh dẻo dai. Hơn nữa nàng chưa từng nhìn thấy nam nhân nào có nước da trắng đến thế, có lẽ do Y Thần là người phương bắc nên nước da hắn có vẻ trắng hơn người ở Thần Châu. Nhưng điểm đặc biệt thu hút trên người hắn làm Lạc Mai chao đảo chính là số lượng vết thương khủng khiếp, lớn có nhỏ có, cũ có mới có. Lạc Mai nhìn gương mặt lạnh lùng không tỳ vết của hắn không khỏi thắc mắc “Chẳng phải huynh ấy là thiếu gia vọng tộc, có sao trên mình lại có nhiều vết thương như vậy?”

Nhìn gương mặt của Lạc Mai, Y Thần cũng đoán biết nàng đang nghĩ gì, bèn nói trước.

- Là do mấy lần đột nhập cơ quan bắt cản...

Lạc Mai à lên một tiếng, sở thích này của Y Thần huynh cũng đã từng nghe đại ca nói qua. Lạc Mai chỉ vào vết thương đang sưng to trên cánh tay trái của Y Thần.

- Cái này thì sao? Chẳng lẽ cơ quan bí mật có nuôi cả chó?

- Đó là mấy hôm trước đánh trận, đánh nhau với Lang Vương bị cản.

- Hèn chi huynh sốt đến như vậy, vết thương này chắc đã mưng mủ bên trong đã lâu nên mới sưng to như thế này.

Sau đó không nói không rằng Lạc Mai đi về phía tủ thuốc. Lấy ra một gói thuốc nhỏ thả vào lò lửa giữa phòng. Thứ bên trong gói thuốc lập tức bốc cháy, bùng lên thành một ngọn lửa xanh thật kỳ diệu.

- Đó là Cam Lai thảo, một loại thuốc mê vừa có tác dụng an thần vừa giảm được đau đớn. Bây giờ muội sẽ mở vết thương của huynh ra, lấy sạch mủ rồi may lại. Quá trình rất đau đớn nên phải dùng loại mê hương này giảm đau cho huynh.

Tuy nàng đã tận tình giải thích nhưng Y Thần vẫn chưa tin tưởng, hắn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn nàng. Lạc Mai lấy một cái khay ra, bên trong có một ít bông băng, một con dao lưỡi mỏng và một cái muỗng cực nhỏ có cán thuôn dài, tất cả đều bằng bạc. Nàng đổ rượu Thiệu Cốt vào khay, “Ai chà, rượu quý như vậy lại bị đem đi rửa tay và rửa dụng cụ. Thật là tiếc quá!”

Lạc Mai vắt sạch mớ bông băng, sau đó đem ra lau chùi sạch sẽ cánh tay trái có vết thương sưng mủ của Y Thần. Thấy ánh mắt căng thẳng của hắn nhìn mình, Lạc Mai dịu dàng an ủi, nói chuyện để xua tan bất an, đồng thời làm hắn dễ dàng đi sâu vào cơn mê.

- Huynh đừng căng thẳng. Cái danh ‘đệ nhất thần y’ của muội cũng không phải tự nhiên mà có được. À phải rồi, danh tiếng của huynh và đại ca cũng vang xa lắm nha. Một người là đệ nhất ác bá, một người là đệ nhất võ si. Ha Ha...

- Ta nổi tiếng đến vậy sao? – Y Thần có vẻ bất căng thẳng, bắt đầu chịu hoà giọng vào câu chuyện của nàng.

- Không những huynh là võ si, mà còn là cao thủ xếp trong hàng ‘thập đỉnh’. Võ công huynh cao cường như vậy mà còn bị Lang Vương cắn đến bị thương. Con sói này nhất định rất lợi hại! – Vừa nói Lạc Mai vừa dùng con dao nhỏ rạch một đường dài trên cánh tay Y Thần. Có vẻ như thuốc mê đã ngấm, hắn không chút phản ứng lại, chỉ nói thêm.

- Phải, đó là một con sói rất lợi hại. Nó là con sói xám duy nhất trong bầy sói tuyết. Sói tuyết trước giờ đều có màu trắng, mới có thể dễ dàng sinh sống trong vùng núi này. Vậy mà Lang Vương màu xám nên càng hung tợn dữ dằn hơn.

- Con sói đó to lắm không? – Lạc Mai hỏi thêm. Nàng dùng hai cây kẹp banh miệng vết thương ra, quả nhiên bên trong mưng mủ trắng.

- To lắm, ta đã lột da nó làm thành cái áo khoát đằng kia.

Lạc Mai Ngạc nhiên nhìn chiếc áo khoát lông xám lúc này nàng mới cởi ra từ người hắn rồi đem treo trên sào. Phải là con sói to khủng khiếp mới có thể may được chiếc áo dài đến phủ hết chân người như vậy. Lạc Mai quay lại thì thấy Y Thần đã mê man nằm ngủ. Như vậy cũng tốt, nàng có thể dễ dàng ra tay không cần khống chế như này giờ.

Vết thương được Lạc Mai vết sạch mủ rồi khâu lại. Sau đó nàng chăm sóc thêm các vết thương khác trên người hắn. Nhìn mô vết thương này cũng có thể đoán ra Y Thần đã tham dự vào một trường ác chiến gian khổ cỡ nào. Sau khi làm sạch hết các vết thương trên người hắn, Lạc Mai mới bôi thuốc cao rồi dùng vải trắng sạch sẽ băng lại. Bây giờ trên mình Y Thần nồng nặc mùi thuốc mà nàng yêu thích. Lạc Mai mỉm cười hài lòng.

Nhưng linh tính đại phu nói cho nàng biết còn có điều không ổn. Vết thương trên người Y Thần chắc chắn phải nặng hơn mới có thể gây ra tình trạng trụy mạch, suy nhược như đường này. Không chút khách sáo, Lạc Mai cũng thoát hết y phục bên dưới của hắn. May mà Y Thần đã hôn mê bất tỉnh, nếu không có sống chết hẳn cũng không cho nàng làm vậy.

Quả nhiên Lạc Mai suy đoán không sai, cả hai chân Y Thần đều quần đầy băng trắng. Hèn chi làm bộ phiêu phiêu dật dật bay qua bay lại. Thì ra đã bị thương đến đi hết nổi rồi. Lạc Mai cười thầm rồi tháo tung lớp băng trên chân hắn ra, chắc chắn đây mới là những vết thương nghiêm trọng nhất. Khi thấy được tình hình vết thương trên chân Y Thần thì Lạc Mai không còn cười được nữa, nàng bản thân phải ngồi xuống một cái ghế.

Vết thương trên bàn chân trái đang chảy nước thối hoắc, có lẽ đã nhiễm trùng nặng. Vết thương bên bắp chân phải còn tệ hơn. Vết cắn sâu đã lộ hết gân xương, vết thương đã hoại tử. Cái chân bên phải đã hoàn toàn tím đen, xơ cứng. Vì không được chữa trị kịp thời nên vết thương đã làm tím đen lên đến trên đầu gối. E rằng chỉ trễ một hai ngày nữa thôi thì hẳn nhất định mất mạng. Cả người đều là thương tích, nhất là ở hai chân, vết thương hoại tử đau đớn vô cùng. Vậy mà sao hắn vẫn lạnh lùng nói chuyện với nàng cho được.

Lạc Mai cảm thấy khó thở, nàng cần phải ra ngoài hít thở một chút không khí. Vừa mở cửa nàng đã thấy tên râu ria đứng chờ sẵn ngoài cửa.

- Đại phu, thiếu gia ... đã chữa xong rồi sao?

- Chưa xong. – Lạc Mai lắc đầu thở dài. – Nhưng có một số chuyện ta cần phải biết mới có thể chữa trị xong được?

- Việc gì? – Gã râu ria thật thà hỏi, để chữa trị cho thiếu gia thì dù giúp được điều gì gã cũng giúp.

- Vì sao huynh ấy bị thương? Kể từ đầu câu chuyện đó. – Lạc Mai triệt để lợi dụng sự thật thà của gã để moi tin.

- Chuyện cũng xảy ra cách đây một tháng, nhưng nguyên nhân thì cũng khá lâu rồi...

3. Chương 2 : Chuyện Cách Đây Khá Lâu

Chương 2: Chuyện cách đây khá lâu

Phía bắc cách Ngạo Phong trại bốn mươi dặm có một địa phương gọi là Thiên Môn đạo. Sở dĩ có tên này vì đây là nơi có vị trí thấp nhất của dãy Thiên Mầu sơn, nếu từ Thanh Trà đi qua Việt Quốc mà không qua Thiên Tĩnh quan thì nhất định phải đi qua chỗ này. Thiên Môn đạo tuy nói là chỗ thấp nhất nhưng cũng đã cao hơn mực nước biển mấy ngàn thước. Thời tiết dị thường khắc nghiệt. Nơi đây lạnh giá quanh năm, nên dù là đang giữa trưa hè thì nhiệt độ cũng chưa bao giờ đến điểm băng tan. Mấy chục năm qua cũng chỉ có vài người vượt qua được nơi này.

Thế nhưng tại địa phương khắc nghiệt như vậy vẫn có người sinh sống. Bọn họ là người của một giáo phái kỳ bí, chuyên hướng tới con đường trường sinh bất tử. Bọn họ tại Thiên Môn đạo xây nên một toà cung điện khổng lồ toàn bộ bằng băng, nên gọi là Băng cung.

Băng cung đã tồn tại mấy trăm năm cho thấy lịch sử lâu đời của giáo phái. Không ai biết đó là môn phái gì, nên chỉ biết gọi chung bọn họ là người của Băng cung. Nghe đồn môn đồ ở Băng cung toàn là nữ nhi. Mấy năm một lần, người ở Băng cung ra ngoài bắt cóc những tiểu nữ nhi của thường dân bán ở Thiên Mầu Sơn. Bọn họ chỉ chọn những đứa trẻ xinh đẹp thông minh nhất, nuôi nấng dạy dỗ trở thành môn đồ của Băng cung. Vì vậy nên người của băng cung toàn là những nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, ‘ngọc khiết băng tâm’. Tuy nhiên tính tình cũng vô cùng tàn ác, suy nghĩ thì vô cùng lệch lạc, biến thái.

Bọn họ không chỉ là những tín đồ cuồng giáo mà ai ai cũng là cao thủ võ công, nhờ một pho bí kiếp gọi là Cực Âm Vô Hạn công. Chính vì lời đồn này đã hấp dẫn Y Thần đến.

Hàn Y Thần là công tử thứ bảy của Hàn Bá tướng quân, thành chủ của Đào Đô, phiên sứ của toàn bộ Thiên Mầu Sơn này. Vì vậy thân phận thật sự của hắn, phải gọi chính xác là thất hoàng tử. Nhưng vì Hàn Bá nguyên trung thành với triều đình, không dám tự xưng là phiên sứ nên mọi người chỉ được gọi ông là tướng quân, các công tử gọi là thiếu chủ.

Gia đình họ Hàn lấy võ lập nghiệp, quân đội là nhà. Vì vậy khả năng võ công mới là thứ chính yếu tạo lập thứ bậc trong nhà họ Hàn. Y Thần là vị công tử nhỏ nhất, trẻ nhất; trong các cuộc tranh đấu hắn luôn thua thiệt các vị ca ca của mình. Từ đó hắn sinh ra tính tự ti, ngoan cố, một lòng nghiên cứu võ học để mong nâng cao thực lực bản thân, trở thành vượt trội hơn tất cả.

Mười ba tuổi hắn rời khỏi Thiên Mầu Sơn, tìm đến Thần Châu tầm sư học đạo. Nào ngờ ngày đầu xuống núi, hắn đã thua ngay trong tay Thành Lạc Nhân, tên đại thiếu gia ác bá của nhà họ Thành. Y Thần kiên trì bám theo Lạc Nhân một năm. Cuối cùng Lạc Nhân không chịu nổi nữa, mới đem hắn về cho sư phụ mình chỉ dạy.

Càng bắt ngờ hơn nữa, sư phụ của Lạc Nhân chính là thiên hạ đệ nhất hiệp tặc Hoắc Ứng, danh chấn giang hồ. Sau ba năm nhập môn, võ công Y Thần cũng không tiến triển gì mấy, nhưng hắn lại luyện được khinh công siêu hạng, thân nhẹ như én bay, chạy nhanh như cơn gió. Ngoài ra còn có khả năng trèo tường khoét vách, đột nhập mật thất, dò tìm bảo vật ... Từ đó hắn có một mục tiêu mới, chính là khiêu chiến hết toàn bộ bảo tàng, mật thất trong thiên hạ. Mà những bảo tàng hấp dẫn nhất chính là bảo tàng của các môn phái trong giang hồ, thường nổi tiếng với thiên la địa võng, chạm đầy đầy trời.

Sau mỗi phi vụ thành công, hắn đem một bí kiếp võ công về coi như chiến tích. Lâu lâu lại rảnh rỗi lấy ra luyện chơi. Đến nay võ công hắn luyện đã tới mức độc bộ thiên hạ, thần công cái thế, thập bát ban võ nghệ đều tinh thông. Thế nhưng cái tính ngoan cố, võ si vẫn không thay đổi. Nghe đồn ở Băng Cung có pho bí kíp cái thể thần công, hắn ngay lập tức vạch kế hoạch mò tới trộm bí kíp.

Tại Băng cung hắn đã gặp được thánh nữ của giáo phái thần bí đó. Nàng chính là thiếu nữ mỹ lệ Như Tuyết. Tên ngộ nghệ võ si như hắn, đã mười tám tuổi đầu mới lần đầu nhận ra sức hấp dẫn của cơ thể người khác phái. Lúc đó hắn bị truy đuổi, chạy đến suối nước nóng tận sâu trong lòng núi của Băng cung, vô tình chạm mặt thánh nữ Như Tuyết đang tắm. Làn da như ngọc ngà đó, những đường cong mê hồn đó, mái tóc ướt

sững nước. Hắn như bị sét đánh. Lần đó hắn suýt bị giết, may nhờ võ công cao cường và kinh công tuyệt luân nên cuối cùng cũng thoát ra được.

Hắn về nhà ra ngẩn vào ngơ hết cả năm trời, cuối cùng quyết định quay trở lại Bằng cung giải thoát thánh nữ xinh đẹp đó. Hắn không dám đem nàng về nhà ở Đào Đô, mà đem về Ngạo Phong trại, vốn là trại doanh của Lục công tử, anh trai hắn. Cũng không biết hắn đã làm cách nào mang được nàng đi khỏi Bằng cung. Nhưng khi về tới trại, thánh nữ Như Tuyết tỉnh lại, đánh cho hắn một trận tơi bời sống chết. Nhưng hắn vẫn không biết sợ, cuối cùng hợp mưu dùng thuốc, phá thân người ta. Từ đó Như Tuyết mới chịu yên phận ở lại bên cạnh hắn, không còn đòi về Bằng cung nữa.

Ba năm sau nữa, chính là mùa đông năm năm Uy Vô thứ mười ba. Hoàng thượng ra một đạo thánh chỉ khắc nghiệt, ép buộc Hàn gia khởi binh đánh Thanh Trà. Trước giờ Việt Quốc và Thanh Trà bằng mặt không bằng lòng, nhưng thực lực ngang ngửa, ở thế giằng co không ai hơn ai. Ép Hàn gia đánh Thanh Trà là mưu kế của hoàng thượng muốn tiêu phiên, ‘mượn đao giết người’. Ý đồ này ai ai cũng đều đã rõ. Chỉ duy có Hàn Bá tướng quân tận tụy trung thành, dù biết bước vào tử lộ vẫn sẵn sàng lên đường. Bảy vị công tử được tập hợp, quân Bạch Lăng bị điều động toàn bộ. Ngày ra quân sĩ khí ngất trời nhưng lòng người lạnh ngắt.

“Tử sĩ đi, đầu không quay lại,

Tráng chí sống mãi trong sử sanh.”

Quân Việt Quốc bất ngờ xông ra từ Thiên Tinh Quan, chiếm được một thành trì đầu tiên. Thế nhưng không ai ngờ Hắc Sa thành đó cuối cùng lại là mồ chôn của họ. Quân Thanh Trà đã phục kích sẵn trên sườn núi, chờ Quân Việt quốc vào thành là tràn xuống đoạn mất đường lui.

Thất công tử và Lục Công tử là người xung phong ra phá trận. Chỉ dựa và khả năng võ công của hai người, hy vọng xông phá vòng vây. Không ngờ lúc này quân Thanh Trà lại đưa ra chiêu bài uy hiếp con tin. Nhìn thấy Như Tuyết bị bắt, Y Thần điên cuồng đột kích thẳng lên sườn núi. Đội hình Bạch Lăng quân bị phá vỡ, Lục công tử không thể nào tiến vào được Tinh Thiên Quan. Cuối cùng đành phải đưa quân kéo lên sườn núi, mong rằng có thể đột phá Thiên Môn đạo. Nhưng ôi thôi đây chỉ là cái bẫy, quân Lang Vương của Thanh Trà đã chờ sẵn ở Bằng cung. Mà đau đớn hơn, người chỉ huy Lang Vương quân lại chính là thánh nữ Như Tuyết. Lục công tử thất trận vong mạng. Một mình thất công tử đoạn hậu đưa tàn quân Bạch Lăng vượt qua Thiên Môn đạo.

Lang vương là một con sói đầu đàn to lớn như hùm báo, hơn nữa sống lâu thành tinh, nên khôn ngoan vô cùng. Tàn quân Bạch Lăng về được Ngạo Phong trại thì không còn thấy thất công tử đoạn hậu phía sau. Kể chết, người bị thương, lòng quân tan rã. Mãi đến một ngày sau mới có thể tổ chức lại một nhóm người khoẻ mạnh tìm kiếm xung quanh. Cùng lúc đó, tin Hàn Bá tướng quân và năm vị công tử vong mạng ở Hắc Sa thành làm lòng quân tan nát. Tiếp theo là tin tức Đào Đô bị bao vây, làm sĩ khí thảm hại vô cùng. Ngày thứ ba tìm được xác của lục công tử, đã chôn sau núi. Ngày thứ bảy mới tìm được thất công tử còn thoi thóp thở. Thì ra Y Thần đã đánh thẳng Lang Vương, nhưng bản thân hắn cũng thân tàn ma dại, không còn sức trở về. Bảy ngày qua hắn còn sống được là nhờ đã mổ bụng Lang vương mà chui vào đó mà nằm.

Tuy còn sống, nhưng với thân thể tàn phế, lại thêm tin thân phụ cùng các vị ca ca mất hết, làm hắn hoảng loạn đến độ thần trí bất minh. Mọi người phải dùng hết cách, cuối cùng nhắc đến mẫu thân cùng các vị tẩu tẩu còn đang bị giam ở Đào đô mới làm hắn thanh tỉnh lại. Việc đầu tiên hắn nhắc đến, chính là liên lạc với đại sư huynh của mình ở Thành gia. Nhưng Thành gia và Thiên Mâu sơn xa xôi cách trở, không ngờ thư đi người tới cũng đã mất hơn nửa tháng trời.

^ _ ^

Lạc Mai nghe gã râu ria kể xong thì cũng lắc đầu thở dài. Thì ra tình trạng của hắn đã tệ sẵn lâu ngày, dù nàng có đến sớm hơn cũng không cách gì cứu vãn. Cũng may nàng còn tới chưa quá muộn, vì chỉ cần trễ thêm ba hôm chắc chắn thân tiên khó cứu.

- Quân huynh. Tiểu nữ có việc cần nhờ!

- Việc gì xin tiểu thư cứ nói. Nếu có thể cứu được thiếu chủ, việc gì Hàn Quân ta cũng xin làm.

- Ta cũng hết cách mới sử dụng đến chiều cuối cùng này. Xin Quân huynh chuẩn bị cho ta một cây cưa lớn, đại đao, kềm kẹp, kéo... tất cả đều phải rèn riêng bằng bạc, tuyệt đối sạch sẽ. truyện copy từ
- Bao lâu thì cần? – Hàn Quân hỏi lại.
- Chỉ có thời gian một ngày thôi. – Lạc Mai thở dài
- Vậy thì đích thân ta sẽ đến lò rèn đôn đốc làm cho tiểu thư.
- Được, ta chờ huynh.

Sau đó tên Quân râu ria lập tức cáo từ nàng. Nhanh chóng chuẩn bị những thứ Lạc Mai yêu cầu. “Là nàng có ý định làm gì đây? Chẳng lẽ giết trâu tể thần để chữa bệnh cho thiếu chủ?”

4. Chương 3 : Huynh Có Muốn Sống Không?

Chương 3: Huynh có muốn sống không?

Thuốc mê đang dần phai nên Y Thần cũng bắt đầu tỉnh dậy. Điều đầu tiên hắn cảm nhận chính là mùi thuốc nồng nặc trong phòng mình. Y Thần sờ sờ, thấy người mình đang được băng bó cẩn thận, chắc có lẽ Lạc Mai đã làm rồi. Hèn gì hắn thấy không còn nhức nhối nữa, nhưng những đau đớn vẫn còn đó. Y Thần dùng sức muốn ngồi dậy, hắn chới chân để dựa người vào thành tường kỷ. Đột nhiên hắn cảm thấy có điều gì không đúng lắm, hắn nhìn xuống thì thấy toàn thân mình trống không, ngoại trừ phần thân trên được dùng vải trắng băng bó lại thì thân dưới không có gì che chắn. Hắn hết hoảng, chụp ngay chiếc áo khoát ngoài che vội trên người. Trong tình huống đó, dù có là người lạnh lùng đến mức nào, cũng không thể không bối rối. Hắn vô cùng tức giận, đây có lẽ là tác phẩm của con nhãi Lạc Mai đó rồi. Chưa kịp hoàn hồn thì hắn suýt nữa hét lên một tiếng rồi lăn xuống đất. May mà hắn không còn chút khí lực, nên không thể lăn xuống đất được.

Tiểu yêu bà mà hắn đang mắng nhiếc ngồi bên bàn trà, bất động nhìn hắn lom lom. Vừa bối rối vừa xấu hổ, hắn chỉ có thể la mắng cho đỡ quê.

- Nhìn cái gì mà nhìn!

Chỉ nói được có mấy chữ thì tắc tịt luôn, không biết nói gì hơn. Lạc Mai lắc đầu thở dài nhìn hắn với vẻ tội nghiệp. Y Thần nộ khí xung thiên, trên đời hắn ghét nhất là người ta tội nghiệp mình.

- Muội đã nói với huynh rồi, muội là đại phu, còn huynh là người bệnh. Đừng có gán ghép mấy cái ý nghĩ xấu xa, tâm thương của thể nhân rồi đổ lên đầu muội. Muội chỉ hoàn toàn dùng lương tâm trong sáng của thầy thuốc nhìn huynh thôi. – Nàng đang dùng công vụ để phục vụ tư lợi. Quả thật nhìn ngắm cơ thể đầy vết thương của hắn làm nàng càng lúc càng yêu hơn. Đúng như đại ca đã nói, nàng bị ‘bệnh’ thật rồi.

- Dù có là đại phu cũng không cần thoát hết y phục ta ra như vậy. Dù sao muội cũng là nữ nhi đó nha! – Y Thần giận dữ đến đỏ mặt tía tai.

- Y Thần, huynh có muốn sống không? – Lạc Mai đột nhiên giọng nghiêm túc.

- Dĩ nhiên là ta muốn sống mới mời ‘Thành gia thần y’ đến đây chữa trị. – Y Thần vẫn chưa nguôi hết giận.

- Không có chân vẫn sống được chứ?

Một khoảng lặng sâu sắc giữa hai người. Ngày mùa đông tịch vắng, làm cho người ta gần như có thể nghe được tiếng thời gian rột roẹt trôi qua. Một phút, hai phút sau Y Thần mới phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Không giữ lại được sao? – Y Thần lạnh lùng, cơn giận bay biến như bong bóng bị xì hơi.

- Nếu giữ lại sẽ mất mạng. – Lạc Mai lắc lắc đầu buồn rầu.

- Cả hai chân sao? – Giọng hắn có chút run run.

- Chân trái còn có thể giữ được, nhưng chân phải đã hết cách rồi.
- Sau đó còn có thể ra chiến trường được không? – Hấn cảm thấy như rơi vào hố sâu vạn trượng.
- Với khả năng y thuật của muội, nhất định chữa lành cho huynh. Thậm chí còn có thể trợ giúp huynh công phá một tầng tu vi, giúp nội công của huynh tăng thêm một bậc.

Tuy Lạc Mai hứa hẹn hấp dẫn như vậy nhưng Y Thần vẫn còn chần chừ do dự chưa quyết đoán. Lạc Mai đành phải nói thêm.

- Nghe nói Hàn Bá tướng quân là bậc thiên tài trên kỳ mã. Còn con ngựa Ngạo Phong của người vẫn còn hậu duệ đang bị nhốt ở Đào Đô.

Nhắc đến Hàn Bá tướng quân, lòng Y Thần đau như xát muối. Tám phụ tử ra trận, chỉ một mình hấn sống sót trở về. Tất cả đều là âm mưu của hoàng thượng, khiến cha con hấn rơi vào chỗ chết. Thù này không trả, sao còn có thể làm người. Là Hàn gia hấn đã bị hoàng thượng ép tới mức phải tạo phản rồi. Hơn nữa, hấn cũng tin tưởng vào dòng máu kỳ quân xuất sắc đang chảy trong huyết quản mình. Làm gì có chuyện mất một chân mà không sống nổi. Thân là quân nhân, chỉ có mất đầu mới có thể làm hấn ngưng chiến đấu được thôi.

- Được, làm thôi! – Hấn hét lên vừa như muốn nói với Lạc Mai, vừa như muốn động viên chính mình.

Lạc Mai nhìn bàn tay đang nắm chặt chiếc áo khoát đến tím tái của hấn, nàng mỉm cười hài lòng. Ít nhất cũng đã vực dậy ý chí của hấn rồi.

- Được ngày mai sẽ làm. Nhưng bây giờ uống thuốc đi. – Lạc Mai mỉm cười bưng chén thuốc còn đang bốc khói đến gần hấn.
- Có ai nói với muội rằng muội có nụ cười gian tà, rất giống đại ca không?
- Đừng đánh trống lảng, chẳng lẽ huynh sợ uống thuốc. – Lạc Mai càng cười, càng nhìn thấy tà mị.
- Làm gì có chuyện đó!

Y Thần nói cứng, rồi bưng chén thuốc uống cạn một hơi. Quả nhiên thuốc đắng nghét thật là khó uống, khó uống đến nỗi hấn muốn trào nước mắt ra.

- Muội ra ngoài đi! – Giọng hấn run run.
- Được rồi muội sẽ ra ngoài. Hai canh giờ nữa sẽ mang cơm lên cho huynh. Nhớ đó, chỉ hai canh giờ thôi.

Nói xong Lạc Mai ngay lập tức bước ra khỏi cửa, không cần hấn đuổi thêm tiếng nào. Lạc Mai đi vài bước rồi dừng lại, dựa vào vách đá. Nàng bắt đầu nghe tiếng đồ đạc bị ném vỡ bên trong. “Đúng rồi, cứ trút hết đau khổ trong lòng ra đi”. Đã từng đi chữa bệnh nhiều nơi, Lạc Mai cũng có ít nhiều kinh nghiệm trước phản ứng của người bình thường. Con người khi đứng trước quyết định chặt bỏ một phần thân thể mình, thì dù là loại vô tình, cũng rắn đến mức nào cũng không tránh khỏi tâm trạng buồn đau, bức bối. Nàng tránh mặt đi hai canh giờ, chính là cho hấn một khoảng thời gian để bình tâm trở lại. Tiếng đập vỡ đồ đạc ngừng, chỉ còn lại những hơi thở nặng nề gấp gáp, dường như đang cố gắng đè nén những tiếng nấc.

^ —

Ngày mười chín tháng mười một. Đã ba ngày kể từ hôm Y Thần tỉnh dậy, thấy một chân của mình đã bị Lạc Mai lấy mất. Dù biết nàng làm vậy vì cứu hấn, nhưng Y Thần không cách gì kiềm chế được tâm trạng bức tức với Lạc Mai. Dường như đó chính là tội ác nàng trực tiếp gây ra cho hấn vậy. Mỗi lần nàng xuất hiện với gương mặt tươi cười, thì hấn không cách gì kiềm được một câu nói thô lỗ làm tổn thương nàng.

Nhưng nàng cũng thật kỳ lạ, mỗi ngày nghe hấn mắng chửi, cũng không hề nề hà, mà chỉ mỉm cười đáp lại. Có thật là tấm lòng của đại phu bao la vĩ đại đến vậy không, có thể dung thứ cho tất cả lỗi lầm của bệnh nhân.

Có tiếng gõ cửa cộc cộc. Khởi can hỏi Y Thần cũng biết ai mới sáng sớm đã làm phiền hấn rồi.

- Y Thần ca, đã dậy chưa? Lạc Mai mang nước đến cho huynh rửa mặt nè.

Cũng không đợi kịp cho hắn trả lời thì nàng đã mở cửa xông vào. Y Thần đã quá chán ghét với trò này, mắng thì cũng đã mắng rồi, nhưng nàng không chịu bỏ, thì hắn cũng chán nản không thèm nói đến nữa.

- Y Thần ca, hôm nay cũng tươi tỉnh quá. Khí sắc ngày càng tốt hơn rồi. – Lạc Mai vui vẻ động viên hắn, nàng cảm thấy hài lòng vì y thuật của mình quả nhiên giỏi thật, cứu được một người từ quỷ môn quan trở về. Đợt này khi trở về nhà, chắc nàng phải đổi biệt danh thành ‘tái sinh thần y’ quá.

Y Thần không thêm phản ứng gì trước lời khen của nàng. Hắn tự tạo ột bộ mặt phớt lờ nàng. Nhớ lại hôm vừa mới hết thuốc mê tỉnh lại, hắn nhìn thấy một chân đã bị mất, chỉ còn lớp băng trắng xoá, không kèm được nước mắt tự nhiên trào ra. Nàng phải ôm ấp hắn, dỗ dành đến hơn một canh giờ hắn mới bình tĩnh lại được. Từ đó về sau, mỗi lần nhìn mặt nàng, hắn đều xấu hổ đến muốn bỏ chạy. Nhưng bây giờ chẳng thể bỏ chạy chạy đi đâu, nên đành ngồi một chỗ, trưng ra bộ mặt lạnh lùng khó đâm đâm với nàng.

- Thần ca, nước rửa mặt nè. Đã được pha ấm, không có lạnh đâu.

Lạc Mai bưng thau nước lại tận giường cho Y Thần rửa mặt. Hai hôm trước Y Thần từng hất nguyên thau nước lên người Lạc Mai, với lý do nước lạnh quá. Còn tưởng nàng sẽ bỏ đi mất, vậy mà nàng chỉ mỉm cười, chạy đi nấu cho hắn một thau nước ấm mới.

Y Thần rửa mặt xong thì có khăn dâng lên tận nơi. Hắn cầm lấy lau không chút khách sáo. Từ lúc nào, nàng tự nhiên trở thành cận thân nha hoàng của hắn vậy nhỉ? Cả phòng cũng dọn sang ở sát vách căn phòng hắn.

“Để tiện bề chăm sóc huynh!” nàng nói. đọc truyện mới nhất tại .

Ngày đó, hắn sau khi tỉnh dậy thấy mất hết sức lực, tay chân không nhấc nổi. Lạc Mai nói đó chỉ là triệu chứng bình thường thôi. Bởi vì hắn mất máu quá nhiều, cần vài ngày bồi bổ sẽ tốt nhất định sẽ khoẻ lại. Nàng khuyên hắn nằm im nghỉ ngơi. Nhưng là con người, thì làm sao có thể nằm im một chỗ, hắn cũng có những nhu cầu cá nhân cần phải giải quyết chứ. Nhưng mở miệng nhờ giúp đỡ thì còn mất mặt tới cỡ nào. Trong Ngạo Phong trại, chỉ toàn là huynh đệ thân binh của hắn, không có nô tỳ người hầu nào cả, nữ nhi cũng chỉ có một mình đại phu Lạc Mai nàng thôi. Hắn cảm thấy bất lực nằm một chỗ đã là chuyện vô cùng xấu hổ, bây giờ còn mở miệng nhờ người khác giúp đỡ giải quyết nhu cầu cá nhân, thì thà hắn tự sát cho rồi. Lạc Mai liếc nhìn, thấy hắn đang giữa đông lạnh giá, mà cả người chảy mồ hôi ròng ròng. Nàng mỉm cười ý nhị, ra ngoài mang vào một ống tiểu nhỏ.

- Để muội giúp huynh!

- Sao có thể được chứ. – Hắn giận dữ la lên.

- Sao lại không được, muội là đại phu mà.

Lạc Mai luôn dùng cái cố là đại phu để trấn áp hắn. Nàng cố nhịn cười đến mức đau cả bụng, Chẳng lẽ nói với hắn là, “Có gì đâu phải giấu, muội trước đây cái gì có thể thấy, cũng đã thấy hết rồi!” Nhưng nếu nói ra, chắc có lẽ hắn thà tự sát cũng không chịu cho nàng giúp. Haizz, hắn chết rồi thì công sức chữa trị của nàng đổ sông đổ biển hết à? Còn cái danh ‘đệ nhất thần y’ của nàng? Còn sau đó biết ăn nói với đại ca thế nào nữa?

Hắn xấu hổ cũng đã xấu hổ rồi, mặt mặt cũng đã mất mặt rồi. Từ đó, cũng đành phải mặt dày trông cậy, giao hết việc cá nhân cho nàng. Trong lúc Y Thần lau mặt thì Lạc Mai nhảy ra phía sau chải tóc cho hắn. Bàn tay dịu dàng của nàng cầm gọn mái tóc của hắn, từng lược từng lược chải xuống vô cùng nâng niu. Chỉ có lúc này không gian mới yên tĩnh lạ thường, từng tiếng sột soạt của mái tóc, lay động bức màn không gian mùa đông tĩnh lặng. Y Thần cũng im lặng tận hưởng khoảnh khắc yên bình này. Thật êm đềm và không còn đau đớn nữa.

- Xong rồi, huynh coi có được không?

Lạc Mai đưa ra một chiếc gương đồng trước mặt hắn, vậy là không gian yên tĩnh bị phá vỡ.

- Không được, làm thứ gì quái đản vậy. Làm lại bình thường đi! – Hắn la mắng không thương tiếc vào mặt nàng.

- Nhưng muội thấy kiểu này mới đẹp mà.

- Không cần. Chỉ cần làm kiểu bình thường thôi. – Hấn không tiếc thương vẻ mặt năng nỉ đáng yêu của nàng.

Lạc Mai cũng không phản đối nữa mà leo ra phía sau, xoa tóc hấn ra chải lại. Y Thần nhìn mình trong gương, khí sắc đã khá hơn lúc trước. Vầng tử khí không còn, và thay vào đó là nét hồng hào tươi tốt. Quả nhiên mấy ngày nay, Lạc Mai cho hấn ăn nhiều đồ bổ như vậy cũng có tác dụng. Nơi đây bằng tuyết heo hút, vậy mà hấn có thể bình phục nhanh như vậy cũng nhờ mở thuốc nàng mang theo. Tiểu nữ này, ngoại trừ tính cách có chút vấn đề, thì y thuật quả nhiên inh.

Y Thần xoay gương đồng đi một chút để ngắm nhìn gương mặt phía sau lưng mình. Nàng có gương mặt giống đại ca, đôi mắt to tròn và hàng lông mi cong vút. Không biết chỗ ở Thành gia là nơi phong thủy như thế nào, mà sinh ra hậu nhân toàn là người đẹp. Nam thì tuấn lãng, nữ thì kiều mị. Chỉ duy nhất có một điểm xấu, đó là nét xinh đẹp cũng đi kèm với tình tình quái dị. Quen sư huynh đã lâu, Y Thần cũng biết y quái dị đến mức nào. Nay gặp được cô em gái, thì mới thấy nàng cũng kỳ quặc không kém.

- Tại sao mấy năm trước, có ghé qua Thành gia nhưng không gặp muội? – Y Thần đột nhiên hỏi.

- Chắc là lúc đó trùng hợp muội đi ra ngoài chữa bệnh.

Nàng hồ hững trả lời, không nhìn lại. Đôi mi dài cong vút chăm chú tết một bím tóc trên đầu hấn.

- Không được làm những kiểu tóc kỳ quái nữa.

Bị tiếng hấn la, nàng giật mình nhìn lại. Thấy hấn đang nhìn mình qua tấm gương đồng. Nàng nhún vai lè lưỡi, xoa cái bím tóc đang thắt ra, bắt đầu nghiêm túc chải bới một kiểu tóc thật bình thường. Khoé môi hấn bất chợt nhếch lên một nụ cười, nhưng ngay lập tức biến mất. “Tại sao trước đây không gặp nàng sớm hơn?” Tâm trạng hấn chợt trở nên trầm xuống. Nếu gặp Lạc Mai sớm hơn, có lẽ hấn đã không bị Như Tuyết hại đến thế thảm đến mức này. Trong lòng hấn dấy lên một nỗi niềm chua xót.

Thấy Lạc Mai ôm tới một chồng đồ, Y Thần nói.

- Hôm nay tự huynh thay đồ được.

- Không sao, đằng nào hôm nay cũng là ngày thay băng. Huynh phải để cho đại phu chăm sóc vết thương thì mới mau khỏi được.

Lạc Mai lại giở giọng đại phu ra làm lý lẽ cãi lại Y Thần. Tuy hấn lớn hơn nàng mấy tuổi, nhưng trong tay nàng, hấn không khác gì một món đồ chơi bảo bối. Làm sao nàng lại từ bỏ cơ hội ăn đậu hũ mỹ nam được. Lạc Mai nhanh chóng tóc chần ra, làm lộ thân hình quần đầy vải trắng, đã không còn toàn vẹn của hấn.

Mỗi lần nhìn thấy thân thể tàn phế của mình, Y Thần không khỏi nhói trong tim một cái. Nhìn thấy gương mặt đau đớn của hấn. Lạc Mai giả vờ vô tình nói ra.

- Bắt đầu từ ngày mai có thể luyện công lại được rồi.

- Thật sao? – Quả nhiên con mèo mắc bẫy, trở nên vui vẻ trở lại.

- Đúng vậy. Nhưng huynh chỉ được luyện mấy môn nội công tâm pháp bình thường thôi, chưa nên căng thẳng quá, không tốt cho vết thương. – Nàng lên giọng đại phu kể cả.

- Bao giờ thì có thể ra khỏi phòng? – Y Thần nhờ nàng đã lấy lại được tâm trạng thoải mái. Hấn nhìn Lạc Mai đang băng bó vết thương bên bàn chân trái với vẻ tràn đầy hy vọng.

- Người bình thường nhẹ thì một tháng, nặng thì sáu tháng. Đối với lão quái vật như huynh thì chỉ cần một tuần nữa là có thể ra khỏi giường được rồi. – Thấy tâm trạng hấn tốt như vậy nàng cũng không kèm được châm chọc một chút.

- Thật tốt vậy sao? – Y Thần vui vẻ, có lẽ chỉ nghe lọt lỗ tai mấy tin tức tốt thôi. Mấy từ ‘lão quái vật’ hấn không nghe được chút nào.

Lạc Mai sau khi thay hết băng vết thương trên chân hấn thì nhanh chân lẹ tay chụp lấy mấy cái nút trên áo hấn mở phanh ra. Lộ ra thân hình cường tráng, trắng nõn, nhưng đầy vết sẹo.

- Được rồi! Bây giờ thay đồ thôi. – Vết thương đã thay băng xong rồi, bây giờ nàng phải tranh thủ ăn đậu hủ.

- Không cần, tự ta làm được. – Y Thần giật bộ đồ lại. – Muội ra ngoài đi.

Thấy ý đồ của mình đã bị lộ, Lạc Mai giận dữ ngúng nguẩy bỏ ra ngoài. Ở trong phòng, Y Thần thở dài, nếu nàng đi chậm một chút chắc sẽ thấy được mặt hắc đồ còn nhanh hơn lược tôm.

Chỉ mới có ba ngày điều dưỡng, cơ thể Y Thần xoay trở có chút khó khăn. Hắc bắt đầu chậm chạp thay áo xong rồi thay quần. Mỗi lần nhìn thấy một bên ống quần buông thõng vô dụng, hắc lại nổi cơn tam bành. Y Thần vung nắm đấm, động mạnh vào vách tường đá bên giường, làm mặt đá lõm vào một lỗ.

^ _ ^

Lạc Mai chỉ mới đi một chút đã quay trở lại ngay, hy vọng kịp nhìn hắc thay đồ chưa xong. Nhưng hắc lại còn nhanh hơn nàng. Đã nghiêm chỉnh ngay ngắn ngồi trên giường, cái chăn đắp hờ trên hai chân. Nàng chu mỏ, bểu môi “Làm gì mà nhanh dữ vậy, mới hôm trước còn nhắc tay lên không nổi mà... Hừ...”

Trên tay Lạc Mai mang theo lĩnh kính cả khay thức ăn đầy ắp xộc thẳng vào phòng. Cô nàng này chỉ có sáng sớm là lịch sự gõ cửa, còn lại suốt cả ngày chỉ tông thẳng cửa phòng hắc, không bao giờ báo trước tiếng nào. Y Thần cũng quá quen với thái độ này của nàng, nên lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng phòng vệ khi bị tấn công.

Lạc Mai đặt khay đồ ăn đầy ắp xuống bàn trà, rồi sau đó khênh cả cái bàn đến bên giường của Y Thần. Thấy Lạc Mai nhấc cả cái bàn lớn dễ dàng như vậy, khiến hắc không khỏi ngạc nhiên, quên cả tức giận. Nàng là một cô nương, hơn nữa lại là tiểu thư thiên kim danh gia vọng tộc. Thông thường loại tiểu thư này là dạng đài cát, chân yếu tay mềm, hà cớ gì Lạc Mai lại giống như siêu cấp nô tì, làm việc nặng nhọc, chăm sóc người khác vô cùng thuần thực.

- Hôm nay dùng cơm được rồi, không phải húp cháo nữa.

- Thật là tạ ơn trời đất, huynh cũng hết chịu nổi món cháo rồi. – Tâm trạng Y Thần đột nhiên trở nên vui vẻ hơn.

- Không cần tạ ơn trời, tạ ơn đại phu được rồi. – Lạc Mai nhìn hắc hình mũi.

- Vậy thì cảm ơn đại phu.

- Không cần khách sáo. Húp hết chén canh sâm này được rồi.

- Hả lại là canh sâm?

Y Thần thẳng thốt nhìn chén canh sâm Lạc Mai đưa tới trước miệng. Không phải hắc sợ canh sâm, mà thực sự là canh sâm Lạc Mai nấu vô cùng khó uống. Toàn bộ nồng nặc mùi thuốc. Ba ngày nay, hắc mỗi ngày uống mười chén canh sâm, năm thang thuốc bổ, ba thang thuốc trị thương. Trong một thời gian ngắn, bồi bổ mạnh như vậy, sợ nếu là người thường đã không chịu nổi, chảy máu mũi đến chết rồi.

- Vậy còn cái tô nước màu đen kia? – Hắc cầm chén canh sâm, e dè nhìn bát nước đen bí ẩn.

- Đó là thang thuốc mới, sau khi ăn xong mới uống. Muội đã hứa sẽ giúp huynh đả thông thêm một tầng công lực nữa mà.

- Nhưng một ngày dùng nhiều thuốc bổ như vậy, liệu có quá liều không? – Hắc nhăn mặt buông chén canh sâm đã uống hết xuống.

- Huynh không tin muội sao? Muội là đại phu đó.

Mỗi khi Lạc Mai dùng tới diệu bộ đại phu này, là Y Thần không dám cãi nữa. Hắc lặng lẽ cúi đầu xuống ăn cơm, vẫn không ngừng lăm lét nhìn bát nước đen bí ẩn đầy đe dọa. Lạc Mai chú ý quan sát tất cả phản ứng của hắc, thậm chí hài lòng. Ít nhất hắc cũng đã bớt bức bối hơn rồi. Hắc ngồi trên giường vẫn lấy chăn che kín chân, rõ ràng vẫn còn để tâm rất lớn đến vết thương. Trên bức tường đầu giường lại có thêm vết lõm mới cho thấy hắc mới trút giận xong. Bức tường bằng đá núi lửa rắn chắc, vậy mà bị hắc dùng tay không đâm vào, lỗ chỗ vết lõm nông sâu khác nhau. Vết lõm mới sâu hơn những vết cũ chứng tỏ công lực

của hần cũng đang dần bình phục. Nàng thật tò mò, nếu hần hồi phục hết công lực đỉnh cao, thì sẽ đạt tới tầng thứ mấy.

Nàng vô cùng hào hứng muốn thử nghiệm thuốc trên người hần. Nếu dùng thuốc trợ công thì có thể giúp con người phá bỏ cực hạn được không? Còn bản thân hần, có thể chịu được bao nhiêu thang thuốc nữa? Đây là dạng thuốc trợ công cực mạnh nàng mới vừa điều chế ra đó nha. Không phải ai cũng chịu nổi. Mà hần cũng là kẻ thử thuốc đầu tiên. “Ha ha ha ...” Một tiếng cười tà ác vang lên trong đầu nàng.

5. Chương 4 : Cánh Chim Bạt Gió

Chương 4: Cánh chim bạt gió

Mấy ngày sau đó, là những ngày bị hành hạ của Y Thần. Ngày ngày phải sử dụng biết bao là thuốc bổ nhưng chẳng hiểu vì sao cứ mỗi lần nhập định, chân khí luân chuyển chưa hết một vòng thì hần lập tức bị học máu. Võ công thăng tiến đâu không thấy, mà chỉ thấy ngày cả mức ban đầu cũng không bằng được.

Đang lúc hần ngồi nghiền ngẫm các bí kíp luyện võ, thì có một bóng đen bí ẩn đứng lấp ló ngoài cửa. Lạc Mai cẩn thận ghi chép vào sổ tay của mình: “Mỗi ngày không được dùng quá tám loại thuốc, uống không quá mười lần, nếu không sẽ học máu. Và Kỷ Tử không dùng chung với Minh Đạo, nếu không sẽ nổi mụn khó coi trên mặt...” Đó là kết quả mấy ngày nghiên cứu, thử thuốc mới trên người Y Thần.

Sau đó nàng lẳng lẳng bước đi, suy suy nghĩ nghĩ xem hôm nay sẽ dùng loại thuốc mới nào. Mấy ngày liên tiếp thử thuốc, sổ tay của nàng dày lên trông thấy. Lạc Mai mỉm cười hì hì, thật là khó kiếm được người nào có nội công thâm hậu như hần, có thể liên tiếp dùng thử thuốc mà không nguy hiểm tính mạng. Đây là một cơ hội hiếm có trên đời, bất cứ một đại phu nào như nàng cũng không thể bỏ qua.

^ _ ^

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày thứ bảy. Sau khi Lạc Mai ngâm bàn chân trái của Y Thần vào thau thuốc màu xanh lá đặc quánh, nàng vớt lên nhìn bàn chân đã liên sẹo, chăm chú như đang nghiên cứu một mẫu vật. Nàng tỉ mỉ xoay qua lật lại, sờ sờ nắn nắn xem gân xương đã hoàn toàn bình ổn chưa. Mấy ngày nay vết thương trên người hần đã lành, không cần thay băng nữa, hần lại không chịu để cho nàng thay đồ. Vậy là mất đi dịp ăn đậu hủ, đành phải cầm bàn chân hần sờ nắn cho đỡ thèm vậy.

- Được rồi, đã hoàn toàn lành rồi! – Cuối cùng nàng chán nản, buông tha bàn chân của hần.

- Có thể ra ngoài được chưa? – Hần hồ hởi vui mừng hỏi.

- Được rồi, để muội lấy áo cho huynh thay để ra ngoài.

Lạc Mai lấy từ trong tủ đồ của hần một chiếc trường bào dài màu xám, dây thắt lưng cùng dây buộc tóc mới. Mấy ngày nay nàng chăm sóc hần, vốn đã quen thuộc đồ dùng của hần giống như đồ cá nhân của mình rồi.

Lạc Mai đưa bộ trường bào để hần tự mặc vào. Còn nàng lau chân cho hần, rồi mang chiếc ủng trái cẩn thận, sau đó nàng tiện chân đá chiếc ủng phải vào gầm giường. Thấy chưa, nàng là một người tinh tế đến như vậy, nàng không muốn hần đang vui lên trở nên bức bối vì chuyện giày ủng.

Lạc Mai xoay qua định đi đổ thau thuốc thì Y Thần đã chụp ngay cây ngân tiên của mình. Hần vung mạnh cuốn sợi roi lên cái dầm ngang xà nhà, mượn đà của sợi dây bay thẳng ra ngoài cửa. Lạc Mai quay lại, đã thấy bóng dáng phiêu lãng của hần tung bay trên khoảng không giữa hai vách đá cheo leo. Hần giống như một chú chim ưng đã lâu ngày mới được tung cánh trên bầu trời. Nàng mỉm cười “Dáng điệu phiêu dật xuất trần này mới chính là huynh chứ. Điệu bộ ủ rũ trốn trong phòng mấy ngày qua thật không giống huynh chút nào”.

Y Thần ngồi trên ngọn dầm cao nhất, xa nhất trên đỉnh hang đá lộ thiên. Trời bên ngoài hôm nay khá tốt, tuyết chỉ rơi nhẹ nhẹ. Y Thần ngửa mặt ra để những bông tuyết bay chạm vào da mặt. “Lạnh Buốt”. Mấy ngày qua trốn mãi trong phòng, hần gần như đã quên mất tuyết lạnh như thế nào. “Tê tái”. Những thứ xinh đẹp mang màu trắng thanh tao tinh khiết đó đã luôn cuốn hút hần vô cùng. Sự lạnh lẽo của tuyết làm

hắn cảm thấy tâm hồn mình tê dại, mê mang. Liệu đây có phải là cảm giác của những con người đi lạc trong vùng băng giá. Mê mang, chỉ muốn dừng chân để ngủ ... một giấc ngàn thu.

Như Tuyết, nàng đối với hắn cũng giống như sự quyền rũ chết chóc của băng tuyết. Mê mang, tê liệt, khiến hắn quên hết mọi sự trên đời. Nàng chính là một liều thuốc nghiện, một cơn bệnh cảm mà hắn là bệnh nhân. Như Tuyết, nàng xinh đẹp, lạnh lùng, cao quý. Như Tuyết, tại sao nàng lại phản bội hắn, cố tình dồn hắn vào con đường chết.

“Tại sao?” Hắn gào thét trong cơn gió lốc.

“Bởi vì ta hận ngươi.” Nàng lạnh lùng trả lời.

Có một người cũng vừa dùng khinh công bay lên cây xà ngang.

- Huỳnh quên mang theo áo choàng. – Lạc Mai tiến đến bên hắn, choàng chiếc áo khoác lông xám dài lên vai hắn.

Y Thần hít một hơi, hương vị thảo dược nồng nàn tràn vào mũi hắn. Trên người nàng lúc nào cũng nồng đậm mùi của thuốc thang, thảo dược. Chiếc áo khoác lông làm cái lạnh của tuyết bớt đi, cảm giác ấm áp toàn thân lan tỏa. Y Thần giật mình, thì ra không phải sự yên bình lạnh lẽo của tuyết mới cho hắn cảm giác thoải mái, mà chính cái sự ấm áp này mới là cái hắn đang tìm kiếm. Y Thần ngược mắt nhìn Lạc Mai. Hắn là bệnh nhân, còn nàng chính là một chén thuốc ấm. Không tự chủ được hắn nhoẻn mồm cười với nàng.

- Huỳnh không sao, cũng không lạnh lắm.

Nụ cười của Y Thần làm Lạc Mai chao đảo. Nàng cảm thấy trong ngực nhói lên một cái đau đớn. Thà hắn cứ tỏ ra lạnh lùng xa cách, hay hung dữ la mắng nàng như mọi khi. Chứ gương mặt này ... làm nàng đau tim quá.

- Cái gì mà không lạnh. Huỳnh có biết tại sao giọng nói lại bị khàn như vậy không? Ban đêm còn ho liên miên, lúc nào hô hấp cũng đau đớn khó khăn không? Bởi vì huỳnh đã mắc bệnh hen suyễn rồi. Hơn nữa còn là mãn tính không bao giờ trị khỏi. Còn bảo là không lạnh, chính vì bị chôn ngoài tuyết lạnh hơn bảy ngày huỳnh mới ra nông nổi này đó. – Lạc Mai đột nhiên nổi giận, la hét đến đỏ mặt tía tai. Thực ra nàng đang dùng sự tức giận để che dấu sự thật là mặt nàng sắp đỏ ửng lên vì nụ cười của hắn.

- Sao muội biết huỳnh bị chôn ngoài tuyết hết bảy ngày? – Y Thần ngạc nhiên hỏi.

- Vì ... vì muội chẩn bệnh cho huỳnh nên biết. – Lạc Mai nhanh chóng đánh Lạc hương, hắn chắc chắn không muốn ai biết chuyện của mình.

- Chẩn bệnh mà cũng đoán được cả nguyên nhân à? – Y Thần nghi ngờ thái độ của nàng.

- Sao lại không được. Huỳnh không tin muội à? Muội là đại phu đó nha.

Y Thần thở dài không thể hỏi thêm được nữa. Mỗi lần nàng giở giọng đại phu ra hắn đều không thể cãi lại. Ai bảo hắn không giỏi y lý, không phải là đại phu cơ chứ.

- Có muốn ra khỏi Ngạo Phong trại dạo chơi không? – Y Thần đột nhiên hỏi lảng sang chuyện khác.

- Ra ngoài, bằng cách gì, cưỡi ngựa hả? – Lạc Mai ngây ngô hỏi.

- Không.

Y Thần lại nhoẻn miệng cười thêm lần nữa. Lần này thì đau tim thật rồi, Lạc Mai thấy chân mình nhũn ra đứng không nổi. Nàng lùi hai bước để trụ vững thân người lại, ai ngờ loạng choạng xém nữa bước hụt ra ngoài. Nàng đang đứng trên một xà gỗ lớn rộng có bốn tấc, cao hàng trăm thước so với đáy hang bên dưới. Y Thần chụp lấy tay nàng.

- Cẩn thận!

- Cảm ơn huỳnh.

Sau đó hắn cũng không buông tay nàng ra, vẫn cầm chặt. Bàn tay kia đưa lên miệng, huýt hai tiếng dài. Tiếng huýt sáo dội vào hai bên vách đá vang đi xa xa. Chỉ một lát sau trên bầu trời xuất hiện một chấm

đen lớn, càng lúc càng bay đến gần. Mắt Lạc Mai tròn tròn mắt muốn rớt ra ngoài khi trông thấy một con đại điêu bay tới. Thân mình nó còn lớn hơn ngựa, sải cánh rộng hơn mười mét. Mỏ ưng, mắt sắc, toàn thân lấp lánh lông xám.

Nàng trầm trồ, “Thật là một con ưng khổng lồ.” Còn chưa nói hết câu, Đại Ưng đã lao thẳng tới tới chỗ hai người bọn họ, gần đến nỗi như sắp chạm phải người nàng. Sau đó nó nghiêng cánh lướt ngang qua, tạo thành một cơn lốc nhỏ làm Lạc Mai chao đảo. Nàng nắm chặt hơn vào tay Y Thần để lấy thăng bằng. Thế nhưng lần này không có vẻ gì hẳn sẽ giúp nàng đứng vững trở lại. Lạc Mai cất tiếng la thảm thiết, thất thanh khi Y Thần tung mình ra khỏi thanh xà gỗ. Tay hắn lại nắm chặt lấy tay nàng, lôi cả thân người nàng theo, rơi xuống khoảng không mấy trăm thước bên dưới.

Đại ưng lại đảo cánh một lần nữa, hứng trọn thân hình hai người bọn họ. Thì ra trên lưng nó có mang sẵn một bộ yên cương, chắc chắn là con vật để cưỡi quen thuộc với Y Thần. Sau cú rơi tự do, Lạc Mai còn chưa hết bản thân thì Đại ưng lại lộn thêm một vòng nữa, lấy đà vọt ra khỏi miệng mở rộng của trần hang. Chỉ vừa kịp dừng lại hít một hơi, Lạc Mai lại la lên chói lói “Aaaaaaaaaa...”

Đại ưng mang theo hai người cưỡi trên lưng phóng vọt khỏi trần hang, lao ra khoảng không gian bao la vô tận bên ngoài. Mặt đất phủ đầy tuyết, trắng xoá sườn núi. Nơi nơi chỉ còn thấy tuyết, toàn bộ đều là một màu trắng của tuyết. Quả nhiên Thiên Mẩu sơn là thế giới của tuyết trắng. Thời gian có vẻ đang là giữa trưa, vậy mà mặt trời không chiếu xuyên qua được màn mây mù mật. Nhưng cũng may là như vậy, nếu không chắc bọn họ đã bị màu trắng của tuyết làm cho loá cả mắt rồi.

Lạc Mai hét đến khản cả họng, đứt cả hơi mới im lại. Thật sự là kinh dị mà, tự nhiên bị lôi theo rơi xuống đất, lại tự nhiên bị mang bay vọt lên trời cao. Đây là trải nghiệm khủng khiếp đầu tiên trong đời nàng. Chỉ đến khi nàng bình tĩnh nhìn nhìn lại, thì mới hay mình đang cưỡi trên mình con Đại ưng, lướt gió bay trên trời. Nàng quờ quạng xung quanh xem có gì nắm chặt được không, bay cao như vậy nàng rất sợ bị rơi xuống á.

Còn có một người nữa ngồi phía sau nàng. Hơi ấm của hắn lan toả qua cả người nàng. Cánh tay của hắn vòng ra phía trước người nàng nắm chặt dây cương. Giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên bên tai nàng, gần đến mức làm tim nàng đập mạnh, còn đáng sợ hơn khi phát hiện mình rơi xuống đất.

- Đã la lên đủ chưa? – Giọng nói phía sau mĩa mai.

- Đủ ... đủ rồi! – Lạc Mai nuốt nước miếng đánh ực, không ngờ lời nói ra miệng đã trở thành lấp bắp như vậy.

- Hằng ngày thật không nhìn ra muội lại nhát gan như vậy. – Giọng Y thần có thêm phần cười cợt.

- Nhát gan ... hồi nào! – Tuy đang sợ nhưng nàng nói cứng.

- Vậy sao? – Giọng nói sau lưng rõ ràng đang châm chọc nàng.

Y Thần nghiêng người đi một chút, Đại ưng lập tức nghiêng người theo. Cánh chim chao lượn trên bầu trời làm Lạc Mai sợ cứng người, nàng run rẩy chộp ngay cánh tay hắn ôm cứng. Mặc kệ tiếng cười châm chọc từ phía sau, nàng vẫn ôm tay hắn không chịu buông ra. Mà đột nhiên nàng cũng cảm nhận cánh tay đó cũng đang choàng qua vai, ôm vòng thắt lưng mình. Lạc Mai không còn run rẩy nữa. Nàng cảm nhận được mình đang được an toàn trong vòng tay này.

- Đại ưng này là vật cưỡi của huynh hử? – Tuy đã đoán ra nhưng Lạc Mai vẫn hỏi lại.

- Ừ. – Y Thần chỉ trả lời ngắn gọn.

- Đã cưỡi lâu chưa? – Giọng nàng có ý nghi ngờ

- Muội không tin ta sao? – Y Thần dừng dừng hỏi lại.

- Chỉ là hỏi cho biết.

- Từ khi mười bảy tuổi. – Sau một hồi im lặng, Y Thần cũng giận dỗi trả lời.

- Vậy bây giờ huynh bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi hai.
- Vậy là cũng được năm năm rồi. – Nàng thở phào nhẹ nhõm.
- Muội rõ ràng không tin ta. – Y Thần nổi giận.
- Làm gì có. Mà huynh kiếm được ở đâu ra con này vậy? – Lạc Mai nhanh chóng lảng sang đề tài khác.
- Leo lên ngọn núi cao nhất của Thiên Mẫu sơn để lấy. Trong truyền thuyết kể rằng gần trên đỉnh núi cao nhất của Thiên Mẫu sơn có một tổ chim Đại ưng khổng lồ, lớn đến mức con người có thể cỡi được. Ta tò mò nên lên tìm, quả nhiên tìm được tổ chim này, ta chọn lấy một cái trứng to nhất mang xuống. Khi nở ra Đại ưng, ta nuôi suốt một năm nó mới có thể bay, suốt hai năm mới có thể cưỡi.
- Đột nhiên ở phía trước Y Thần truyền đến tiếng cười khúc khích.
- Muội cười cái gì?
- Không, muội chỉ đang nghĩ đến cảnh huynh ấp trứng thì buồn cười không chịu nổi. Có phải huynh suốt ngày mang cái trứng trước bụng, giống như mấy đại thẩm đang mang thai không? – Lạc Mai cười nắc nẻ đến mức phải lấy tay che miệng lại.
- Không, là ta giấu trứng trong phòng rồi ấp. – Y Thần thật thà kể, có lẽ hẳn cũng mắc cỡ đến đỏ mặt rồi.
- Đại Ưng chao liệng trên không trung, mang theo hai người cười cười nói nói.
- Lạc Mai đột nhiên nhìn thấy trên triền núi tuyết trắng xoá có một lần đen dài. Ngoằn nghèo từ chân núi vắt qua hẻm núi sang đến tận phía bên kia Ngọn Thiên Mẫu sơn. Thấy nàng chăm chú nhìn, Y Thần nói.
- Đó chính là con đường Tĩnh Thiên Quan. Bên dưới đó là Đào Đô, nhà của ta. – Giọng của hắn có chút u hoài.
- Tình hình như thế nào rồi? – Lạc Mai quan tâm hỏi.
- Phụ thân ta và sáu vị huynh trưởng thất trận vong thân. Quân Thanh Trà thừa cơ kéo đến tận chân thành Đào Đô vây hãm. Quân Đại đô cũng vừa kéo tới tiếp quản thành, quân Thanh Trà thấy vậy đành rút lui năm dặm. Tình hình là như vậy, tùy thời có thể xảy ra chiến tranh bất cứ lúc nào.
- Ở Ngạo Phong trại có bao nhiêu người?
- Lạc Mai là người thông minh, nàng biết hẳn sẽ không bao giờ chịu ngồi im nhìn quê nhà của mình bị người ta dày xéo. Chắc chắn ngay khi khoẻ lại, có thể ngồi vững trên lưng ngựa là hắn sẽ nhanh chóng xông ra chiến trường nga Thần ngạc nhiên nhìn nàng, không ngờ nàng giống như con sâu trong bụng, biết hắn đang dự tính làm gì.
- Hắn mỉm cười, quả nhiên không chọn lầm người.
- Trong trại có một ngàn tám trăm sáu mươi hai người. Một nửa số đó là tàn dư của Bạch Lăng quân, nắm rõ Đào Đô như lòng bàn tay. Chúng ta dĩ nhiên không thể đối kháng trực tiếp với quân Đại đô, mà phải âm thầm đột nhập. Sau đó nội ứng ngoại hiệp, đoạt lại quyền hành tại Đào Đô. Đó là quê nhà của chúng ta. Chỉ cần về đó, bọn ta sẽ không sợ gì hết. – Nàng gần như đã hiểu sự tình rồi, hẳn cũng không cần giấu diếm thêm nữa.
- Tức là đối kháng chống lại triều đình rồi! Sau khi vào được Đào Đô rồi có đủ binh lực đối kháng cùng lúc với Thanh Trà và triều đình không?
- Nàng nói đã ngay vào trọng điểm của vấn đề. Thấy nàng thông minh đáng yêu quá, Y Thần không kềm được hôn lên tóc nàng một cái. Không ngờ trong một thời gian ngắn mà hai người đã tiến xa đến mức này. Nàng và hắn giống như tâm tư tương thông, hẳn nghĩ gì nàng cũng đều nghĩ được như thế ấy. Hắn thật hận mình, sao không gặp được bảo bối đáng yêu này sớm hơn.
- Quân Thanh Trà và triều đình dù cùng lúc tấn công thì Đào Đô vẫn có thể cầm cự được. Muội chưa được thấy Đào Đô thôi, đó là thành trì được xây dựng dùng để phòng thủ tuyệt vời. Hơn nữa quan ải chật hẹp, quân binh không thể bày trận lớn như bên ngoài, mà chỉ có thể xếp hàng một, rất thuận tiện cho quân ta tiêu diệt địch.

- Nếu chỉ ngồi im phòng thủ e rằng rất mau sức cùng lực kiệt. Phía bên ngoài huynh còn liên kết với ai nữa.

- Thành tiểu thư, muội nói coi. – Hắc mỉm cười, càng lúc càng yêu nàng mất rồi.

- Nếu huynh quyết tâm đối đầu với triều đình thì không thể không dựa vào hậu phương vững mạnh như Thành gia. Với tài lực của chúng ta hiện có thể nuôi toàn bộ quân đội triều đình đến mười năm không hết của, chứ đừng nói đến chỉ có một Đào Đô. Hơn nữa kẻ thù của kẻ thù chính là bạn hữu. Nếu muội là huynh chắc chắn sẽ thống nhất phương bắc, sau đó liên kết với hậu nhân của mười hai sứ quân. Mỗi phiên thổ đều có mối thù diệt môn đối với hoàng thượng giống như huynh, tuy thực lực đơn lẻ nhưng nếu tất cả kết hợp lại e cũng có sức mạnh ngang ngửa với triều đình. Thần ca, hy vọng chiến thắng lần này của huynh là chia nửa với hoàng thượng đó.

- Ha ha ha... Lạc Mai có ai từng khen muội là ‘băng tuyết thông minh’ chưa? – Hắc nghe nàng nói mà thực sự vô cùng hài lòng. Hai người quả nhiên tâm đầu ý hợp, cả mưu kế suy nghĩ cũng giống hệt nhau.

- Hừ muội mới không cần. Muội vốn là ‘tài cao bắc đấu’, ‘thiên hạ vô song’ mà. – Lạc Mai cũng không e dè mà tự nhận. Gì chứ mấy khoản khen tặng này nàng rất thích nghe à nha.

Nghe nàng nói, Y thần cũng không thể kềm được nữa, ngoác miệng cười lớn. Đã mấy tháng rồi, hắc mới có thể cười vui như thế. Kể từ khi thất trận, hắc tưởng chừng như đã chìm trong địa ngục tu la, bầu trời như sập đổ. Chỉ đến khi gặp nàng hắc mới có thể gượng dậy đến mức này, mới có thể cười vui đến như vậy. Thần y, nàng quả nhiên là ‘đệ nhất thần y’ mà, chẳng những vết thương trên người hắc, mà cả tâm hồn của hắc cũng được nàng chữa lành. Chén thuốc ấm nóng này, hắc nhất định không bao giờ xa rời. truyện copy từ

Một cơn đau ngực chợt ập tới, lồng ngực co thắt làm hắc ho mãi không ngừng. Lạc Mai cũng không quá bất ngờ, nàng lấy ra một viên thuốc đưa lên miệng hắc.

- Chỉ ngâm, không cần nuốt.

Hắc lập tức ngâm vào miệng, ngoan ngoãn không hỏi thêm gì. Sao hắc lại dám nghi ngờ đại phu được chứ. Viên thuốc đó không giống những viên thuốc bình thường, đó là một viên kẹo ngọt thơm mùi thảo mộc. Mùi thanh mát của bạc hà chảy xuống cổ, nhanh chóng xua đi cái đau rát của cơn ho. Y Thần lập tức cảm thấy dễ chịu hơn. Thuốc thật giống như người, ngọt ngào và hiệu quả.

Lạc Mai xoay ngang người lại, vòng tay ôm qua người Y Thần, xoa xoa lưng hắc. Cách thức này hình như còn hiệu nghiệm hơn tiên đơn diệu dược, hắc ngay lập tức cảm thấy khoẻ hơn.

- Chúng ta trở về thôi huynh! – Giọng nàng nhẹ nhàng.

- Ủ, cũng được. – Giọng hắc cũng dịu dàng không kém.

Cánh chim lướt gió, đột ngột xoay thân, mang theo hai người bọn họ trở về Ngạo Phong trại.

^ _ ^

Không ngờ từ trên cao cũng không dễ gì tìm được Ngạo Phong trại. Đó chỉ là một hang động lộ thiên bên dưới một hẻm núi heo hút. Nếu không phải Đại ung đã quen đường tự biết bay vào, thì Lạc Mai cũng chưa chắc tìm ra được nơi đây.

- Nếu chỉ nhìn địa hình nơi đây thì muội chịu thua, không biết trở về bằng cách nào. – Nàng chun mũi nói.

- Nhìn từ trên cao còn không tìm ra được, thì đi trên sườn núi cũng không cách gì tìm được Ngạo Phong trại đâu.

- Hèn gì muội đi lẫn quẩn trên sườn núi này suốt ba ngày cũng không tìm được.

- Hèn uội là binh lính tuần tra tìm thấy muội đó, nếu không muội đã trở thành xác băng ngàn năm rồi. – Y Thần trách mắng.

- Tại người của huynh chứ ai, nói có người tiếp ứng dưới chân núi, làm muội chờ hoài cũng có thấy ai đâu. Muội sốt ruột quá lên rút cuốc phải một mình lên núi thôi.

- Tiểu thư, nàng coi lại mình đi. Người của ta mang tin về báo là Thành gia tam tiểu thư sẽ tới, ai ngờ muội dịch dung hoá cốt như vậy. Đến ta còn không nhận ra thì làm sao bọn thuộc hạ nhìn ra được.

- Bây giờ huynh trách muội sao? Huynh có biết thân gái dặm trường nguy hiểm đến thế nào không? Cái trang thành nam nhân đi đường dù sao cũng an toàn hơn. – Lạc Mai gân cổ cãi lại.

- Cũng biết đi đường nguy hiểm sao không mang theo người, lại đi một mình? Lên núi tuyết mà còn dám uống rượu, ngã lăn xuống sườn núi. Khi người của ta đem nàng về, nàng còn đang say túy lúy, bị kiêng đi như con heo mà còn không hay biết.

- Huynh ... huynh dám nói muội là heo?

Lạc Mai phùng mang trợn má nửa tức giận, nửa như đùa. Làm sao nàng có thể nói với hấn nàng lên đi một mình là để tiện bề uống trộm rượu mà không ai hay. Kể từ khi say xỉn gây họa, thì trên dưới Thành gia ra lệnh cấm rượu với tam tiểu thư. Chỉ có khi chữa bệnh bên ngoài, nàng kiên quyết đi một mình thì mới có thể mua rượu uống thoả thích thôi. Mấy ngày nay, lo chuyện của Y thần khiến nàng quên mất cả thời gian. Bây giờ nhớ đến rượu thì người nàng lại đột nhiên trở ngứa ngáy.

Đại Ứng mang hai người lao xuống hố sâu khuất trong hẻm núi, sau đó lộn một vòng làm Y Thần và Lạc Mai rơi khỏi người. Lần này do đã quen, nên Lạc Mai tin tưởng giao hết cho Y Thần, không đột nhiên hét to mất mặt như lần trước nữa.

Y Thần một tay ôm chặt thắt lưng của Lạc Mai, một tay vung ngân tiên ra. Ngọn roi quán chính xác vào một thanh xà, kéo hai người đáp xuống mặt cầu treo ngang bên dưới. Y Thần vung tay cho ngân tiên rời khỏi xà ngang. Hấn lập tức chơi với mắt thăng bằng. Mà Lạc Mai đã ở sẵn ngay đó đỡ kịp. Khoảng thời gian bay trên cao cùng Đại ứng, đã làm Y Thần quên đi hết đớn đau bệnh tật, hấn như sống lại ngày tháng oai hùng tự do của mình. Nay trở lại với mặt đất, hấn cũng trở về với thực tế hiện nay mình đang là một kẻ tàn phế vô dụng. Y Thần nhìn chăm chăm vào Lạc Mai, ánh mắt tràn ngập sự hoảng loạn. Hấn này giờ đã làm điều chứ, kéo nàng xuống địa ngục cùng chịu khổ với mình à? Con đường phía trước hấn đi vốn vô cùng khó khăn gian khổ, nay lại càng ghập ghềnh khó đi hơn. Y Thần buông Lạc Mai ra, tung mình vào khoảng không gian thăm thẳm bên dưới. Hấn đang rơi, đang rơi, ngày càng xa nàng hơn.

Ngọn ngân tiên lại vung lên quán chặt vào xà ngang đưa hấn bay thẳng vào phòng mình. Cửa phòng đóng sầm lại. Hấn cần ở một mình, hấn cảm thấy xấu hổ vì lúc này đã cố tình mạo phạm nàng. Lạc Mai chính là tiểu muội của sư huynh hấn, là bảo bối quý giá của Thành gia. Hấn không thể giữ nàng lại bên mình để cùng chịu khổ được.

Lạc Mai đứng trên cây cầu treo nhìn theo dáng Y Thần bay đi mất. Nàng thở dài, “Lại bắt đầu giận dỗi vấn đề gì nữa đây?” Mấy ngày nay nàng cứ chứng kiến tâm trạng lên lên xuống xuống thất thường của hấn đã trở thành quen. Lúc thì lạnh lùng xa cách, lúc lại ân cần thân mật, lúc giận dữ, khi vui vẻ. Chẳng biết đầu mà lẩn. Mà mỗi lần lên cơn như vậy thì cứ mặc kệ để hấn một mình vài canh giờ là sẽ ổn lại thôi.

Lạc Mai leo lên thành cầu, dùng kính công nhảy đáp lên những xà ngang chằng chịt để về phòng. Rốt cuộc, suốt cả ngày hôm đó cả hai người cũng không gặp mặt nhau. Y Thần ra lệnh từ nay hấn không cần nàng chăm sóc nữa, mọi việc tự hấn có thể lo được. Còn Lạc Mai cũng cứ mãi ru rú trong phòng lấy giấy ra vẽ vẽ viết viết cái gì đó.

^ _ ^

Y Thần trốn trong phòng suốt ba ngày cuối cùng tâm trạng cũng bình ổn trở lại. Ngày cuối cùng của tháng mười một, hấn đang ngồi đọc một cuốn binh pháp, trước mặt là tấm bản đồ bố binh của Thiên Mâu Sơn. Mấy ngày nay hấn chú tâm nghiên cứu binh lược để tiến công lấy lại Đào Đô. Biền đau thương thành sức mạnh, tập trung tinh thần để làm việc lớn.

Ba ngày qua không muốn gặp nàng, thì quả nhiên nàng không xuất hiện. Trong lòng hấn cũng có chút bứt rứt bức bối. Đọc sách mà vẫn cứ nghĩ ngợi đầu đầu, có lẽ đang nhớ đến người ở phòng bên cạnh. Vừa nhắc đến người là có người tới, không nói hai người tâm linh tương thông thì cũng không ai tin. Cánh cửa phòng hấn bật mở mà không có tiếng gõ cửa, trên dưới Ngạo Phong trại này, cũng chỉ có một người dám làm vậy thôi.

- Thần ca, muội muốn gửi thư về Thành gia báo bình an. – Nàng ào vào như cơn gió, trên tay còn ôm mấy cuộn giấy lớn.
- Kêu Quân đi gửi uội. – Hấn lạnh lùng nói, mắt không thèm nhìn đến nàng mà vẫn chú tâm vào đọc sách. Tuy nhiên tim hấn đập thình thịch, mắt cũng chẳng đọc vào được chữ nào.
- Không được, muội còn phải đến Thính Phong các gửi hỏa tốc đi càng nhanh càng tốt. Nếu gửi bình thường chắc chắn sẽ hơn cả tháng mới tới – Nàng ngúng nguẩy phản đối. Mục đích chính không phải đi gửi thư, mà là nàng thèm rượu đến chịu hết nổi rồi.
- Vậy thì nói Quân, mang theo một tiểu đội khoảng mười người cùng muội xuống núi. Sẵn tiện cần mua gì thì ...
- Cảm ơn huynh!

Không đợi Y Thần nói hết câu, Lạc Mai đã chạy đi mất. Tới và đi cũng nhanh như cơn gió. Hấn còn chưa kịp dặn nàng vào thành mua thêm mấy bộ quần áo nữ nhi mà mặc. Lúc nàng cải nam trang tới đây cũng không có mang theo bộ nữ phục nào. Ngạo Phong trại cũng không có nữ nhi nào để cho nàng mượn đồ. Thế nên Lạc Mai vẫn cứ mặc mấy bộ nam phục đi qua đi lại, làm hấn ngứa hết cả mắt. Chưa kịp nói xong nàng đã chạy đi mất rồi. Hấn bỏ cuốn sách xuống nhìn ra cửa. “Y Thần ơi là Y Thần...” Hấn vỗ vỗ trán cười khổ.

^ _ ^

Lạc Mai cùng đoàn người của Ngạo Phong trại đi xuống núi đến tối vẫn chưa thấy về. Hấn ở trong phòng mong ngóng. Tự nhủ có lẽ bọn họ gặp bão tuyết nên ở lại Phiến thành ngủ lại một đêm. “Chắc không có chuyện gì đâu!” Quân tuy là kẻ không được sáng dạ nhưng cực kỳ dũng mãnh, đồng thời lại có thêm mười người Bạch Lăng quân đều có võ công. Hơn hết, Lạc Mai lại là kẻ lanh trí thông minh, khinh công của nàng tuy không bằng hấn, nhưng cũng tạm coi là cao thủ trong giang hồ, dù có gặp chuyện gì nàng chắc chắn cũng có thể nhanh chóng chạy thoát thân. Càng nghĩ, tâm hấn càng loạn như ma. Không ngủ được hấn ra khỏi phòng, xuống dưới đại sảnh. Toạ trên ngai cao, nhìn đăm đăm ra cổng chính. Dù có bất cứ ai ra vào Ngạo Phong Trại, hấn cũng có thể lập tức biết ngay.

^ _ ^

Sáng hôm đó, mấy đội lính tuần tra giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy thiếu chủ đang ngồi u ám trong đại sảnh. Hấn đã chờ cả đêm, chờ đến hồ đồ mất rồi. Tại sao cứ thấy lòng dạ hoảng hốt không yên.

- Phái thêm tiểu đội hai mươi người đi đón đoàn của Quân trở về. – Hấn u lãnh ra lệnh, giọng nói vì cả đêm không ngủ đã trở nên khản đặc.
- “Thuốc, hấn cần thuốc trở về bên mình.”

Bọn binh sĩ nghe thấy lập tức thi hành lệnh. Mấy ngày nay có đại phu đến, lẽ ra hấn đã khá hơn rồi, không biết tại sao hôm nay lại âm u lạnh lẽo như lúc trước. Từ ngày hấn bị thương đem về doanh trại này, thì thái độ chính là lạnh lùng như vậy. Giống như tất cả thế gian này đều là kẻ thù của hấn. Còn bản thân hấn thì đau khổ như đang bị dày dụa ở tu la địa ngục.

Chờ thêm nửa ngày, rốt cuộc cũng chờ được binh sĩ mang về một tin chấn động, Thính Phong các ở Phiến thành nói nhóm của Quân đã rời đi từ chiều hôm trước. Mặc dù, họ đã ra sức giữ lại nhưng tam tiểu thư nhất định không chịu, nàng nói phải trở về sắc thuốc đúng cũ. Hiện nay người của Thành gia đã kéo nhau đi tìm khắp sườn núi phía nam rồi.

Y Thần cảm thấy một cơn run rẩy cả người, quả nhiên linh tính của hấn không sai. Cái cảm giác bồn chồn lo lắng đó làm hấn biết rằng nàng đã xảy ra chuyện rồi. Hấn phái thêm một trăm người toả ra tìm kiếm xung quanh trại. Lòng lo lắng như đốt lửa.

Ba canh giờ sau có một toán người trở về, khiêng trên cán gổ là Quân râu ria đang nằm cứng đờ. Gã bị chôn trong tuyết, lâu đến nỗi đã sắp chìm vào giai đoạn ngủ đông rồi. Y Thần dùng ngân tiên bay lại đáp xuống bên cạnh gã, hấn vận nội công truyền vào cơ thể Quân giúp gã điều hoà thân nhiệt lại. Không biết

có phải thuốc của Lạc Mai mãi mấy ngày sau mới phát huy tác dụng không, mà ba ngày gần đây hẳn thấy tu vi của mình đại tiến, công lực hiện nay đã phục hồi bằng một nửa so với lúc trước rồi.

Thân thể của Quân nhờ được truyền nội công mà dần ấm lại, sau đó mềm ra. Coi như gã đã thoát khỏi quỷ môn quan. Thấy mi mắt của Quân lay động, Y Thần nắm vai gã lắc lắc.

- Quân, tỉnh lại, tỉnh lại. Là ai làm hả?

Dù chưa biết chuyện như thế nào, nhưng Y Thần đoán chắc đoàn của Quân bị người ta phục kích. Làm gì có chuyện một tay lão luyện phương bắc như Quân mà lại vùi thân trong tuyến. Mắt Quân giật giật thêm vài cái, gã dần dần tỉnh lại. Thấy gương mặt sợ hãi của thiếu chủ, Quân cũng thều thào.

- Băng Cung.

Một lời như sấm động ngang tai. Lại là Băng cung, bọn họ nhất định đối đầu với hắn, muốn hại hắn chết không được, sống cũng không yên mà. Y Thần giận dữ gầm lên.

- Mang ngựa tới đây cho ta!

Lần này, hắn quyết sẽ một lần tính cho hết sổ với Băng cung. Không thể dây dưa kéo dài với bọn họ được nữa.

6. Chương 5 : Vì Ta Là Đại Phu

Chương 5: Vì ta là đại phu

Cảm giác đau đớn làm Lạc Mai tỉnh lại. Nàng nhìn quanh quất xung quanh. “Chẳng lẽ ra khỏi nhà không xem giờ xuất hành, tại sao trong vòng có nửa tháng, hai lần tỉnh dậy đều thấy bị đem nhốt trong nhà lao?” Lạc Mai đang bị treo trên giá gỗ dùng để trói đánh phạm nhân, trước mặt nàng là một cô nương xinh đẹp, hình như là chủ nhân cái tát vừa làm nàng tỉnh dậy.

Lạc Mai nhăn nhó trán nhớ lại. Nàng cùng mười một người bọn Quân sau khi rời khỏi Thính Phong các đã tới tửu điểm mua rượu. Nàng đã hết mực nài ép bọn họ uống cùng nhằm tìm hiểu thêm một ít đồng phạm. Bọn họ kiên quyết chối từ, đối với người phương bắc bọn họ, uống rượu là lệnh cấm. Tuy rượu cho ta cảm giác nóng người lên nhưng lại nhanh chóng làm truy tìm mạch. Trong điều kiện lạnh giá như tại đây, truy tìm mạch nhẹ cũng có thể gây ra vấn đề sống chết. “Hừ không uống thì thôi!” Một mình nàng uống, sau đó còn mua thêm hai vò mang về Ngạo Phong trại từ từ uống tiếp.

Nàng đã cẩn thận căn dặn bọn họ không được lộ chuyện này cho Y Thần biết. Huynh ấy là sư đệ của đại ca nàng, huynh ấy mà biết nàng uống rượu thì thế nào chuyện cũng đến tai đại ca. Mười một người bọn họ dạ rân, nhưng nàng vẫn chưa tin tưởng lắm. Đông người càng dễ lộ ra chuyện. Cũng tại Y Thần hết, tự nhiên lại bảo Quân mang theo bao nhiêu là người. Chỉ là đi gửi có mấy tờ giấy, cũng đâu cần rình rang vậy.

Nàng chỉ không ngờ đi gửi thư cũng có thể bị cướp thật. Bọn chúng không biết là bọn người nào, toàn thân mặt đỏ trắng nấp sẵn trong tuyết. Công nhận thực lực bọn họ cũng cao cường, người ở Ngạo Phong trại ai nấy đều có võ công, nhưng không ai nhận ra được. Thấy có biến, Lạc Mai ngay lập tức nhảy xuống ngựa, ôm hai vò rượu đi nấp. ‘Mấy chỗ có thể làm võ đồ, tốt nhất nên tránh xa’, đó chính là Thành gia khẩu quyết. Nếu đánh nhau một hồi võ mất hai vò rượu của nàng thì sao.

Mười một người của Quân đánh nhau với hai mươi tên áo trắng cũng tạm coi như chiếm ưu thế. Nào ngờ xuất hiện một cơn gió lốc, một nữ nhân xuất hiện, tay không giết hết năm sáu người trong nhóm của Quân. Thấy gã sắp sửa bị giết, nàng cũng không cầm được, bèn chạy ra ngăn cản. Ít da, ai bảo có quen biết gã làm chi, nàng cũng không thể thấy chết không cứu. Hơn nữa nơi đây tuyết trắng mù mịt, dù nàng có bỏ chạy một mình cũng không biết đi hướng nào. Phiền thành thì đi đã xa, Ngạo Phong trại thì còn lâu mới tới. Chi bằng để Quân chạy thoát về báo tin cho Y Thần, cơ may gã thoát được còn cao hơn nàng.

- Tiểu thư! – Quân la lên ngạc nhiên khi thấy nàng xuất hiện.

- Tiểu thư? Từ bao giờ người họ Hàn các người lại có thêm một tiểu thư? – Nữ nhân xinh đẹp độc ác lên tiếng.

- Mau thoát. Về báo với Y Thần. Đi.

Lạc Mai nhặt được một thanh kiếm xông ra chặn ma trảo của nữ nhân kia. Ả tay không đã giết hết mười tên hộ vệ đi theo, những móng tay dài của ả vẫn còn rỏ máu tong tong xuống nền tuyết trắng.

- Y Thần, hắn còn sống sao? – Nữ nhân độc ác giận dữ nhìn nàng. – Còn ngươi là ai? Là người đàn bà mới của hắn?

- Ta là gì của huynh ấy liên quan gì đến người, mụ xấu xí độc ác.

‘Dù con vệt chết, cái mỗ còn cứng’, Lạc Mai mạnh miệng trả treo. Hơn nữa đầu còn chưa đau, làm sao biết ai hơn ai.

- Quân mau chạy đi!

- Tiểu thư. – Tên bồ tượng đó không dám chạy, chỉ biết đứng như trời trồng kêu “tiểu thư, tiểu thư”.

- Mau đi báo với Y Thần, để huynh ấy phái người đi cứu ta.

Chỉ khi Lạc Mai giải thích rõ ràng như vậy, Quân mới chịu bỏ đi. Trên vai hắn còn có một vết thương do kiếm đâm xuyên qua, máu chảy đầm đìa. Không biết có chạy về nổi tới Ngạo Phong trại hay không.

Quả nhiên nữ nhân độc ác kia có bản lĩnh, chỉ mười chiêu đã ép Lạc Mai vào thế hạ phong. Thấy không ổn, Lạc Mai bèn tung tuyệt chiêu cuối. Nàng lách trong người ra lộ mề dực quăng về phía đối phương, sau đó tung cước bỏ chạy. Nào ngờ lộ thuốc mề đó vô dụng với ả ác phụ. Lạc Mai chẳng những không chạy thoát, còn bị mụ ta nắm chân, làm nàng ụp cả người xuống đất.

Sau đó nàng bị đánh ngất rồi mang về đây.

- Thật tạ ơn trời đất! Tiểu thư xinh đẹp, cảm ơn người đã độ nhân độ lượng tha mạng cho ta. – Lạc Mai cười hì hì, mượn tạm gương mặt xu nịnh làm thân của đại ca Thành Lạc Nhân. Đang trong tay người khác thì không nên làm mất lòng họ.

- Nha đầu xấu xí! Ngươi là ai, mau nói? – Ả ác phụ không thèm đếm xỉa đến lời nịnh hót của Lạc Mai, giáng cho nàng một cái tát.

- Ta nói ngươi mụ già độc ác kia. Ta có oán thù gì với ngươi, mà bắt ta về đây? – Lạc Mai hung hãn trở mặt. Nàng cũng rất giống tính tình cộc cằn, thù dai của nhị ca Thành Lạc Thiên. – Tên râu đã chạy về báo cho Y Thần ca rồi, huynh ấy nhất định kéo quân đến đây sang bằng cái ổ chó của người.

Dù sao Y Thần cũng là thất công tử của Hàn Bá sứ quân, chắc danh tiếng cũng phải có trọng lượng ở vùng Thiên Mầu Sơn này. Lạc Mai thua trận chứ không thua thế, quyết định mang tên hắn ra, làm ‘cáo mượn oai hùm’.

- Hừ, Y Thần. Hắn còn dám đến đây sao? Lần trước hắn vì một người phụ nữ hại cho thân bại danh liệt, cả mạng cũng xem mắt. Lần này còn dám đến đây cứu người ư? – Ả độc phụ cười gằn.

- Người phụ nữ khác huynh ấy có thể không đến cứu. Nhưng là ta nên nhất định huynh ấy sẽ đến cứu? – Lạc Mai hùng hồn tuyên bố.

- Tại sao chứ, nữ nhân trên đời này thiếu gì? Mất người này lại kiếm ngay được một người khác, hắn cần gì phải nhọc công cứu ngươi. – Giọng ả ta có chút giận dữ ghen tức.

- Vì ta không phải là nữ nhân của huynh ấy. Ta là đại phu!

^ _ ^

Băng cung tráng lệ uy nghi nằm vắt ngang qua hẻm núi Thiên Môn Đạo, tất cả đều ánh lên vẻ long lanh, lấp lánh. Tường thành bằng băng; cửa, mái chạm trổ tinh xảo trên băng; những cầu treo, tháp canh cũng bằng băng. Ở nơi quanh năm lạnh lẽo như Thiên Môn Đạo, băng tuyết còn rắn chắc hơn cả đá, mà càng dễ tạo hình hơn đá. Vì vậy Băng cung mới được xây nên từ băng.

Người trong trong Băng cung tất cả đều là nữ nhi, gương mặt trắng toát, tia nhìn sắc bén, ánh lên vẻ ngạo mạn lạnh lùng. Tất cả bọn họ đều là môn đồ tôn thờ Vĩnh Cửu đại thần, vị thần bất sinh bất diệt hùng

manh nhất trong toàn vũ trụ. Môn đồ trong giáo đều là người được nuôi lớn từ khi còn là trẻ sơ sinh, vì vậy toàn bộ nhân sinh quan, triết lý sống, tình cảm của họ đều được dạy dỗ theo tư tưởng của Vĩnh Cửu thần. Giữ thân trong sạch mới có thể giữ cho linh hồn bất sinh bất diệt, vì vậy, đàn ông trên đời đều là kẻ thù của họ.

Trong lịch sử của băng cung có một vết nhơ. Thần lịch năm tám trăm sáu mươi bảy, nam nhân đột nhập Băng cung, bắt cóc đi thánh nữ Như Tuyết, người sắp được sắc phong là học đồ của giáo chủ.

Ba năm sau Như Tuyết trở về.

Nàng ta trên người chỉ có một mảnh vải che mỏng manh, đôi chân rướm máu vì lội đi trong băng tuyết, cả người tím tái hư nhược. Theo luật của Băng cung, 'không được đem thứ gì từ bên ngoài vào, ngoại trừ thân thể trong sạch của người'. Như Tuyết rã rời quỳ trước đại điện, đón chờ sự trừng phạt của giáo chủ.

Hai bên điện là mấy trăm nữ nhân áo trắng thuộc hạng môn đồ. Trên bục cao hai mươi bốn người mặt áo xanh da trời, biểu thị cấp bậc thiên sứ của họ. Còn tận phía trên đỉnh đài cao chính là giáo chủ áo đỏ đang ngồi.

Tất cả đều giữ gương mặt lạnh lùng, bình thản nhìn nàng.

- Như Tuyết, thân người có còn trong sạch để thờ phụng Vĩnh Cửu thần không? – Thiên sứ trưởng lão nói.
- Môn đồ đã bị người ta làm vậy bẩn.
- Vậy sao người còn dám quay về? – Một lão bà thiên sứ khác nói. truyện copy từ
- Vì môn đồ cả đời này chỉ yêu thương Vĩnh Cửu đại thần, chỉ có Băng cung là nhà, các môn đồ của Vĩnh Cửu thần là tỷ muội.
- Thế giới bên ngoài như thế nào? – Thiên sứ lão bà hỏi, giống như là giáo viên đang dạy học sinh.
- Rất là dơ bẩn. – Học sinh Như Tuyết trả lời rất đúng bài. Các môn đồ cấp thấp tuy vẫn im lặng, nhưng cũng đã nhận được bài học chứng thực rằng thế giới bên ngoài rất dơ bẩn.
- Như Tuyết, trên người người bây giờ chứa đầy sự ô uế của nhân gian. Người trở về sẽ làm bẩn bậc thềm của Băng cung chúng ta. Chỉ có một cách duy nhất, đó là dùng máu của kẻ đã làm dơ bẩn người mà gột sạch. Hãy đi ra ngoài đi, mang theo Lang Vương quân cần giết hết kẻ thù của người, đem máu hấn mà tắm sạch hết nhơ nhuốc. – Giọng thiên sứ lão bà vẫn đều đều bình thản, nhưng không ngờ lại rất độc ác vô lương.

Như Tuyết dập đầu lĩnh mạng. Sau đó lão đảo bước ra khỏi Băng Cung. Nền băng lạnh toát, bám chặt lấy bàn chân nàng. Như Tuyết vẫn cố gắng bước đi. Từng bước, từng bước chân đều là xé da xé thịt. Ra khỏi Băng cung, phía sau nàng để lại là một hàng dấu chân đầm máu.

Xung quanh Băng cung có một đàn yêu sói sinh sống. Chúng là những con sói tuyết to lớn, hung hãn, là vật nuôi của Băng cung. Mỗi khi phát hiện có nam nhân nào đến gần chúng đều lao tới tấn công ăn thịt. Vì vậy trước giờ những người đi qua được Thiên Môn Đạo đều là nữ nhân.

Ngửi ngửi thấy mùi máu, những con sói tuyết ngóc đầu dậy, xem xét người vừa mới xuất hiện. Sau khi nhận ra người quen, chúng mới thôi gầm gừ đe dọa, đồng loạt dạt sang hai bên nhường lối đi cho Lang Vương. Con sói xám duy nhất trong đàn, con sói to lớn nhất, hung dữ nhất.

Như Tuyết bước đến vuốt ve cái mõm sói ướt át. Nàng cúi đầu.

- Lang Vương, xin hãy ôn đồ của Vĩnh Cửu thần một ước nguyện ...

Một lát sau nàng thánh nữ cười bày sói tuyết lướt đi. Hướng về dốc núi phía bắc Thiên Mẫu sơn, nơi có quân phục kích của Thanh Trà. Nơi đó, nàng tự nguyện hướng tướng quân Thanh Trà xin dâng mình làm con tin, đồng thời kèm thêm mưu kế để gã có thể chấn chấn tiêu diệt hết toàn bộ Bạch Lãng quân. Tướng quân Thanh Trà cười gật đầu đồng ý, không ngờ có một cơ hội tốt như vậy dâng đến tay, gã không nhận có phải là ngu không.

Quả nhiên mưu kế của Như Tuyết thành công. Quân chủ lực của Bạch Lăng quân không thể xông phá vòng vây trở về Tinh Thiên Quan, đành phải hướng về Thiên Môn Đạo nhằm tìm sinh lộ. Như Tuyết ngồi trên mình Lang Vương nhìn đội quân Bạch Lăng kéo tới. Nàng sung sướng nhìn ánh mắt kinh hãi của người đàn ông đã vấy bẩn đời mình. Như Tuyết cười băng lãnh.

- Giết hết!

Sau đó, đàn sói tiến lên tấn công.

^ _ ^

Tối hôm đó Băng cung đột nhiên rung chuyển. Những tiếng động ầm ầm vang dội, như tiếng tuyết lở, băng tan. Mái cung điện sụp vỡ từng mảng lớn vì những vật thể từ trên trời rơi xuống. Mùi dầu mỡ lan tràn khắp cung điện. Có ai đó, hoặc vật gì đó đang thả hàng tấn, hàng tấn dầu tươi lên trên Băng cung. Dầu vừa tưới lên lập tức đóng băng lại, bám chặt vào Băng cung không thể dọn sạch. Bây giờ chỉ cần một mối lửa nhất định toàn bộ Băng cung sẽ tan chảy hết.

- Là ai, là ai có thể mang một số dầu lớn như vậy tấn công Băng cung? – Giáo chủ áo đỏ đứng giữa sân la lớn.

Từ phía trên trời cao tới đen một tiếng “kíuuu...” kéo dài như trả lời cho bà ta. Tiếng chim ưng vang rền, kèm theo là một túi dầu nữa rơi xuống, văng tung toé khắp nơi.

- Cung tiền thủ, cung tiền thủ mau bắn lên trời.

Hàng trăm mũi tên được bắn lên trời, sau đó bị bóng đêm nuốt chửng mất. Chẳng biết có mũi tên nào trúng đích không, nhưng những túi dầu không còn rơi xuống nữa. Người của Băng cung còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì cổng thành đổ ầm một tiếng. Nội lực chấn nát cổng thành ra từng mảnh đồng thời cũng đốt cháy cả tường thành. Tiếng dầu cháy xèo xèo kết lết, sau đó tường thành từng mảng, từng mảng tan chảy xuống. Dầu là một thứ dễ bắt lửa, hơn nữa số dầu nhiều như vậy làm cho lửa cháy càng rực rỡ, soi sáng cả một góc trời. Chưa bao giờ ban đêm tại Thiên Môn Đạo lại nóng như đêm đó.

- Như Tuyết, người mau ra đây. Mau trả người cho ta, nếu không ta đốt cháy cả Băng cung của người!

Người thanh niên ngồi trên con bạch mã trước cổng thành la hét. Rõ ràng vụ ném dầu và phá nát tường thành kia đều là tác phẩm do hắn gây ra. Thực sự thì khoảng cách từ Ngạo Phong trại đến Băng cung không mất đến nửa ngày trời như vậy. Hắn phải chờ đến đêm mới tấn công nơi này âu cũng có lý do của hắn.

Thứ nhất hắn cần thời gian để tập hợp số dầu này. Bản thân hắn cũng biết, không thể chỉ lỗ mãng chạy tới Băng cung đòi người là xong chuyện.

Thứ hai, điều động nhân lực đưa dầu đến gần Băng cung cũng mất khá nhiều thời gian, dùng tới kế ‘ám độ trần sương’ đi bằng con đường vòng mà băng cung không thể phát hiện ra được.

Thứ ba, lợi dụng trời tối để che dấu tung tích của Đại ưng. Tuy đêm đen mắt người không thấy rõ, nhưng mắt ưng rất tinh tường. Như vậy mới có thể đột ngột tấn công. Dùng kế ‘mang thiên quá hải’ thuận lợi mang nhiều dầu như vậy tưới xuống Băng Cung.

Thứ tư, tiên thủ hạ vi cường, ‘phản khách vi chủ’ chủ động tấn công giành thế áp đảo với bọn người Băng cung. Khiến bọn họ trở tay không kịp.

Môn đồ Băng cung bây giờ cuống cuống lo dập lửa, mấy người thêm đối phó với hắn. Đây là yếu tố thứ năm, kế ‘Sấn hỏa đả kiếp’.

Người ra mặt bây giờ chắc cũng chỉ có kẻ hận hấn thấu xương, chủ mưu bắt cóc Lạc Mai, thánh nữ Như Tuyết. Coi như thành công kế thứ sáu ‘Điều hổ li sơn’.

- Ác tặc, người còn dám đến đây đòi người? Không phải lần trước ta đã dạy cho người một bài học. Lần này lại tái diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là không biết viết chữ ‘chết’ như thế nào? – Nữ nhân kiêu mị Như Tuyết đứng trên bức tường thành còn chưa tan chảy, ngạo nghễ nhìn xuống phía dưới Y Thần.

- Như Tuyết, tại sao nàng phản ta? - Nhìn thấy người cũ, Y Thần không khỏi đau lòng.

- Vì ta hận ngươi. – Như Tuyết trừng mắt giận dữ nhìn hắn.
 - Ta hết lòng yêu thương nàng, cũng đối đãi rất tốt với nàng. Vì sao lại hận ta? – Hắn đau đớn than thở.
 - Nhưng ngươi có từng hỏi qua ta có cam tâm không? Là ngươi tự tiện bắt cóc ta đi khi ta chuẩn bị được nhập thất tu luyện cùng với giáo chủ. Là ngươi dùng mưu lừa ta lên giường, phá thân đồng trinh của ta, khiến công lực hai mươi mấy năm tu luyện của ta tiêu tán. Bây giờ ngươi còn dám châm dầu đốt Bạng cung của ta. Đời này kiếp này ta với ngươi thù không đội trời chung.
 - Ta chỉ muốn giải cứu cho nàng khỏi tà giáo này thôi. Bọn họ chuyên bắt cóc trẻ con mang về, rồi dạy dỗ những tư tưởng dị giáo tàn ác. Hơn nữa lần đó vô tình gặp nàng trong suối nước nóng, ta đã mục kích thấy hết. Thân nam nhi nên phải chịu trách nhiệm với nàng.
 - Đồ hoang tưởng, ai cần ngươi chịu trách nhiệm!
- Như Tuyết càng nộ khí xung thiên. Bộ hắn là trẻ con sao, chỉ nhìn thấy nàng tắm đã lên tiếng chịu trách nhiệm. Sau đó còn hại đời nàng tàn tật đến mức này.
- Nàng đã hại phụ thân ta thất trận, không về được Thiên Tinh quan nên vong mạng trong Hắc Sa thành. Các ca ca của ta đều cùng chung số phận. Ta chỉ còn nửa mạng người. Như vậy còn chưa đủ sao? Như Tuyết, trả lại người cho ta. Chúng ta từ nay không ai nợ ai.
 - Như vậy còn chưa đủ, ta còn muốn cả nhà họ Hàn của ngươi biến mất sạch sẽ không còn trên thế gian. Chẳng nào ngươi còn chưa chết, cả những người họ Hàn ở Đào Đô còn chưa biến mất hết thì ta còn chưa trả thù xong. Trừ phi ta chết, nếu không ta cả đời này không tha cho ngươi.
 - Hừ, nàng thật độc ác quá, quyết đuổi cùng diệt tận cả những người không liên quan sao? Như Tuyết ta hỏi nàng lần cuối, có chịu thả người không? – Y Thần giận dữ, hắn thấy hối hận vì lúc trước quá nóng nảy nên mang nàng ta về nhà.
 - Ta không thả. Ắt ta là gì của ngươi? Mới hơn một tháng đã tìm được nữ nhân mới rồi. Nếu là người đàn bà của ngươi thì ta nhất định sẽ để dành cô ta lại, từ từ hành hạ cho đến chết. – Như Tuyết lớn giọng nói, mang nhiều tia cay nghiệt.
 - Nàng không phải là người đàn bà của ta.
 - Vậy sao ngươi lại đến đây đòi người?
 - Bởi vì nàng là đại phu của ta. – Y Thần hung hăng la lớn.

Nghe thấy vậy, Như Tuyết liền điên cuồng rút kiếm xông tới. Hai người bọn họ không hẹn mà cùng nói giống nhau. Có quỷ mới tin rằng giữa bọn họ không có quan hệ. Kiếm thức của Như Tuyết tấn công điên cuồng như bão táp. Y Thần ngồi trên ngựa, dùng Ngân Tiên chống đỡ không cho nàng ta tiếp cận gần mình. Kiếm thức là chiêu dùng khi cận chiến, mà ngân tiên lại lợi hại nhất là phòng thủ tầm xa. Sau mấy chục chiêu Như Tuyết cũng không thể phá vỡ lớp phòng thủ của Y Thần để áp sát được hắn.

- Y Thần ca!

Một giọng nói kêu lớn làm cả hai người đang ghìm nhau cũng phải quay đầu lại nhìn lại. Như Tuyết thì giận dữ, Y Thần thì thở phào nhẹ nhõm. Đó chính là Lạc Mai, nàng đứng ở phía xa, cùng với một người của Ngạo Phong trại. Y Thần nhìn thấy liền mỉm cười.

Lớp kế cuối cùng của hắn cũng đã thành công. ‘Giương Đông kích Tây’, vờ tấn công ở phía cổng chính, nhưng âm thầm cho người lên từ phía sau cứu Lạc Mai ra.

Hắn huyết sáo lớn làm ám hiệu rút lui. Một loạt tên có điểm hỏa bắn tới tấp về phía hắn và Như Tuyết. Nàng ta lập tức tách ra, thoái lui về phía sau. Như Tuyết giận dữ vùng kiếm về phía những mũi tên bắn ra, nhưng không trúng bất cứ người nào. Toàn bộ bọn họ sau khi bắn tên đoạn hậu cũng lập tức phóng ngựa chạy đi mất. Biết mình bị trúng kế, Như Tuyết phóng mình, định đuổi theo Y Thần. Nhưng bảo mã của hắn đã phi nước đại ở phía xa, ngồi đằng sau còn có Lạc Mai đang quay lại, vẫy vẫy tay với nàng.

Nộ khí xung thiên, đôi mắt Như Tuyết vẫn lên những vệt máu đỏ, nhìn chăm chăm vào đôi cẩu nam nữ vừa chạy trốn. Nàng lấy trong người một mảnh tinh thạch trong suốt như pha lê. Đó chính là Ma Dẫn thạch,

dùng để kích thích nội công khi luyện Cực Âm Vô Hạn công. Muốn luyện môn võ này phải là nữ tử đồng trinh. Ba năm trước Như Tuyết bị Y Thần phá thân nên đã tẩu hỏa nhập ma, võ công tiêu tán. Nay nàng dùng chiêu bài cuối cùng là Ma Dẫn thạch quyết liều mạng với tên ác tặc kia.

Như Tuyết lấy hết sức đâm Ma Dẫn thạch vào tim mình. Máu nàng chảy ra liền bị Ma Dẫn thạch hút lấy. Ma Dẫn thạch hút máu trở thành đỏ rực, bám chặt vào người nàng. Như Tuyết cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể mình nhanh chóng rút sạch đi hết, làn da nàng trở nên trắng bệch như băng. Mái tóc nàng bung xõ ra, nhanh chóng bị rút cạn hết màu đen mà trở thành trắng toát. Đồng thời sức mạnh trong nàng cuộn cuộn chảy, những vẩn máu trong mắt nàng bục vỡ, hai hàng huyết lệ trào ra.

Cảm nhận được lực lượng sức mạnh vừa được tiếp nhận, Như Tuyết đứng dậy cười ngạo nghễ. Không ngờ Ma Dẫn thạch khi đưa vào người lại ban cho nàng sức mạnh khủng khiếp như thế này. Như Tuyết nhún người một cái, bay vọt theo hướng người ngựa vừa bỏ đi.

7. Chương 6 : Ta Xin Lỗi

Chương 6: Ta xin lỗi

Toàn quân Ngạo Phong trại sau khi cứu được người, lập tức y theo kế hoạch nhanh chóng chạy thẳng về nhà. Chỉ còn lại Y Thần và Lạc Mai rớt lại phía sau, do hai người đi sau cùng nhất. Hơn nữa, hai người một ngựa làm sao chạy nhanh được.

Thấy đã thoát xa khỏi Băng cung, Y Thần yên tâm cho ngựa chạy chậm lại. Vẫn còn khoảng hai mươi dặm nữa mới về tới trại, nếu thúc ngựa quá nó sẽ kiệt sức trước khi về tới nơi.

Cả người gồng cứng căng thẳng của Y Thần giờ mới bỏ xuống được. Không ngờ vừa mới thả lỏng, một cơn đau ngực dữ dội ập tới làm hắn không ngừng được ho khan. Y Thần gập cả người ho lớn, cảm giác đau rất xoáy mạnh trong lồng ngực hắn. Thì ra chỉ mới vận động một chút đã làm bệnh cũ tái phát, thương thế của hắn cũng chỉ vừa mới lành chứ không phải hoàn toàn khỏi hẳn.

Lạc Mai tuy là đại phu nhưng hai tay trống không, khi bị bắt nàng đã bị tịch thu hết thuốc, bây giờ thấy Y Thần đau đớn như vậy cũng không cách gì giúp được. Nàng chỉ có thể ngồi phía sau, xoa xoa vỗ vỗ lưng hắn, sau đó lên tiếng trách móc.

- Áo bông đâu, mũ ấm đâu? Tại sao không mang theo?

- Khụ ... khụ ... quên ... khụ ... đem đi... – Hắn nghe tin nàng bị bắt, hoảng loạn rồi bởi, có thể bày ra được một ‘liên hoàn kế’ như vậy cũng đã là suất sắc lắm rồi, thời gian đâu mà nhớ tới mũ áo.

- Dám quên hả? Huynh tưởng bản thân là ‘minh đồng da sắc’, ‘kim cương bất hoại’ sao? Sau khi trở về, liều thuốc tăng gấp đôi! – Lạc Mai thẳng thừng tuyên bố.

- Khụ khụ ... giảm bớt ... chỉ tăng thêm hai chén thôi được không? – Tuy nói không nổi nhưng hắn vẫn trả giá, hiện nay mỗi ngày hắn đã uống rất nhiều thuốc rồi.

- Ít nhất cũng phải tăng thêm năm chén! – Lạc Mai vẫn ngoan cố không tha

- Ba chén thôi! – Y Thần cũng không từ bỏ đấu tranh.

- Được rồi, giá chót là tăng thêm bốn chén. – Lạc Mai áp người lên lưng hắn, vòng tay ôm hắn từ phía sau

- Thành giá. – Hắn một tay cầm cương, một tay cầm lấy tay nàng.

Nàng quả nhiên là thuốc tiên, chỉ cần có nàng hắn bệnh gì cũng qua khỏi.

Một đợt gió lạnh thổi qua mang theo mùi sát khí. Y Thần vung ngân tiên ra, cảm được ám khí đang bay tới. Choang, ám khí vỡ tan, thì ra đó chỉ là một mảnh băng nhọn.

Kèm theo sau đó là một cơn mưa những mũi tên băng.

Y Thần và Lạc Mai không ngờ đã đi xa vậy mà vẫn còn bị người tập kích. Ban đầu có hơi bất ngờ, tuy nhiên với võ công của Y Thần, hoàn toàn có thể cản được loạt tấn công bằng tên băng đó. Hàng trăm mũi

tên bằng bị Y Thần dùng ngân tiên đánh vỡ tan văng tung toé khắp nơi, như một cơn mưa thủy tinh lấp lánh.

Đợt tấn công này chưa hết thì đợt tấn công kia lại tới, một bóng trắng thần bí không hiểu sao có thể vượt qua tầm kiểm soát của Y Thần, bay vút tới áp sát gần hai người bọn họ. Một chưởng đánh tới khiến Y Thần không kịp trở tay, Lạc Mai chỉ có thể tung chưởng ngăn tiếp. Nhưng nàng hoả hầu không đủ, đối phương lại có nội công thâm hậu, hai chưởng vừa mới chạm nhau Lạc Mai đã bị chấn văng xa cả mười mét. Y Thần tay trái cầm ngân tiên, tay phải liền rút trường kiếm chém vào đối phương. Không ngờ lại văng lên âm thanh chất chúa , hình như không phải chém vào cơ thể người, mà như dùng kiếm chém vào đá cứng vậy.

Đối phương lùi ra lại mấy bước, nhờ đó Y Thần mới có thể nhìn rõ Như Tuyết. Nàng ta toàn thân biến đổi thành một màu trắng bạch, giống như một 'bạch phát ma nữ'. Đôi tròng mắt đỏ còn ướt hai hàng huyết lệ. Tạo nên nét ma quái, khủng khiếp. Mười móng tay dài lấp lánh như thủy tinh. Trên cánh tay trái có một vết chém nhưng từ đó không thấy máu chảy ra, chỉ thấy da thịt nứt nẻ giống như băng bị rạn. Ở giữa ngực nàng ta có một viên thạch đỏ au, đang phát ra những tia sáng chớp tắt.

Y Thần kinh hãi hô lên.

- Người đã biến thành cái bộ dạng gì vậy? – Mới cách có một lúc mà Như Tuyết đã biến đổi sâu sắc đến mức hần suất nhận không ra.

- Chính là biến thành lệ quỷ đến lấy mạng các người. – Yêu nữ tóc trắng cười gằn.

Sau đó ả ta lao lên tấn công Y Thần. Hần dùng ngân tiên lại một lần nữa tạo lập lớp phòng thủ tuyệt đối, ngăn cản bằng tinh yêu nữ đến gần. Nhưng lần này chiêu thức đó không còn hiệu nghiệm. Từng lần rơi vun vút liên miên cũng không thể ngăn được thân thể băng tinh biến xác của yêu nữ. Y Thần thấy ngân tiên không còn tác dụng, bèn thu lại, đổi sang dùng trường kiếm đối phó với ả ta. Một tay, một kiếm giao đấu vậy mà có thể ngang ngửa với nhau. Những tiếng keng keng vang lên liên hồi chẳng khác nào binh khí va chạm.

Y Thần dựa vào kiếm kỹ vô song, bằng tinh yêu dựa vào cơ thể rắn chắc. Giao đấu hơn năm mươi chiêu. Tuy nhiên thời gian giao đấu càng lâu, Y Thần càng rơi vào thế bất lợi. Hần tuy võ công thượng đỉnh nhưng nội công chỉ mới hồi phục phân nửa, cơ thể bị nội thương còn chưa lành. Thấy hần có chút đuối sức lộ ra sơ hở, băng tinh yêu liền tung chưởng tấn công. Y Thần dùng tay trái ngăn đỡ.

Nếu trước đây nói về đấu công lực, trên đời không có mấy người là đối thủ của hần. Nhưng thế cuộc bây giờ, hần hạ bộ không vững, cơ bản là không chống lại được bằng tinh yêu. Hần bị ả đánh cho văng xuống dưới ngựa, nửa ngồi nửa quỳ, nhờ chống trường kiếm xuống mà trụ lại được. Không ngờ dư chấn vẫn còn sót lại, nội tức công phát, hần phun ra một ngụm máu lớn tung toé trên nền tuyết.

Băng tinh yêu dùng nội công cách không, bay lơ lửng trên bầu trời, tóc tai xoã dài, bay phát phơ theo từng cơn gió. ả ta cất từng tràng cười ghê rợn vang vọng trong vách núi tuyết. Y Thần nhú mày nhìn, "Nàng ta đã không còn là con người nữa".

Có tiếng động sột soạt làm băng yêu chú ý. Lạc Mai lúc này bị đánh văng xuống ngựa, tạm thời bất tri bất giác, nào ngờ vừa mới tỉnh dậy đã gây sự chú ý cho băng yêu. ả banh miệng cười đến mép tai, sau đó lao thẳng về hướng nàng.

Y Thần mở mắt to kinh hãi, nhìn thấy tính mạng Lạc Mai như mảnh chỉ treo chuông. Hần lập tức chống tay xuống đất, vận hết chút nội công còn sót lại, dùng khinh công phóng người về phía băng yêu. Cả hai bên va chạm mạnh, văng về hai phía. Nhưng cũng nhờ vậy Lạc Mai được bảo toàn không hề hấn gì.

Băng yêu ngay lập tức đứng dậy, còn Y Thần thì nằm im luôn, không nhúc nhích. Thấy con mồi ở trước mắt mà còn bị ngăn cản lại, băng yêu tức giận vô cùng. ả nhìn Y Thần với ánh mắt đỏ căm thù. Tên ác tặc này, ba lần bảy lượt phá hỏng đại sự của ả. Hơn nữa bị đánh mấy lần vẫn không chết, sống dai còn hơn gián. Lần này không ngắt được đầu của hần, thật uống với sức mạnh ả mới được ban tặng này.

Băng yêu lẳng không bay tới, dùng hết tốc lực của mình vào đòn kết thúc này. Lạc Mai trong thấy chỉ có kịp thét lên hãi hùng. Băng yêu cười lên nhưng tràng ghê rợn.

Đang đà lao tới như lôi điện không gì cản nổi, băng yêu không ngờ Y Thần đột nhiên mở mắt. Hắn dùng hết sức mình dùng chân trái đá cho ả một cước. Đả lao tới cộng với cước lực của Y Thần tạo thành một lực đạo cực mạnh. Ả rơi xuống đất, tạo nên chấn lực mạnh khủng khiếp. Tiếng thủy tinh gãy rạn vang lên từ cơ thể băng yêu. Y Thần nhanh chóng nắm lấy trường kiếm lăm một vòng đề lên người ả, sau đó không do dự cầm pháp kiếm vào tinh thạch đỏ như máu trước ngực băng yêu. Tiếng rạn vỡ tiếp tục vang lên nhiều hơn.

- Ta xin lỗi! – Y Thần đau đớn nhìn ả, trên khoé mắt không kềm được một giọt lệ.

- Ta hận ngươi.

- Ta xin lỗi.

Giờ phút đó Y Thần chỉ còn biết nói một câu duy nhất mà thôi. Nhưng không ngờ băng yêu trước lúc chết lại đột nhiên cười vang sung sướng.

- Tự bạo? – Y Thần sửng sò, không ngờ ả vẫn còn giữ lại một chiêu cuối này nữa.

Thế rồi băng yêu tự động nổ tung thành muôn nghìn mảnh băng tung toé khắp nơi.

^ _ ^

Cảm giác đầu tiên hắn cảm nhận được chính là cơn đau tức ở ngực. Y Thần bắt đầu ho, nhưng không ngờ trong miệng đầy máu càng làm cho hắn sặc dữ dội hơn. Có người lật ngang hắn lại, sau đó một bàn tay mềm mại móc vào trong miệng hắn, khiến hắn ới hết máu tụ trong người ra. Bàn tay quen thuộc lại vỗ vỗ sau lưng hắn. Khi đã bớt ho, hắn thều thào hỏi.

- Ta ngất đi bao lâu?

- Chỉ khoảng một canh giờ. – Giọng nói lo lắng của đại phu vang lên.

Y Thần muốn xoay người lại nhưng phát hiện cơ thể vô lực không còn chút sức, kể cả cảm giác ở tay chân cũng không còn.

- Ngựa còn không? – Hắn khàn giọng hỏi.

- Bị loạn băng ghim trúng nên chết rồi.

Y Thần nhìn thấy trán Lạc Mai còn có một chút máu chảy xuống, xem ra bản thân nàng cũng bị vạ lây với đòn tự bạo của Như Tuyết. Hắn muốn đưa tay chùi vết máu trên trán nàng, thế nhưng phát hiện mình nhấc tay cũng còn không nổi.

- Muội đi về phía nam khoảng hai mươi dặm nữa là đến Ngạo Phong trại. Đi theo hướng ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Đi ngay đi. – Hắn biết mình không xong rồi. Còn nàng, nếu còn ở đây thêm hai canh giờ nữa, nhất định sẽ bị đóng thành băng.

- Còn huynh thì sao?

- Nằm nghỉ một chút sẽ về sau. – Hắn cố rặn ra một nụ cười với nàng.

- Đồ ngốc! – Lạc Mai cốc một cái mạnh vào trán hắn. – Dám lừa gạt đại phu sao?

- Là đại phu, muội cũng phải biết là ta không xong rồi! – Bị nàng cốc đầu, hắn đột nhiên trở nên giận dữ, la mắng nàng.

- Không sao, vẫn còn chữa được. Để muội đưa huynh về. – Mỗi lần hắn nổi giận thì tự nhiên Lạc Mai lại trở nên hiền dịu.

- Làm sao đưa về, ta hết nhúc nhích nổi rồi. Đồ ngốc, mau đi về Ngạo Phong trại đi. Muội mà có bề gì làm sao ta ăn nói được với sư huynh. – Thấy nàng ngoan cố hắn đành giở tuyệt chiêu giận dữ, mắng chửi cho nàng bỏ đi.

- Muội công huynh về. – Nàng chỉ mỉm cười, như mọi khi hắn nổi cơn.

- Làm sao công nổi?

- Huynh nhìn nè. – Lạc Mai móc trong người ra chín cây Thấu Cốt sâm. – Ngoại trừ có tác dụng ‘dịch dung hoá cốt’, Thấu Cốt sâm còn có thể kích hoạt sức mạnh cơ thể, bộc phát trong một thời gian khoảng vài giờ đồng hồ.

Sau đó Lạc Mai bắt đầu biểu diễn ngay. Nàng cầm châm lần mò những huyết vị trên đầu mình rồi nhẹ nhàng ghim châm xuống. Y Thần nhìn cây châm dài hai tấc từ từ, từ từ chìm xuống đầu Lạc Mai. Hắn không khỏi cảm thấy nhộn nhạo trong bụng. Không biết là nàng tự tin với y thuật của mình như thế nào, nhưng bản thân hắn lại thấy vô cùng lo lắng. Việc ghim châm vào trong đầu hình như rất là nguy hiểm. Sau khi ghim hết chín cây châm, Lạc Mai mỉm cười, dương dương tự đắc. Nàng sục sạo dưới lớp tuyết, lấy lên một viên đá cuội lớn hơn bàn tay. Lạc Mai nhẹ nhàng bóp vỡ hòn đá trước ánh mắt ngạc nhiên của Y Thần.

Lạc Mai xốc Y Thần lên rồi công hắn đi một cách nhẹ nhàng. Y Thần đột nhiên như cảm thấy trút được một gánh nặng. Hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Nha đầu ngốc. – Hắn yêu thương gọi.

- Quái lão nhân – Nàng trả lời

- Xí lão bà.

- Ương ngạnh tử.

- Biến thái nữ.

- Xú nam tử.

Hai người không biết là đang cãi vã hay miệt thị nhau. Chỉ có hai người bọn họ biết, trong lòng mình thật ảm áp, hạnh phúc.

^ _ ^

Lạc Mai đi bộ suốt ba canh giờ, cho đến khi trời ửng sáng. Từ phía xa xa có một đoàn người ngựa đang chạy tới. Khi nhận thấy đó là người của Ngạo Phong trại, Lạc Mai liền vẫy vẫy tay gọi. Nàng đặt hắn ngồi xuống, vẫn không thèm quay mặt lại mà chỉ lăm bằm.

- May mà họ tới sớm!

Lạc Mai khụt khịt mũi, sau đó lấy tay quẹt một cái. Y Thần thấy nàng có vẻ kỳ quái, nên nắm tay nàng kéo lại. Hắn kinh dị khi nhận thấy tay nàng đang dính đầy máu tươi.

- Lạc Mai quay mặt lại đây.

Lạc Mai không chịu quay lại, Y Thần giật giật tay nàng, gọi thêm lần nữa. Không ngờ Lạc Mai bỗng nhiên vô lực, té ngã vào lòng hắn. Y Thần hãi hùng nhìn máu mũi nàng đang chảy ròng ròng.

- Muội bị sao vậy?

Lạc Mai cười cười quẹt mũi thêm lần nữa, làm máu me bê bết nhìn còn đáng sợ hơn.

- Hì hì ... đừng lo. Cách kích thích sức mạnh này đúng là tốt thật, nhưng cũng không khả là không có tác dụng phụ ...

Chưa kịp nói hết câu Lạc Mai liền lăn ra bất tỉnh. Y Thần hoảng sợ chỉ biết lay lay, gọi tên nàng. Sau đó hắn la hét ồm ồm, cho bọn người Ngạo Phong trại mau mau tới ứng cứu.

^ _ ^

Lạc Mai chớp chớp mắt nhìn cái trần nhà bằng đá quen thuộc. Nàng đã được đưa về Ngạo Phong trại, cũng đồng thời được mang trở về phòng mình.

Phát hiện ra có người đang lom lom nhìn mình, Lạc Mai mỉm cười.

- Đừng căng thẳng vậy chứ, muội không sao.

Y Thần ngồi im như tượng trên cái ghế đặt bên cạnh giường nàng. Đôi chân mày hắn nhíu mạnh, đôi mắt đỏ ngầu, vẫn lên những tia giận dữ.

- Muội đã ngủ suốt ba ngày. – Hấn lạnh lùng.

- Muội biết. Khích thích bộc phát lực một canh giờ, thì sau đó ngủ trọn một ngày. Hôm đó muội đi suốt ba canh giờ, nên ngủ suốt ba ngày là đúng rồi.

- Sau này không bao giờ được làm như vậy nữa. – Giọng hấn mang thêm vẻ đe dọa. Lần đó nàng máu me bê bết, đã dọa hấn tới chết khiếp rồi. Thậm chí chính bản thân mình bị thương, hấn cũng chưa từng sợ hãi đến vậy.

- Được rồi, sau này bình thường muội sẽ không dùng cách đó nữa. – Nàng rất mệt mỏi không có hơi tranh cãi với hấn. “Nhưng không hứa với huynh là khi cần thiết có lấy ra dùng hay không!”

Lạc Mai tóc chần, lảo đảo ngồi dậy. Nàng rất khát nước, muốn uống một chén nước. Ấm nước thì đặt trên bàn tí xa ngoài kia, không thể nhờ hấn đi lấy được, nàng đành phải tự mình đi lấy thôi.

- Để ta...

Hấn toan đứng dậy, nhưng cuối cùng bất lực ngồi xuống. Trông bản mặt còn có vẻ giận dữ hơn lúc này. Ban đầu hấn giận nàng chỉ có một ít, bây giờ thì lại tự giận mình gấp nhiều lần. Trước đây hấn được nàng chăm sóc rất cẩn thận, bây giờ thì khi nàng ngã bệnh thì tấm thân tàn phế của hấn lại không giúp ích được gì.

Lạc Mai liếc sơ cũng biết hấn đang nghĩ gì. Nàng đành phải vòng qua tủ thuốc, lục lục lợi lợi.

- Muội cần lấy thuốc, huynh không biết đâu mà giúp.

Đúng là nói về thuốc thang thì hấn cũng không thể giúp gì được rồi. Có vẻ như phần giận dữ trong hấn cũng nguôi được một ít. Lạc Mai lục lợi mãi cũng chẳng biết lấy gì. Cuối cùng nàng chọn lấy ra một củ sâm, đưa lên miệng nhai nhai mấy cọng rế. Sâm không kịp nấu, thôi thì ăn sống cũng bổ vậy. Sau đó nàng mới vòng lại, tiện tay rót ỉnh một chén trà, một hơi liền uống cạn.

Lạc Mai leo lên giường, miệng vẫn còn ngậm củ sâm nhai nhai. Nhất cử nhất động của nàng, đều không thoát khỏi cặp mắt theo dõi của Y Thần.

Nàng liếc mắt nhìn hấn. Đôi mắt sâu hoắm và vằn đỏ chứng tỏ hấn đã mấy ngày không ngủ. Gương mặt hốc hác có phần tiêu tụy. Đường như nàng ngất đi mấy ngày, hấn đều mấy ngày không ngủ, thức canh chừng nàng.

“Huynh không biết tự chiếu cố bản thân mình sao?” Hấn mới là bệnh nhân còn nàng là đại phu đó. Nếu bây giờ Lạc Mai mà ngủ tiếp, chắc chắn hấn cũng sẽ tiếp tục ngồi đó canh giữ.

- Y Thần ca, muội có chuyện cần nhờ huynh.

- Chuyện gì? – Hấn trở nên cao hứng vì nàng mở miệng nhờ mình.

- Trong phòng này hơi bị lạnh.

- Để ta đốt thêm củ trong lò.

- Không cần, hít nhiều khói củ không tốt cho sức khỏe. Hay huynh tới đây nằm, làm ấm giường uội. – Nàng thở thê.

- Như vậy đâu có được! – Hấn giật nảy. Nàng là tú nữ khuê các, hấn cần phải giữ gìn thanh danh cho nàng.

- Cái này chỉ để giúp chữa bệnh thôi. Huynh không tin muội sao? – Nàng lườm mắt nhìn hấn, chắc trong đầu lại nảy sinh ý định mờ ám gì rồi. - Muội là đại phu đó.

- Được rồi, được rồi. Chỉ đơn giản làm lò sưởi cho nàng thôi phải không? – Hấn cuối cùng đầu hàng trước lý luận của đại phu.

- Ừ, chỉ làm lò sưởi thôi. – nàng mỉm cười.

Vậy là Y Thần lò dò ngồi xuống mép giường của nàng. Lạc Mai nhích vào phía trong, nàng vỗ vỗ chỗ trống bên ngoài.

- Nằm ở đây!

- Chỉ làm lò sưởi vì chữa bệnh thôi đó!

Y Thần cũng ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống. Hắn nói thêm một lần nữa không biết khẳng định cho nàng hay hắn, mà cũng có khi là công bố cho thiên hạ nghe nữa không chừng.

Lạc Mai xúc chấn, phủ qua cả người hắn và nàng.

- Chỉ vì chữa bệnh thôi. – Nàng mỉm cười trấn an hắn lần nữa – Y Thần huynh, chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon! – Hắn đáp lại.

Lạc Mai nhắm mắt lại lắng nghe. Quả nhiên chỉ mấy khắc sau đã nghe thấy tiếng thở đều nhẹ nhàng. Y Thần vì quá lao lực, bây giờ được nằm thoải mái trong chăn êm nệm ấm, cuối cùng cũng không chống lại nổi cơn buồn ngủ, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp. Lạc Mai mở mắt ra, nhìn khuôn mặt bình thản đang ngủ của hắn. “Mấy ngày qua cực khổ cho huynh rồi, ngủ ngon đi nhé!”

Uống công nàng mấy bữa trước dồn dập tẩm bổ cho hắn. Bây giờ cơ thể hắn lại trở nên tiêu tụy, hốc hác đến cỡ này. Nàng thực sự tiếc công của mình mà. Lạc Mai bắt đầu lẩm nhẩm tính toán ra một phác đồ tẩm bổ mới. Nhất định phải vực hắn dậy khỏe mạnh như xưa. Sau một hồi lẩm bẫm, cuối cùng Lạc Mai cũng mệt mỏi, rồi chìm vào giấc ngủ luôn.

8. Chương 7 : Đại Ca Giá Đáo

Chương 7: Đại ca giá đáo

Có tiếng gõ cửa cộc cộc bên ngoài.

- Thiếu chủ, tiểu thư. Thuộc hạ vào có được không? – Giọng của một thanh niên bên ngoài cửa vọng vào.

Tiếng động ngay lập tức làm Y Thần tỉnh giấc, hắn nhận ra tình thế hiện nay của mình nên vội vàng hét lớn.

- Khoan đã, khoan hãy vào.

Y Thần tung chăn nhảy xuống giường nhanh chẳng kém gì gian phu bị bắt quả tang. Nhưng hắn quên mất là mình đứng không vững, nên té ầm xuống đất. Lạc Mai cũng bị bộ dáng vội vàng của hắn làm cho hốt hoảng. Nàng mau chóng xuống giường đỡ hắn dậy, rồi kê ghế cho hắn ngồi. Sau đó nàng vuốt vuốt lại mái tóc, đi ra mở cửa.

Tên binh sĩ đứng bên ngoài chỉ nghe được tiếng hét hốt hoảng của thiếu chủ, sau đó là tiếng rầm rầm huỳnh huých. “Bộ có chuyện gì mờ ám sao?” Hắn thấy Thành tiểu thư đi ra mở cửa, tay còn đang sửa sang lại mái tóc. Bên trong thiếu chủ đang ngồi trên ghế, cũng đang xóc xóc lại xiêm y. Trên giường chăn màn lộn xộn. Tên binh sĩ không kềm được một nụ cười ý nhị. “Ôi trời, chuyện lửa gần rơm! Nghe đồn thiếu chủ đã ba ngày nay đã không về phòng mà ở suốt không phòng Thành tiểu thư. Chắc sắp phải đổi lại gọi nàng là thiếu phu nhân rồi!”

Nhìn thấy nụ cười của tên lính, Y Thần cảm thấy khó chịu lắm. Nhưng hắn có thể làm gì, chẳng lẽ đứng lên giải thích “Ê đừng nghĩ bậy, bọn ta ngủ chung một giường là để trị bệnh thôi”. Càng nói thì chỉ càng giống như đang nguy biện. Cuối cùng hắn chọn cách tỏ ra giận dữ để trấn áp tên lính kia, mong rằng hắn không đi bép xép khắp nơi.

- Có chuyện gì?

Nghe giọng của Y Thần giận dữ, tên lính kia quả nhiên run sợ. Chỉ là hắn đang nghĩ “Chết rồi, thiếu chủ đang giận! Không lẽ vì mình phá hỏng chuyện tốt của ngài?”

Hắn lắp bắp tâu.

- Thiếu chủ, sư huynh của ngài, Lạc Nhân thiếu gia đến rồi.

- Đại ca đến rồi sao? Huynh ấy đang ở đâu? – Lạc Mai vui sướng chen vào, không kịp cho Y Thần nói.

- Dạ ngài ấy đang ngồi đợi ở đại sảnh. – Tên binh sĩ kính trọng thưa lại. Người này là thiếu phu nhân tương lai mà, không kính trọng sao được.

Hắn vừa nói xong, Lạc Mai đã bay thẳng ra ngoài cửa. Ngay sau đó Y Thần cũng phóng ra theo. Hai người này ngôn hành đều cực kỳ ăn ý mà.

^ _ ^

Y Thần bay xuống đại sảnh, quỳ trước mặt Lạc Nhân.

- Sư huynh, đệ xin vãn an huynh.

Nhìn thấy hắn, Lạc Nhân thở dài.

- Sư đệ, ngươi quá đa lễ rồi!

Sau đó Lạc Nhân cúi người nâng Y Thần dậy, đặt hắn ngồi yên trên ghế. Không thèm hỏi tới Lạc Mai, Lạc Nhân nắm ngay cổ tay Y Thần bắt mạch. Y nhíu mày.

- Lạc Mai, cuối cùng muội chữa cho đệ ấy kiểu gì, tại sao sức khỏe của hắn vẫn còn kém đến như vậy? – Lạc Nhân là đại ca của Lạc Mai, nên hắn cũng là người tinh thông y thuật.

- Đâu có, muội đã rất tận tình chiếu cố huynh ấy. Thậm chí công lực của huynh ấy đã hồi phục hơn phân nửa, nhưng chỉ tại xảy ra một số sự cố, nên mới lại tiêu tán hết như vậy. – Lạc Mai chu miệng phân trần. Không dám nói ra chuyện mình đi ra ngoài mua rượu, bị người ta bắt cóc.

- Phải rồi đó sư huynh, muội ấy đã chiếu cố đệ rất tốt. – Y Thần nói thêm vào.

Lạc Nhân nghe vậy liền nhướng mày nhìn hai người. “Tên đầu gỗ này, từ bao giờ lại biết nói tốt cho người ta vậy?” Y ngồi xuống ghế bên cạnh, sau đó uống tách trà.

- Sư đệ, ta có chuyện cần nói cho ngươi. Kẻo sau này ngươi trách người làm sư huynh như ta sao không báo trước. – Lạc Nhân cười cười.

- Sư huynh xin cứ nói. – Y Thần đột nhiên căng thẳng cảnh giác, mỗi lần đại sư huynh cười cười kiểu này, thế nào cũng có chuyện không hay xảy ra.

- Được rồi! Quân, ngươi lại đây! – Lạc Nhân ngoắc ngoắc tên Quân râu ria đang đi gần đó đến. – Tiểu muội, muội thấy người này thế nào?

Lạc Mai nhìn tên Quân, cũng không khách sáo mà chu mỏ lè lưỡi ra ý chê bai.

- Còn hắn thì sao? – Lạc Nhân mỉm cười chỉ vào Y Thần.

Lạc Mai nhìn Y Thần thì mỉm cười e thẹn, rất rõ ràng nàng thích Y Thần hơn tên râu ria kia.

Y Thần mỉm cười hài lòng. Dĩ nhiên là hắn phải hơn tên Quân kia rồi. Tuy không đến mức kiêu mị tuấn lãng như sư huynh, nhưng ít nhất hắn cũng thuộc dạng khôi ngô dễ nhìn. Nếu võ lâm có một cái bảng xếp hạng về phương diện này, thì hắn cũng tự tin mình sẽ lọt vô hàng thập đỉnh.

Lạc Nhân nhìn gương mặt tự tin của Y Thần, phải kiềm chế lắm mới không cười ngoác hết cả miệng. Thấy sư đệ ngây thơ như vậy, hắn cũng không muốn dội một gáo nước lạnh. Nhưng vì tương lai sau này, nên dù đau lòng cũng phải dội thôi.

- Tiểu muội, hôm trước đại ca có du ngoạn qua Châu thành, thấy có một bức tranh đẹp nên mang về tặng muội.

Nói xong hắn móc trong người ra một tờ giấy màu vàng. Y Thần ngó qua thì thấy đó là một tờ cáo thị truy nã, tên cướp vẽ trong tờ cáo thị họa hình hung dữ, đầu u mặt sẹo. Y Thần vô cùng thắc mắc, không biết sư huynh nói bức tranh đẹp, là đẹp ở chỗ nào? Nhưng không ngờ, Lạc Mai nhìn thấy họa hình của tên cướp, liền nhảy tới nhanh như hổ vồ mồi. Hai mắt nàng sáng long lanh, chớp chớp. Sau đó mặt nàng ửng đỏ đến chóp tai. Lạc Mai cẩn thận vuốt bức tranh gấp lại. Nàng bỏ vào trong áo, ngay vị trí tim mình. Tay nàng đặt trên ngực, đáng bộ như thiếu nữ đang mong nhớ tình lang.

Y Thần ngẩn người. Lúc này khi Lạc Nhân đề cập đến hắn, nàng cũng không phản ứng mạnh mẽ này. Không lẽ, không lẽ hắn không sánh được với tên cướp mặt sẹo kia sao? Hắn cảm thấy lòng tự tin của mình bị đã kích nặng nề. Con mắt thẩm mỹ của nàng bị lệch lạc sao? Nhưng rõ ràng lúc này, nàng đánh giá hắn cao hơn tên Quân râu ria đó mà.

Lạc Nhân nhìn gương mặt bị sốc đến đỏ ửng của Y Thần thì không nhịn được, phá lên cười. Lại thêm một nạn nhân bị hạ bởi tính tình biến thái của tiểu muội. Y cười đến quần bụng, nước mắt lưng tròng. Lạc Nhân vỗ vỗ vai Y Thần an ủi.

- Sư đệ, thật ra ngươi chưa mất hết hy vọng đâu?

Chưa nói hết câu Lạc Nhân nhanh tay ban áo Y Thần ra. Hành động quá đột ngột của y khiến Y Thần trở tay không kịp. Chỉ có thể giãy nảy.

- Sư huynh, huynh làm gì kỳ vậy.

Tuy hắn biết sư huynh tính tình kỳ dị, nhưng cũng không ngờ y lại có hành động thô thiển như vậy. Nhưng bất ngờ nhất chính là Lạc Mai, nàng giống như bị nam châm hút, nhảy thẳng vô lòng hắn ngồi, sau đó còn ôm chặt lấy người hắn. Y Thần cứng đờ cả người, không biết nói sao trước tình cảnh này. Trước đây hai người cũng có chút động chạm, nhưng chưa bao giờ nàng hành động lỗ mãng như lần này. Không biết hắn có cảm nhận sai hay không, nhưng hình như nàng đang chảy nước miếng.

Lạc Nhân thấy cảnh đó ôm bụng cười đến mức lặn lội.

- Chúc mừng sư đệ, ít nhất đệ vẫn còn có chút điểm thu hút tiểu muội của ta? – Lạc Nhân vừa cười, vừa chấp hai tay chúc mừng.

- Sư huynh, vậy là sao? – Y Thần ngơ ngác.

- Ngươi chưa rõ sao? – Lạc Nhân lấy tay áo quẹt nước mắt vì này giờ cười nhiều quá. – Tiểu muội của ta rất thích mấy vết sẹo trên người ngươi đó.

- Nàng? Thích ta? Vì mấy vết sẹo?

Y Thần nghe tin như sét đánh ngang tai. Lần đầu tiên, hắn biết có một loại sở thích quái đản như vậy. Hèn chi lúc này, nàng nhìn bức họa của tên mặt sẹo kia thì phản ứng vô cùng kỳ lạ. Còn tình huống như hiện nay nữa. Y Thần hắn không biết nên khóc hay nên cười đây.

- Thôi được rồi, giỡn chơi đủ rồi, ta nói vào việc chính thôi.

Lạc Nhân ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Sau đó hắn búng tay tách tách hai tiếng, Lạc Mai liền giống như người vừa mộng du tỉnh lại. Nàng ngượng ngùng xấu hổ leo xuống khỏi người Y Thần, chùi khoé miệng, sau đó kéo thẳng áo lại. Không ngờ rơi vào tình huống xấu hổ mất mặt như vậy, lên cơn giữa đại sảnh giữa biết bao nhiêu người. Nàng liếc nhìn đại ca đầy căm hận, sao lại tự nhiên đem bức họa đó ra để dụ nàng lên cơn.

Y Thần thấy nàng lập tức đổi khác, biến trở lại như bình thường thì ngạc nhiên hỏi.

- Sư huynh, đây là ...?

- Đây là mật lệnh ám thị. Khi Lạc Mai còn nhỏ, ta đã dùng cách thôi miên, để đặt lệnh ám thị này khống chế nàng. Mỗi lần muội ấy lên cơn, chỉ cần búng tay hai cái sẽ tỉnh lại ngay.

Y Thần nắm tay Lạc Nhân, mắt long lanh xúc động.

- Sư huynh, xin hãy dạy đệ cách búng tay với.

Hắn nhất định phải vì tương lai mai này mà học cách búng tay. Trên đời này có rất nhiều gã mặt sẹo đó nha. Mà nhìn thấy bức họa tên cướp mặt sẹo, hắn cũng không tự tin là mình sau khi huỷ dung, lại có được gương mặt còn ghê gớm hơn vậy được.

Nhìn gương mặt nghiêm trọng của Y Thần, Lạc Nhân cũng không nhịn được bật cười há há. “Chết tiệt, ta hôm nay cười nhiều quá, đến đau hết cả bụng rồi.”

- Thôi được rồi, bây giờ vào chuyện chính. – Y quệt nước mắt giả vờ tạo ra gương mặt nghiêm túc. - Lạc Mai, món đồ muối đặt làm, đại ca đã mang đến rồi.

- Sao có thể nhanh đến thế được. Muối mới vừa gửi thư mấy hôm trước, dù có làm xong thì huynh cũng không thể mang đến đây liền được. Đại ca, không phải huynh đang ở thôn Thạch Thảo sao, có cách gì vượt qua mấy ngàn dặm trong một tích tắc? – Lạc Mai nhìn đại ca nàng nghi ngờ.

- Ta tự có cách của ta. – Lạc Nhân mỉm cười thâm ý. – Không tin muối mở ra xem, trong cái hộp da đó.

Lạc Mai liền chạy tới, chụp ngay cái hộp da trong đám rương hòm linh kính của Lạc Nhân. Nàng mở ra, bên trong là một món đồ bằng kim khí, hơn nữa lại lấp lánh ánh vàng.

- Oa thật lợi hại. Trong một thời gian ngắn, lại có thể làm một món tinh xảo y hệt trong thiết kế của muối. – Nàng trầm trồ.

- Tiểu muối ngốc. Thiết kế của muối còn thiếu sót nhiều lắm. Ta đã bổ sung thêm nhiều chức năng phức tạp hơn. – Lạc Nhân cười cười.

- Cái gì? Đại ca lại giở trò gì trong này? – Lạc Mai cảnh giác nhìn y.

- Sau này muối sẽ biết.

- Không được, muối phải kiểm chứng ngay.

- Khoan đã, hai người đang nói chuyện gì vậy? – Y Thần thấy hai huynh muội có vẻ như sắp xảy ra cãi vã nên xen vào.

Không ngờ cả hai người quay lại trừng trừng nhìn hắn. Lạc Mai bắt đầu dè Y Thần xuống kéo áo kéo quần hắn, còn Lạc Nhân thì ôm món đồ kim khí tới, lúi húi lấp lấp cài vào cái chân đã bị mất của hắn. truyện copy từ

- Ê ê, hai người làm gì vậy? – Hắn hoảng hốt vùng lên chống cự.

- Im đi, bây giờ phải kiểm chứng.

Không ngờ hai người đồng loạt quay lại hét. Làm Y Thần hoảng sợ ngồi im re, mặc kệ hai huynh muội bọn họ muốn làm gì thì làm. Một người là đại sư huynh, một người là đại phu, ai hắn cũng không thể chống lại được.

Một lát sau, Lạc Nhân chùi mồ hôi trên trán, tuyên bố.

- Xong rồi!

Ba người chụm đầu vào, nhìn ngắm tác phẩm mới lắp xong. Đó là cái chân thay thế mới bằng kim khí cho Y Thần. Hơn nữa không phải chỉ là một cái chân giả cứng đơ mà là một hỗn hợp máy móc phức tạp, che chắn bên ngoài bằng những miếng ốp chạm trổ hoa văn rồng bay phượng múa vô cùng tinh xảo. Nhìn tổng thể đây là một bộ phận võ giáp vô cùng oai phong, tinh tế. Còn có một chiếc giáp chân dành cho bên kia. Khi đeo hết cả vào nhìn giống như một đôi ủng bằng hoàng kim vậy.

Y Thần tròn mắt nhìn đôi ủng mới của mình. Rất oai phong, hơn nữa toàn bộ hình như còn làm bằng vàng ròng. Hắn chưa kịp nói tiếng nào, thì Lạc Mai như đã hiểu ý, nói thêm vào.

- Không chỉ đẹp thôi, mà nó còn có thể cử động được đó. Những lò xo và bánh trục trong đó sẽ tự động cân bằng, điều chỉnh phối hợp với chuyển động của cơ thể, giúp huynh đi lại dễ dàng.

- Không chỉ vậy nó còn nhiều tính năng hay ho khác nữa. – Lạc Nhân thêm vào.

Y Thần và Lạc Mai cùng nhìn hắn đầy hoài nghi.

- Được rồi, bây giờ thử bước đi xem nào! – Lạc Nhân vỗ vỗ vai hắn động viên.

Lạc Mai nhanh chóng đưa tay đỡ Y Thần đứng dậy, nhưng bị hắn trừng ột cái. Lúc chỉ có hai người, hắn có thể mặt dày giao cho nàng giúp đỡ đủ thứ. Nhưng đây là ở chốn đông người, hắn không muốn mọi người nhìn hắn phải dựa vào một nữ nhân. Thời gian qua cũng đủ cho Lạc Mai học được cái trừng mắt của hắn

có nghĩa là gì, nàng nhanh chóng rút tay lại. Nhưng nhất cử nhất động của hai người, đều không thoát khỏi cặp mắt của Lạc Nhân.

Y mỉm cười ý nhị. Tiểu muội ngộ ngược này của hần cuối cùng cũng có người trị được rồi sao.

Y Thần tự mình đứng dậy, tuy có hơi ngượng gạo nhưng hần đã có thể đứng thẳng được cả người. Lạc Mai ngẩn đầu trầm trồ nhìn hần. Nguyên lai là hần lại cao to đến như vậy, thậm chí còn cao hơn đại ca của nàng. Từ khi gặp nàng, hần chỉ hết nằm rồi ngồi, thỉnh thoảng có bay qua, bay lại nhưng chưa bao giờ đứng thẳng người như vậy. Lạc Mai nghe tim mình nhói một cái, từ lần đầu nhìn thấy hần cười đến bây giờ, cơn đau tim của nàng mới tái phát trở lại.

- Bước đi thử coi. – Lạc Nhân động viên.

Y Thần sung sướng nghe theo, nào ngờ hần mới nhấc chân một bước đã té ầm một cái, úp mặt xuống đất. Lạc Mai hốt hoảng chạy tới.

- Xin lỗi, là do muội. Là do muội quên chưa mở khoá, nên nó chưa hoạt động được.

Y Thần vốn ghét nhất là người ta thương hại mình. Một người kiêu dũng như hần cho rằng, nhận sự giúp đỡ của người khác, cũng chẳng khác nào nhận sự bố thí ban ơn do thương hại. Vì vậy hần mới từ chối khi Lạc Mai đỡ hần đứng dậy. Nhưng mà bây giờ hần mới biết, còn có một thứ càng mất mặt hơn khi được người khác đỡ, đó chính là té úp mặt như thế này. Mấy tên thủ vệ đứng canh, mấy tên binh lính tuần tra, thậm chí mấy tên rãnh rỗi kéo đến xem huynh muội Lạc Nhân diễn trò, đều thấy rõ thiếu chủ của mình té thê thảm như thế nào. Hần vừa ngượng vừa xấu hổ, đỏ mặt tía tai, kéo Lạc Mai lại.

- Đỡ ta đứng dậy.

- Huynh cẩn thận. – Lạc Mai dịu dàng. Nàng biết hần đang giống một nồi nước sôi, tùy thời có thể bùng nấp trào ra bất cứ lúc nào.

Y Thần cảm nhận được sự dịu dàng của nàng, cơn giận đột nhiên bay biến đi đâu mất. Hần quay lại nhìn nàng, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Lạc Mai đang nhìn hần. Tự nhiên hai người bỗng cứng đờ, tình tứ nhìn nhau. Thế giới xung quanh hoàn toàn như tan biến hết, chỉ còn lại duy nhất hai người họ mà thôi.

- À ...ừm, sư đệ. Đây là tiểu muội của ta, chứ không phải là tiểu muội của người đâu. Không cần lớn tiếng sai khiến như vậy. - Lạc Nhân tùy tiện xen vô giữa, phá vỡ không khí thân mật của hai người.

- Không biết huynh đang nói cái gì.

Y Thần ngượng ngùng vì bị Lạc Nhân bắt gậy. Hần bỏ tay khỏi người Lạc Mai rồi bỏ đi một nước. Vừa chạy ra khỏi đại sảnh thì dùng kinh công bay đi mất.

Lạc Nhân và Lạc Mai trở mắt nhìn hần. Sau đó hai người đồng loạt mỉm cười, đập tay với nhau. Nhìn hần chạy nhanh như vậy, xem như cái chân mới hoạt động khá hiệu quả.

^ _ ^

Chỉ mất một ngày là Y Thần làm quen với cảm giác đi lại như trước. Sang ngày thứ hai hần bắt đầu luyện khinh công, ngày thứ ba thì luyện võ. Chẳng mấy chốc hần nhanh chóng lấy lại phong độ bình thường, giống như hần từ trước đến giờ cũng chưa từng thay đổi.

Nhờ thường xuyên vận động, nội công của hần cũng nhanh chóng tăng tiến trở lại. Thậm chí đúng như lời Lạc Mai nói, là đột phá thêm một tầng.

Đến lúc này, sự việc nàng dùng hần thử thuốc mới bị bại lộ. Lạc Mai bị Lạc Nhân mắng ột trận. Sau đó y cười cười, hỏi nàng đã thử qua tám loại độc được chưa. Nghe huynh muội bọn họ bàn luận, Y Thần nổi hết gai ốc. Thì ra bọn họ là huynh muội đồng bào, nên đầu óc cũng ám muội y như nhau. Hần không biết tương lai dài lâu, còn bị vướng vào trò gì của huynh muội bọn họ.

9. Chương 8 : Ngày Tết Về Nhà

Chương 8: Ngày tết về nhà

Trên đỉnh Phù Vân, đỉnh núi thuộc dạng trung bình của Thiên Mẫu sơn, có bóng dáng hai người đang đứng.

- Sư đệ, đứng từ trên ngọn núi này, cũng có thể thấy được Đào đô. – Một giọng nói hân hoan cất lên. Đó là người sư huynh Lạc Nhân.

- Tuy thấy được, cũng không thể bước vào được! – Sư đệ Y Thần của y trả lời.

- Tình hình của đệ như thế nào rồi? Đã làm quen xong với những thứ mới mẻ chưa?

- Tuy còn có chút gương gạo, nhưng đệ cam đoan chỉ một thời gian sau, chắc chắn sẽ tiến về cấp đỉnh phong như cũ. – Y Thần cười gương. Tuy nói là bảo bối thần kỳ, nhưng những thứ giả tạo vĩnh viễn không bao giờ tốt bằng cái thật cả.

- Ta muốn nói về cảm giác của đệ kìa. Cái chân giả của đệ vốn làm bằng hoàng kim, trong thời tiết băng giá như phương bắc này, không cẩn thận có thể gây phỏng lạnh cho đệ.

- Sư huynh yên tâm. Lạc Mai đã chuẩn bị tốt cho đệ một lớp lót bằng da dày có thể cách nhiệt, thêm nữa còn có vải bông giữa ấm rất êm ái. – Nói tới đây không ngờ mặt Y Thần đột nhiên chuyển đỏ.

Nam nhân đỉnh thiên lập địa, có gì lại đỏ mặt như nữ nhi? Đành chịu thôi, đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể, hẳn muốn cản cũng không cản được. Khen một nữ nhân trước mặt đại ca của nàng, lại có thể mang lại cảm giác lúng túng xấu hổ đến cỡ này sao.

Lạc Nhân quan sát thấy tất cả, lớn giọng cười to.

- Y Thần, đệ nên sớm đưa tiểu muội của ta về Đào đô để dạo chơi thôi. Khi nào đệ dự định đi? – Lạc Nhân vừa cười nói, gương mặt vừa lộ vẻ ám muội.

- Sư huynh, mấy hôm nữa là tết đoàn viên. Đệ sẽ dẫn muội ấy về Đào Đô ra mắt mẫu thân. – Y Thần hiểu ý của Lạc Nhân nên trả lời.

- Tại sao lại chọn ngày giao thừa?

- Sư huynh, huynh chưa nghe nói đến câu ‘tối như đêm ba mươi sao’?

Cả hai người hợp ý cười to. Dĩ nhiên bọn họ không phải là đang nói chuyện ngày tết về quê thăm nhà. Cái bọn họ nói đến đây là thời điểm tạo phản, đánh chiếm lại Đào Đô. Trong suốt một tuần qua, hai sư huynh đệ bọn họ thường xuyên họp bàn trao đổi mưu lược tác chiến. Một người tinh thông binh lược, một người đa mưu túc trí, hai huynh đệ bọn họ tự tin, chắc chắn chiến thắng sẽ nằm trong tay mình. Lạc Nhân và Y Thần ngày ngày lên núi cao quan sát địa hình, thời tiết, sốt sắng thao luyện quân binh. Hơn nữa Đào Đô lại là quê nhà của Y Thần, là nơi quân của Ngạo Phong trại hiểu rõ như lòng bàn tay. Địa lợi, nhân hoà đã có. Chỉ cần chờ đến một cái thiên thời nữa mà thôi.

Thời điểm tiến công đã được chọn. Đó là đêm giao thừa năm Uy Vô thứ mười bốn.

Sau này trong Lập Quốc ký của Dư Thời cư sĩ có ghi lại:

“...Giao thừa năm Uy Vô thứ mười bốn, Y Thần sứ quân, người vừa thừa kế danh hiệu sứ quân của phụ thân, nổi binh khởi nghĩa, đánh chiếm Đào Đô. Bắt làm tù binh hai ngàn quân sĩ chính quy của Đại đô. Thuận lợi tiếp quản nơi này.

Đồng thời trong năm đó Y Thần tiến công chống lại quân Thanh Trà, bức lui bọn họ ra khỏi Tỉnh Thiên quan. Chấm dứt mưu đồ lấn le biên giới nước ta của họ.

Y Thần tự xưng là Bắc Bình vương, chiêu binh mãi mã, tự lập quân đội riêng. Từ đó tuyên bố ly khai với triều đình, giương cao ngọn cờ khởi nghĩa “Thuận thiên hành đạo, phế bỏ hôn quân”. Lấy cơ sở là Đào Đô, thống nhất mười hai bộ lạc ở phương bắc, tạo lập một thực lực quân sự hùng mạnh đe dọa triều đình.

Hoàng thượng cũng không thể làm ngơ trước thế cục như thế này. Liên tiếp cử đi ba trung đoàn thiện chiến nhất, hơn mười vạn quân tấn công Đào đô. Từ đó chiến tranh bùng nổ.

Tiếp theo đó là sự nổi dậy của Miêu vương ở Cổ Thành vùng tây nam, Kim Thành vương ở Sa quốc phía đông. Chiến sự liên miên, tạo nên một thời kỳ hỗn loạn, tăm tối cho người dân Việt Quốc. Gian thần lộng hành, ngoại bang dòm ngó, thiên tai giáng xuống, loạn lạc khắp nơi. Cũng chính trong thời kỳ này, đã tạo

nên vô số truyền thuyết anh hùng. Kể cái thế, người hùng mạnh, sinh ra trên đời là để lưu danh trong sử xanh.

Người đời sau này gọi đó là thời kỳ ‘Tam vương ngũ sứ’, kéo dài đến bảy năm. Kết thúc chiến tranh, vua mới lên ngôi, đã đem lại cho Việt Quốc nền hoà bình kéo dài và cực thịnh. Đến gần một ngàn năm sau mới chấm dứt sự thống trị của nền phong kiến này...”

Nhưng đó còn là câu chuyện của nhiều năm sau đó. Hiện nay, đứng trên đỉnh Phù vân chỉ là hai thanh niên trẻ tuổi. Không biết rằng bọn họ đã bước chân vào vũ đài lịch sử, khởi động vòng quay của số phận. Sự xuất hiện của họ, những quyết định của họ bây giờ, đều tác động lớn đến thế cuộc của Việt quốc sau này. Còn bản thân họ, đã trở thành những nhân vật lừng lẫy trong thiên anh hùng ca ‘Lập Quốc ký’.

^ ^

Đêm giao thừa là một thời khắc thiêng liêng, tiễn năm cũ đi, đón chào năm mới. Đây là giờ khắc đoàn viên sum họp. Nhất là tại những vùng bằng giá phía bắc như Đào đô, việc cả gia đình cùng sum vầy, quây quần bên bếp lửa càng có ý nghĩa quan trọng hơn.

Tận sâu trong lao ngục của Đào đô hiện nay, chỉ đang giam giữ một đám đàn bà và trẻ con. Bọn họ áo không đủ ấm, ngồi co ro ôm lấy nhau. Đã nhiều năm nay, chưa bao giờ họ đón chờ một đêm giao thừa tang tóc, giá rét đến nhường này. Chỉ mới hai tháng trước thôi, họ đón nhận biến cố lớn nhất trong đời mình, người cha mất đi, chồng con cũng không còn. Hàn Bá tướng quân và bảy vị công tử ra đi, chỉ để lại trong nhà một đám quả phụ con côi.

Hàn phu nhân nhìn đám con dâu, cháu chắt làn da tái mét, đôi môi tím tái vì giá lạnh. Bà không tránh khỏi đau lòng. Nhưng bà phải kềm giữ, không để cho lệ già tuôn rơi. Bởi vì giờ đây bà là chủ nhân trong gia đình, là lãnh tụ tinh thần duy nhất của bọn họ. Nếu bà sụp đổ, chắc chắn cái Hàn gia này cũng sẽ sụp đổ theo.

Có tiếng sột soạt bên ngoài ô cửa sáng của phòng giam. “Là ai tiếp cận phòng giam vào lúc này?” Đêm nay là đêm giao thừa, thậm chí ngục tốt cũng đang tập họp, nhậu nhẹt say sưa ở chỗ khác. Ai mà thêm quan tâm đến người của Hàn gia như thế nào.

Có một bạch bánh được ném vào, đám cháu của Hàn gia mừng rỡ chạy tới mở ra. Bên trong là từng đòn bánh tét truyền thống trong ngày tết, tuy đã nguội lạnh nhưng vô cùng hấp dẫn mấy cái bụng bị bỏ đói lâu ngày.

Hàn phu nhân đập tay xuống đất một cái, bọn cháu đang nhao nhao cũng lập tức dừng tay. Bọn họ xuất thân trong gia đình quân nhân, từ nhỏ đã được nghiêm dạy tuân thủ kỷ luật, nghe lời người lớn. Tuy đang đói bụng, nhưng nghe tiếng bà nội, lập tức bỏ bánh lại, lui xuống ngồi im.

- Có của tự nhiên mang tới cũng chưa chắc là ý tốt. – Hàn phu nhân bắt đầu dạy dỗ đám cháu, cũng là muốn nói cho người ném bạch bánh đứng bên ngoài nghe rõ.

- Phu nhân, cái này là thất công tử sai ta mang đến hiếu kính với phu nhân. Hân chúc người năm mới thêm tuổi mới, ngày càng an khang trường thọ. – Một giọng nam tử đứng phía ngoài nói vào.

- Cái gì? – Hàn phu nhân chấn động. – Người nói Thần nhi còn sống.

Sau trận Hắc Sa thành, tin báo truyền tới Đào đô là Hàn tướng quân và thất tử đều thân vong tại trận. Hàn gia phủ đầy một màu tang tóc, tất cả trụ cột gia đình đều đột ngột ra đi. Đào đô như rấn mất đầu, hỗn loạn thất điên bát đảo. Cùng lúc đó quân Thanh Trà tiến công đến sát chân thành, bao vây cô lập Đào Đô trong chừng một tháng. Tất cả tin tức đều bị phong tỏa với bên ngoài. Quân cứu viện của Đại đô đến kịp, tuy tạm thời bức quân Thanh Trà lui xa năm dặm, nhưng khi tiếp quản Đào Đô, cũng ngay lập tức bắt giam cả nhà Hàn tướng quân. Từ đó bọn họ cũng không còn nghe tin gì được nữa. Mà cơ bản, đau thương cũng đã làm bọn họ không còn quan tâm đến gì nữa rồi.

Nay nghe tin thất tử vẫn còn một người sống sót, mọi người không khỏi vui mừng. Nhưng đôi phương chưa rõ thân phận, mọi người còn phân vân liệu có nên tin hân không. Dù Hàn phu nhân đã kềm chế xúc động xuống, nhưng giọng bà vẫn trở nên run rẩy.

- Người có bằng chứng gì chứng minh Thần nhi còn sống?
 - Phu nhân, ở đây còn một miếng ngọc bội, công tử giao cho tiểu nhân để làm tin. Ngài nói phu nhân nhất định sẽ nhận ra. – Sau đó có một miếng ngọc bội được người ta chuyển vào bằng một sợi dây thông qua ô cửa sáng. Dù sao đây cũng là một miếng ngọc quý, không thể ném lung tung được.
 - Đúng rồi, đây là Thiên Long ngọc bội. Là quà mừng của Thiên Giác đại sư khi Thần nhi tròn ba tuổi. Hẳn luôn mang bên người không rời. – Hân phu nhân run rẩy nhìn ngọc bội, phải có hai đứa con dâu dịu dờ hai bên cho bà. – Người nói Thần nhi còn sống phải không, bây giờ nó đang ở đâu?
 - Thất công tử đang ở bên ngoài Đào đô rồi, vài khắc nữa sẽ tiến công vào đây thôi.
 - Hân sắp cứu chúng ta ra ngoài sao? – Tứ thiếu phu nhân đứng bên cạnh lên tiếng. Thất đệ còn sống quả là một tin mừng, khiến bọn họ lại ấp ôm hy vọng – Ngoài hẳn ra, tướng công chúng ta vẫn còn sống chứ?
 - Xin lỗi các vị tẩu tử, Y Thần công tử chỉ có trở về có một mình thôi.
- Các vị thiếu phu nhân khác đồng loạt thở dài. Phép lạ đâu dễ gì xảy ra nhiều đến như vậy.

-

Người chỉ đến báo với chúng ta, rằng Thần nhi vẫn còn sống và hẳn sắp tấn công vào Đào Đô thôi sao? – Hân phu nhân dù sao cũng là vợ của một danh tướng, dĩ nhiên thông tuệ, hiểu biết hơn người.

- Hân phu nhân quả nhiên suy đoán không sai. Công tử đã tính ra khi ngài tấn công vào đây, quân Đại đô nhất định gây bất lợi cho các người. Thậm chí dùng mọi người làm con tin uy hiếp công tử. Đây là điều vạn bất đắc dĩ công tử không muốn xảy ra, nên đặc biệt sai tiểu nhân đến đây gửi bánh ọ người...
- Đây là ý gì? Hân muốn dẹp bỏ sớm đám uy hiếp này sao? – Nam nhân kia chưa nói hết, đã bị đại thiếu phu nhân xen vào. Nghe đối phương phân tích tình hình, nàng đã hiểu rõ ý định của Y Thần một chút.
- Dạ đúng vậy! Chỉ đến khi mọi người chết hết, thì mới không bị bắt ra làm con tin uy hiếp công tử nữa thôi.

Một lời nói ra làm mọi người chấn động. Y Thần có thể lãnh khốc vô tình đến vậy sao? Có thể dẹp bỏ tình thân để mưu đồ nghiệp lớn sao? Vì sợ bị uy hiếp, nên đặc biệt đem đến bánh có độc ọ người.

“Hắn quả thật quá độc ác, tuyệt tình.”

Chương 9: Năm mới đoàn viên

Đêm ba mươi, trời tối đen như mực. Từng cơn gió lạnh cắt da thổi vù vù khắp hang cùng ngõ hẻm trong Đào đô. Nhà nào cũng đóng cửa kín mít, bên trong thắp đèn sáng choang. Các gia đình cùng quay quần bên bếp lửa, nướng bánh uống rượu. Lặng lẽ chờ khoảnh khắc giao thừa đến. Trên bàn thờ gia tiên là mấy mâm đồ cúng, khay ngũ quả tượng trưng ầy mấn cát tường, khói nhang nghi ngút. Cả những binh lính canh trên tường thành cũng rút đi đâu hết. Bọn họ trốn trong gian phòng trực, chèn chèn với nhau. Dù sao, đêm nay ai rảnh mà đi kiểm tra bọn họ.

Trên vách đá hai bên cửa Đào đô bất chợt xuất hiện một thoáng chuyển động. Nền đá đen cộng với thời điểm đang đêm thế này, ít ai có thể trông thấy một toán người đang đu dây xuống. Đó chính là thành viên đội đột kích do Y Thần phái đi từ Ngạo Phong trại. Trách nhiệm chủ yếu của họ là vượt qua cảnh vệ, âm thầm đột nhập Đào đô, khống chế những vị trí quân sự trọng yếu.

Người đi qua Tĩnh Thiên Quan trước giờ chỉ có thể đi vào Đào đô qua lối Hạ môn ở bên dưới thành. Ít ai biết rằng còn có thể nhập thành qua lối đi phía bên trên. Đào đô là một toà thành lơ lửng treo giữa hai vách đá. Phía trên hàng trăm thước là mép vực, nhìn ra bầu trời cao vời vợi, bên dưới là con đường quan đạo sâu thăm thẳm. Là vị trí khó tiếp cận, chứ đừng mơ tới chuyện tấn công. Nhưng Đào đô không phải là toà thành bất khả xâm phạm. Một trong những bí mật quân cơ, mà chỉ có những người trong Hân gia mới biết, chính là còn có những thông đạo bí mật dẫn vào Đào đô.

Tĩnh Thiên Quan là con đường quan đạo, đi theo một vết nứt dài xuyên qua dãy núi Thiên Mẫu sơn. Đào đô hình thành ngay vị trí đoạn giữa của vết nứt đó, nằm trên những rễ cây khổng lồ cổ đại vắt ngang qua hai vách núi. Sau đó người ta mới đóng thêm những dầm thép khổng lồ lên vách núi, ngày càng mở rộng

quy mô của Đào đô. Trong quá trình xây dựng, không ít những hang động ngầm, những thông đạo, đường hầm tự nhiên được phát hiện. Tất cả nhanh chóng bị phong tỏa và được xếp vào loại tuyệt mật của Đào đô thành. Bởi vì những thông đạo này, một số có thể thông thẳng lên mặt đất phía trên. Nếu kẻ thù phát hiện, thì đây chính là tử huyệt của toà thành. Đêm nay, người của Ngạo Phong trại lợi dụng những yếu huyệt này thuận lợi tiến nhập Đào đô.

Hơn tám trăm người áo đen toả đi khắp các lối đi, thành thạo tiến nhập vị trí mục tiêu của mình. Vọng quân đài, tháp canh, quân trại, phủ thành chủ, bộ quân cơ... Những vị trí trọng yếu của Đào đô mà quân triều đình đang chiếm giữ. Trong đêm giao thừa, Đào đô vắng ngắt, tất cả các gia đình đều rút vào trong ngôi nhà ấm áp của mình. Bọn họ không hề hay biết có những cuộc tấn công dữ dội đang diễn ra bên trong các khu vực quân cơ.

- Bẩm đại giám quan, có một nhóm người áo đen, không biết từ đâu xuất hiện, đang tấn công quân trại số hai. xem tại

- Bẩm đại giám quan, kẻ địch đã vượt qua vòng vây thứ ba.

- Bẩm đại giám quan, quân phòng thủ phía bắc đã dần hàng hết cả rồi.

Trong đêm đó, tin quân cơ đổ dồn dập về phủ thành chủ. Đại giám quan Tần Trung Điền đang nhậu nhẹt say xỉn, nghe tin ấy cũng phải tỉnh ngay lập tức.

- Là ... là bọn nào? – Lão giận dữ la hét.

- Bẩm đại giám quan, bọn chúng đột kích bất ngờ trong đêm tối, không thể nhìn rõ mặt. Số lượng không đông nhưng tinh nhuệ, dường như nắm rõ vị trí quân tình trong Đào đô. Các vị trí trọng yếu đều nhanh chóng bị tấn công và chiếm giữ.

- Chết tiệt, nếu như vậy thì chỉ có thể là tàn dư của Bạch Lãng quân thôi. Không ngờ bọn chúng vẫn còn sống sót, lại dám to gan tấn công lại cả Đào đô. – Tần Trung Điền vỗ bàn đập mạnh.

Tần Trung Điền cảm thấy sợ hãi. Bạch Lãng quân là quân thủ thành của Đào đô, tất nhiên bọn chúng phải hiểu rõ vị trí bố cục trong thành này rồi. Còn lão mới một tháng trước được hoàng thượng phái tới tiếp quản nơi này, đường đi nước bước còn chưa rành thì nói chi tới tổ chức phòng thủ.

Một tên quân thám hốt hơ hốt hải chạy vào báo tiếp.

- Đại giám quan, không xong rồi. Quân địch đã đột phá xong vòng vây cuối cùng. Hiện đã kéo đến bên ngoài cổng phủ rồi.

- Nếu là Bạch Lãng quân thì chúng ta vẫn còn một chước cuối cùng. – Tần Trung Điền tim đập mạnh, vã mồ hôi đầy trán. – Vào ... vào đại lao, mang toàn bộ con tin nhà họ Hàn ra đây.

Đây là chiêu bài cuối cùng của Tần Trung Điền. Bạch Lãng quân tuy nói là quân của Đào đô nhưng chính xác hơn cũng là quân của Hàn gia. Gia tộc Hàn thị biết bao nhiêu đời nối tiếp nhau trấn giữ vùng biên cương phía bắc này, đã sớm biến lực lượng quân đội Đào đô trở thành gia binh của mình rồi. Chính vì vậy, bọn họ mới phải chịu hoạ diệt môn. Hoàng thượng không cho phép bất cứ thế lực nào lớn mạnh đủ để đe doạ mình tồn tại.

Bạch Lãng quân nếu là gia binh của họ Hàn, thì sinh mạng của lớn nhỏ mười tám người còn sót lại của Hàn gia chắc chắn cũng sẽ ép được bọn họ lui binh.

Bên ngoài là tiếng keng keng của binh khí đang giao đấu nhau. Không ngờ Bạch Lãng quân lại tiến quân nhanh đến vậy. Đại giám quan hốt hải sai người đem võ giáp tới cho lão mặc vào. Sau đó lão chụp lấy thanh trường đao, cùng hai thủ hạ thân tín đứng trấn giữ ở cửa lớn, hy vọng có thể duy trì thế cuộc trước khi con tin được mang tới.

Đó là khoảnh khắc giao thừa năm Uy Vô thứ mười bốn. Trên bầu trời Đào đô đột nhiên rực cháy. Một quả pháo hoa không biết do ai bắn ra nổ tung phía trên Đào đô, vung vẩy ánh sáng lấp lánh kỳ diệu khắp muôn nơi. Nghe tiếng nổ lớn, người dân toàn thành tung cửa chạy ra ngoài. Vừa kịp lúc những quả pháo hoa khác vụt cháy, nổ thành những bông hoa sáng rực rỡ giữa bầu trời đêm.

Chưa bao giờ người dân Đào đô đón một khoảnh khắc giao thừa ồn ào và náo nhiệt đến như vậy. Vang vọng trên bầu trời là tiếng rít lớn của Đại Ưng, con vật thần thánh trong truyền thuyết ở vùng Thiên Mầu sơn. Đại ưng chao liệng giữa những bông pháo hoa rực rỡ. Nhận ra hình dáng quen thuộc, người dân Đào đô mừng rỡ reo hò. “Thất công tử đã trở về”.

Đại ưng chao nghiêng thân, một bóng người xuất hiện giữa bầu trời. Ngân tiên vung ra, lấp lánh ánh bạc dưới ánh sáng pháo hoa. Dáng người siêu phàm, thoát tục nhẹ nhàng đáp xuống đất phía trước cổng thành chủ. Tiếng hô của Bạch Lãng quân bùng lên như tiếng sấm, làm khiếp kinh toàn bộ quân đội triều đình. Họ đang run rẩy trước một vị thần tướng từ trên trời đáp xuống.

Vị thần tướng cao to oai dũng hơn người. Gương mặt trắng nghiêm nghị khiến người người nể sợ. Bộ áo giáp hoàng kim sáng lấp lánh ánh vàng, phủ bên ngoài là một cái áo khoát lông xám dài. Quân triều đình vốn từ xa đến, không hề biết gì về vùng băng giá phương bắc này, nên thấy gì cũng sợ. Họ nghĩ đến con vật to khổng khiếp, bị bắt lột da làm cái áo khoát này, cũng đủ thấy đó là thần vật vốn không có ở trần gian. Tiếng Y Thần đông dạt vang lên.

- Người bên trong mau đầu hàng. Toàn bộ Đào đô đã bị Bạch lãng quân chiếm giữ rồi!

Tiếng của y vang vọng làm rung rinh cả cửa đại môn. Tần Trung Điền đứng bên trong nghe thấy cũng muốn nhũn hết người ra. Tuy nhiên vì bị đe dọa đến tính mạng, lão cũng sáng gồng mình trả lời lại.

- Người ... người ... bên ngoài ... là ai? Dám đem ... quân ... náo loạn phủ nha. Ta ... ta là đại giám quan do ... do triều đình phái tới ... – Lão lắp bắp.

- Ta là tân sứ quân kế nhiệm của Đào đô, Hàn Y Thần. Người bên trong mau đầu hàng, rồi xéo mau về Đại đô cho ta. Đào đô này không cần bọn quân triều đình các người nữa. – Y Thần không đợi Tần Trung Điền lắp bắp nói thêm lời nào liền cắt ngang. Hắn vừa nói, quân Bạch Lãng vừa reo hò vang dội.

- Hoá ra là tiểu tử của tên bại tướng Hàn Bá. – Tần Trung Điền thở phào nhẹ nhõm. Cha đã không ra gì, thì con chắc cũng chỉ là hạng tiểu tốt.

Không ngờ một câu này đã chọc trúng cái vảy ngược của con rồng. Y Thần tức giận, vận nội công xuất động, một chưởng đánh vỡ nát cánh cổng đại môn cao hơn ba thước, nặng mấy trăm cân. Quân đại đô kinh hãi dạt sang hết hai bên, để hấn rầm rầm từng bước tiến vào trong nội phủ.

Bạch Lãng quân thuận thế, tràn vào phủ theo sự tiến công của Y Thần. Có mấy tên tiểu tốt, bị đẩy ra làm vật cản đường Y Thần, bị hấn dùng ngân tiên đánh cho dạt hết sang hai bên. Hai vị thần tướng bên cạnh Tần Trung Điền cũng liều mạng xông ra. Hai gã này cũng không phải là hạng xoàng, đều là phó úy thống lĩnh trên năm trăm quân. Một gã dùng thương, một gã dùng mâu, sở trường là tấn công giết địch từ đằng xa.

Nhưng nói về tầm xa thì không có gì địch nổi ngân tiên. Y Thần là người võ công cao cường, thập bát ban võ nghệ đều tinh thông, tỏ tường ưu khuyết của từng món vũ khí. Hấn dùng tay trái điều khiển ngân tiên điệu nghệ như nghệ sĩ múa lụa. Mỗi nhát roi giáng xuống lại mạnh như ngàn cân. Ngân tiên được hình thành bởi vô số những lưỡi phi đao sắc bén nối với nhau, sau mỗi cú vụt đều để lại những vết cắt dài trên nền đá. Cả hai phó úy võ nghệ đầy mình, chỉ sau năm chiêu cũng đã bị Y Thần áp đảo. Bị bức lui liên tục, một vị phó úy liền liều mạng xông vào giữa nhát roi của Y Thần. Thân roi cuốn chặt vào người vị phó úy, y nhận liền mấy vết cắt máu chảy đầm đìa. Nào ngờ hấn kiên gan, không những thúc thủ chịu thua, mà còn nắm chặt ngân tiên không buông.

- Huynh đệ, lên! Trong tay hấn không còn vũ khí nữa rồi. – Y hét lên, không ngờ đã dùng tới đòn hy sinh để cản chiêu của Y Thần.

Người phó úy còn lại liền chớp nhanh thời cơ, tận lực dùng mâu kích đâm thẳng vào người Y Thần. Keng một tiếng, mâu kích va chạm với kim loại, kêu vang lên một tiếng. Nhưng không ngờ vũ khí ngành đồ không phải trong tay Y Thần mà trong chân của hấn. Y Thần vung chân phải đón đỡ mũi mâu sắc bén. Đòn công kích thậm chí làm miếng giáp ốp ngoài chân hấn lõm một mảng sâu. Vậy mà nhìn Y Thần không có vẻ đau đớn gì, thậm chí hấn còn cười mỉa mai.

- Ai nói ta không còn vũ khí!

Câu chưa nói hết, hắn đã rút từ sau bên hông ra một thanh trường kiếm. Trường kiếm mạnh bạo đánh bật cả người cùng mâu văng thẳng ra xa. Y thần vung tay trái, lực dẫn động làm ngân tiên vung mạnh ra khỏi tay vị phó úy liễu mạng kia. Làm y văng mạnh ra, trên người bê bết máu, đã bất tỉnh.

- Anh dừng lắm, Đào đô chúng ta chính là cần những người như vậy.

Y Thần vẫy tay, có hai tên lính hiểu ý, chạy tới lôi người kia đi mất. Trước khi bắt đầu tấn công, Y Thần đã phổ biến kế hoạch cho toàn quân. Lần đụng độ này phải giảm thiểu va chạm đổ máu, tuyệt đối không được phí phạm mạng sống. Đào đô đang lúc cần người, đánh được tên nào thì đánh, bắt giữ được người càng tốt. Thấy vị phó úy anh dừng tức trí kia, chỉ mới năm chiêu đã nhìn ra được nhược điểm của ngân tiên, liễu mình hy sinh, Y Thần vừa ý lắm, dự định bắt hắn lại để chiêu an.

Cả hai vị phó úy thân tín nhất cũng đã bị hạ gục, Tàn Trung Điền sợ hãi đến té ngã. Y Thần liếc mắt nhìn thấy hắn, liền dùng ngân tiên đánh vỡ một con sư tử đá kê bên chỗ hắn đứng. Uy thế bức người của Y Thần làm Tàn Trung Điền hoảng sợ đến không nhúc nhích nổi, lão chỉ biết lấp bắp hô lên.

- Người... người đừng làm vậy. Trong tay ta còn giữ mười mấy người Hàn gia của ngươi đó!

Lời nói này lập tức có tác dụng, Y Thần quả nhiên khựng lại.

Sau đó hắn cười gằn.

Vừa kịp lúc tên binh sai được Tàn Trung Điền phái đi lúc nãy chạy về. Vừa thấy y, lão mừng hóm.

- Sao? Sao? Con tin đâu rồi? – Lão đảo giác nhìn quay, tên thủ vệ chỉ trở về có một mình.

- Đại nhân, toàn bộ con tin đều chết sạch cả rồi. – Tên binh sai run rẩy trả lời.

- Tại sao lại chết? – Tàn Trung Điền tuyệt vọng hỏi lại.

- Thuộc hạ đến ngục, thì chỉ thấy lớn bé nhà bọn họ đều đã gục chết. Trong phòng còn có một số bánh, chắc là bị độc chết.

Tàn Trung Điền hoảng sợ đến không thở ra hơi. Lão bàng hoàng nhìn Y Thần đang mỉm cười. Cuối cùng lão hoảng hồn nhận ra.

- Là ngươi, chính ngươi đã độc chết hết bọn họ.

- Chỉ có như vậy bọn họ mới không bị ngươi đem ra làm con tin. – Y Thần cười sáng khoái.

- Tên khốn khiếp ngươi thật độc ác, cả thân nhân mình cũng đem đi giết. – Tàn Trung Điền chỉ tay thẳng mặt Y Thần mà chửi mắng.

- Người làm việc lớn, không nên câu nệ tiểu tiết. – Y Thần cười.

- Làm việc lớn cái rắm thôi. Trong số đó còn có mẹ của ngươi nữa đó. Ta tuy không phải là kẻ tốt đẹp gì, tay cũng không phải là chưa từng dính qua máu người. Nhưng đời này ta cũng chưa từng giết qua phụ nữ và tiểu nhi. Không ngờ kết cục, lại chết trong tay tên dã thú ác nhân, cả mẹ mình cũng giết như người. Ông trời có mắt nhất định không tha cho ngươi đâu. – Tàn Trung Điền giận dữ mắng chửi, vì quá tức giận nên lão cũng quên hết sợ hãi.

- Lão thật có nghĩa khí vậy sao, chưa từng giết qua đàn bà và con nít? – Y Thần ngạc nhiên hỏi. – Vậy từ khi chiếm đóng Đào đô, lão đã giết bao nhiêu người rồi?

- Chưa từng giết qua người nào. – Lão trả treo. – Đào đô này sau khi Bạch Lăng quân thất trận thì im lìm cũng như là chết hết rồi, nơi đâu cũng là một màu tang thương. Quân đội của ta chỉ đơn giản là tiến nhập thành rồi tiếp quản, chưa từng đụng độ cuộc phản kháng nào. Cơ bản là chẳng mất một binh một tốt.

- Ha ha ha... Coi như lão may mắn. – Y Thần đột nhiên cười to. – Thật không ngờ sự việc lại thuận lợi như vậy. Người đâu, mau bắt lão già này vào trong đại lao cho ta.

^ _ ^

Chỉ trong vòng một đêm giao thừa mà một toà thành lớn đã đổi chủ. Y Thần cùng Bạch Lãng quân thuận lợi tiếp quản Đào đô, mang toàn bộ quân lính Đại đô cô lập lại, quân thức cùng một chỗ. Các tướng lĩnh từ Thần Châu toàn bộ bị bắt giam.

Trên đường bị đưa vào đại lao, Tần Trung Điền nhìn thấy một đám đàn bà trẻ nhỏ được đưa ra khỏi nhà lao. Lão nhớ lại dáng bộ cười đến sáng khoáy của Y Thần. Lão bắt chợt ngộ ra.

“Chết tiệt, đã già đầu còn bị một tên tiểu tử lừa!”

^ _ ^

Sáng sớm đầu năm là một ngày vui nhất suốt thời gian qua ở Đào đô. Quân Bạch Lãng đã trở về. Thành chủ lại về tay một người nhà họ Hàn. Bá tánh bình dân kéo nhau đến các quán doanh nhận người. Ai nấy cũng mong được tận mắt nhìn thấy người thân mình còn sống. Tuy tiếp quản Đào đô thành công, nhưng quân bị cũng không dễ dàng buông lỏng. Quân Bạch Lãng chưa thể về nhà thăm gia đình, nên thân nhân họ đành phải kéo đến nhìn.

Khắp trong thành người đi kẻ lại nhộn nhịp vô cùng. Bao nhiêu việc cần phải làm, bao nhiêu thứ cần phải xử lý. Không phải chỉ nói một chữ tiếp quản, là tiếp quản xong. Ngay cả bản thân Y Thần sáng sớm chỉ gặp qua được mẫu thân mình có một lát.

Hàn phu nhân và sáu vị thiếu phu nhân đều đã ngồi đầy đủ trong đại sảnh thành chủ phủ. Sự việc hôm qua có làm họ chút bất ngờ và hoảng sợ. Tự nhiên có người đến bảo là Y Thần tặng thuốc độc cho họ, khiến trên dưới cả nhà không khỏi tức giận. Duy chỉ có Hàn phu nhân là bình tĩnh lạ kỳ. Bà nói là “Nếu là quà của Thần nhi thì bọn ta cùng ăn thôi”, sau đó ăn sạch phần bánh của mình. Lúc này người ngoài cửa mới bật cười giải thích. Thì ra Y Thần sợ nếu hấn tấn công Đào đô, thì trước hết người nhà của mình sẽ gặp bất lợi, nên mượn kế ‘trá tử’ giúp mọi người tai qua nạn khỏi.

Hàn phu nhân cả một đêm dài mệt mỏi cũng không chịu đi nghỉ, bà ngồi trên ghế, ngóng chờ nhìn về phía cửa. Có người báo lại Y Thần sắp đến đây rồi. Chỉ một lát sau có tiếng rầm rầm loảng xoảng vang lên. Y Thần rải những bước dài như chạy về phía đại sảnh. Trông thấy dáng đứa con tưởng như đã mất của mình, Hàn phu nhân cuối cùng cũng không kềm được, lệ già tuôn rơi.

- Thần nhi! – Bà gọi to

- Mẫu thân.

Y Thần lao tới, không hấn là quỳ trước mặt bà, mà hấn giống như là đang té xuống vậy.

- Mẫu thân. Thời gian qua đã cực khổ cho người rồi. Xin Lỗi, Thần nhi đã để cho người đợi lâu như vậy.

- Không sao, về là tốt rồi. Về là tốt rồi!

Sau đó là màn trùng phùng cảm động. Cả nhà họ Hàn ôm nhau khóc, chẳng biết là tức tuổi đau buồn hay là đang vui mừng sung sướng.

Lạc Mai này giờ đi bên cạnh Y Thần chẳng biết làm sao nữa, nàng giống như một người thừa trong cái cảnh gia đình đoàn viên này.

- Được rồi Thần nhi. Đứng lên đi con.

Hàn phu nhân đỡ Y Thần đứng dậy, nhưng thân hình hấn cao lớn, cộng với bộ giáp nặng nề, nên bà cũng thúc thủ bó tay. Thần bèn giơ tay ra, Lạc Mai ngay lập tức hiểu ý, nàng chạy vòng qua đỡ hấn dậy. Tuy cái chân giả hoàng kim giúp hấn đi lại dễ dàng, nhưng cũng không phải là không có trở ngại trong cuộc sống. Giống như lúc này, khi quỳ xuống thì rất khó đứng lên. Hơn nữa bộ dáng nhất định rất khó coi.

- Thần nhi, chân của con? – Hàn phu nhân thấy cảnh đó ngạc nhiên hỏi.

- Đã để lại Thiên Môn đạo rồi. – Y Thần mỉm cười an ủi bà.

Hỏi tới đây Hàn phu nhân lại tiếp tục nhoe lệ. Thấy cốt nhục thân sinh của mình bị thương, bậc làm cha mẹ còn đau lòng hơn bị đao cắt. Lạc Mai thấy vậy, liền móc ra một chiếc khăn tay ra đưa cho bà. Hàn phu nhân ngạc nhiên, khi sức nhớ đến kẻ dư thừa này giờ đứng sẵn trong nhà, bà hỏi.

- Còn vị này là?

Y Thần định giới thiệu Lạc Mai, nhưng nhìn qua thấy nàng đang vận nam trang, lại dịch dung hoá cốt thành thân thể nam tử. Ngại phải giải thích, hần nói luôn.

- Đây là Thành gia thần y. Chính vị tiên sinh này đã cứu Thần nhi lúc cử tử nhất sinh.

Y Thần nói tránh đi. “Thôi để lần sau, giới thiệu nàng trong bộ dáng nữ nhi cho đảng hoàng hôn”.

- Thần y, đa tạ người. – Hàn phu nhân cúi đầu cảm kích.

- Phu nhân, khách sáo. – Lạc Mai cúi chào lại.

- Giọng nói này, là vị nhân huynh ở bên ngoài đại lao đưa bánh cho chúng ta?

- Phu nhân thật tinh tường, chính là tại hạ.

- Một lần nữa xin đa tạ tiên sinh cứu mạng cả nhà Hàn gia chúng ta.

- Phu nhân lại khách sáo nữa rồi. Tại hạ và Y Thần huynh tình như huynh đệ, giúp đỡ được Hàn gia là vinh hạnh của tại hạ rồi.

Nghe thấy lời này Y Thần chợt nhíu mày, “Cái gì mà tình như huynh đệ chứ?”, tiểu cô nương này đóng giả nam nhân càng lúc càng nhập vai à nha.

Bỗng bên ngoài có tiếng binh sĩ truyền lại.

- Thiếu chủ, phía mạn nam có chuyện xảy ra rồi. Mời người đến xử lý.

Lại có thêm chuyện phát sinh khiến Y Thần không thể không đi xử lý. Gia đình trùng phùng chưa được bao lâu, hần không nỡ rời đi. Nhưng trọng trách còn mang trên vai, hần không thể bỏ xuống được. Cuối cùng quyết luyến rời đi, lưu Lạc mai ở lại, hảo hảo sắp xếp chuyện trong phủ giùm hần.

10. Chương 9 : Năm Mới Đoàn Viên

Chương 9: Năm mới đoàn viên

Đêm ba mươi, trời tối đen như mực. Từng cơn gió lạnh cắt da thổi vù vù khắp hang cùng ngõ hẻm trong Đào đô. Nhà nào cũng đóng cửa kín mít, bên trong thấp đèn sáng choang. Các gia đình cùng quay quẩn bên bếp lửa, nướng bánh uống rượu. Lặng lẽ chờ khoảnh khắc giao thừa đến. Trên bàn thờ gia tiên là mấy mâm đồ cúng, khay ngũ quả tượng trưng ay mắn cát tường, khói nhang nghi ngút. Cả những binh lính canh trên tường thành cũng rút đi đâu hết. Bọn họ trốn trong gian phòng trực, chèn chèn với nhau. Dù sao, đêm nay ai rảnh mà đi kiểm tra bọn họ.

Trên vách đá hai bên cửa Đào đô bất chợt xuất hiện một thoáng chuyển động. Nền đá đen cộng với thời điểm đang đêm thế này, ít ai có thể trông thấy một toán người đang đu dây xuống. Đó chính là thành viên đội đột kích do Y Thần phái đi từ Ngạo Phong trại. Trách nhiệm chủ yếu của họ là vượt qua cảnh vệ, âm thầm đột nhập Đào đô, khống chế những vị trí quân sự trọng yếu.

Người đi qua Tĩnh Thiên Quan trước giờ chỉ có thể đi vào Đào đô qua lối Hạ môn ở bên dưới thành. Ít ai biết rằng còn có thể nhập thành qua lối đi phía bên trên. Đào đô là một toà thành lơ lửng treo giữa hai vách đá. Phía trên hàng trăm thước là mép vực, nhìn ra bầu trời cao vời vợi, bên dưới là con đường quan đạo sâu thẳm thẳm. Là vị trí khó tiếp cận, chứ đừng mơ tới chuyện tấn công. Nhưng Đào đô không phải là toà thành bất khả xâm phạm. Một trong những bí mật quân cơ, mà chỉ có những người trong Hàn gia mới biết, chính là còn có những thông đạo bí mật dẫn vào Đào đô.

Tĩnh Thiên Quan là con đường quan đạo, đi theo một vết nứt dài xuyên qua dãy núi Thiên Mẫu sơn. Đào đô hình thành ngay vị trí đoạn giữa của vết nứt đó, nằm trên những rễ cây khổng lồ cổ đại vắt ngang qua hai vách núi. Sau đó người ta mới đóng thêm những dầm thép khổng lồ lên vách núi, ngày càng mở rộng

quy mô của Đào đô. Trong quá trình xây dựng, không ít những hang động ngầm, những thông đạo, đường hầm tự nhiên được phát hiện. Tất cả nhanh chóng bị phong toả và được xếp vào loại tuyệt mật của Đào đô thành. Bởi vì những thông đạo này, một số có thể thông thẳng lên mặt đất phía trên. Nếu kẻ thù phát hiện, thì đây chính là tử huyệt của toà thành. Đêm nay, người của Ngạo Phong trại lợi dụng những yếu huyệt này thuận lợi tiến nhập Đào đô.

Hơn tám trăm người áo đen toả đi khắp các lối đi, thành thạo tiến nhập vị trí mục tiêu của mình. Vọng quân đài, tháp canh, quân trại, phủ thành chủ, bộ quân cơ... Những vị trí trọng yếu của Đào đô mà quân triều đình đang chiếm giữ. Trong đêm giao thừa, Đào đô vắng ngắt, tất cả các gia đình đều rút vào trong ngôi nhà ấm áp của mình. Bọn họ không hề hay biết có những cuộc tấn công dữ dội đang diễn ra bên trong các khu vực quân cơ.

- Bẩm đại giám quan, có một nhóm người áo đen, không biết từ đâu xuất hiện, đang tấn công quân trại số hai.

- Bẩm đại giám quan, kẻ địch đã vượt qua vòng vây thứ ba.

- Bẩm đại giám quan, quân phòng thủ phía bắc đã dần hàng hết cả rồi.

Trong đêm đó, tin quân cơ đổ dồn dập về phủ thành chủ. Đại giám quan Tần Trung Điền đang nhậu nhẹt say xỉn, nghe tin ấy cũng phải tỉnh ngay lập tức.

- Là ... là bọn nào? – Lão giận dữ la hét.

- Bẩm đại giám quan, bọn chúng đột kích bất ngờ trong đêm tối, không thể nhìn rõ mặt. Số lượng không đông nhưng tinh nhuệ, dường như nắm rõ vị trí quân tình trong Đào đô. Các vị trí trọng yếu đều nhanh chóng bị tấn công và chiếm giữ.

- Chết tiệt, nếu như vậy thì chỉ có thể là tàn dư của Bạch Lãng quân thôi. Không ngờ bọn chúng vẫn còn sống sót, lại dám to gan tấn công lại cả Đào đô. – Tần Trung Điền vỗ bàn đập mạnh.

Tần Trung Điền cảm thấy sợ hãi. Bạch Lãng quân là quân thủ thành của Đào đô, tất nhiên bọn chúng phải hiểu rõ vị trí bố cục trong thành này rồi. Còn lão mới một tháng trước được hoàng thượng phái tới tiếp quản nơi này, đường đi nước bước còn chưa rành thì nói chi tới tổ chức phòng thủ.

Một tên quân thám hốt hơi hốt hải chạy vào báo tiếp.

- Đại giám quan, không xong rồi. Quân địch đã đột phá xong vòng vây cuối cùng. Hiện đã kéo đến bên ngoài cổng phủ rồi.

- Nếu là Bạch Lãng quân thì chúng ta vẫn còn một chước cuối cùng. – Tần Trung Điền tim đập mạnh, vã mồ hôi đầy trán. – Vào ... vào đại lao, mang toàn bộ con tin nhà họ Hàn ra đây.

Đây là chiêu bài cuối cùng của Tần Trung Điền. Bạch Lãng quân tuy nói là quân của Đào đô nhưng chính xác hơn cũng là quân của Hàn gia. Gia tộc Hàn thị biết bao nhiêu đời nối tiếp nhau trấn giữ vùng biên cương phía bắc này, đã sớm biến lực lượng quân đội Đào đô trở thành gia binh của mình rồi. Chính vì vậy, bọn họ mới phải chịu hoạ diệt môn. Hoàng thượng không cho phép bất cứ thế lực nào lớn mạnh đủ để đe doạ mình tồn tại.

Bạch Lãng quân nếu là gia binh của họ Hàn, thì sinh mạng của lớn nhỏ mười tám người còn sót lại của Hàn gia chắc chắn cũng sẽ ép được bọn họ lui binh.

Bên ngoài là tiếng keng keng của binh khí đang giao đấu nhau. Không ngờ Bạch Lãng quân lại tiến quân nhanh đến vậy. Đại giám quan hốt hải sai người đem võ giáp tới cho lão mặc vào. Sau đó lão chụp lấy thanh trường đao, cùng hai thủ hạ thân tín đứng trấn giữ ở cửa lớn, hy vọng có thể duy trì thế cuộc trước khi con tin được mang tới.

Đó là khoảnh khắc giao thừa năm Uy Vô thứ mười bốn. Trên bầu trời Đào đô đột nhiên rực cháy. Một quả pháo hoa không biết do ai bắn ra nổ tung phía trên Đào đô, vung vẩy ánh sáng lấp lánh kỳ diệu khắp muôn nơi. Nghe tiếng nổ lớn, người dân toàn thành tung cửa chạy ra ngoài. Vừa kịp lúc những quả pháo hoa khác vụt cháy, nổ thành những bông hoa sáng rực rỡ giữa bầu trời đêm.

Chưa bao giờ người dân Đào đô đón một khoảnh khắc giao thừa ồn ào và náo nhiệt đến như vậy. Vang vọng trên bầu trời là tiếng rít lớn của Đại Ưng, con vật thần thánh trong truyền thuyết ở vùng Thiên Mầu sơn. Đại ưng chao liệng giữa những bông pháo hoa rực rỡ. Nhận ra hình dáng quen thuộc, người dân Đào đô mừng rỡ reo hò. “Thất công tử đã trở về”.

Đại ưng chao nghiêng thân, một bóng người xuất hiện giữa bầu trời. Ngân tiên vung ra, lấp lánh ánh bạc dưới ánh sáng pháo hoa. Dáng người siêu phàm, thoát tục nhẹ nhàng đáp xuống đất phía trước cổng thành chủ. Tiếng hô của Bạch Lãng quân bùng lên như tiếng sấm, làm khiếp kinh toàn bộ quân đội triều đình. Họ đang run rẩy trước một vị thần tướng từ trên trời đáp xuống.

Vị thần tướng cao to oai dũng hơn người. Gương mặt trắng nghiêm nghị khiến người người nể sợ. Bộ áo giáp hoàng kim sáng lấp lánh ánh vàng, phủ bên ngoài là một cái áo khoát lông xám dài. Quân triều đình vốn từ xa đến, không hề biết gì về vùng băng giá phương bắc này, nên thấy gì cũng sợ. Họ nghĩ đến con vật to khổng khiếp, bị bắt lột da làm cái áo khoát này, cũng đủ thấy đó là thần vật vốn không có ở trần gian. Tiếng Y Thần đồng dạt vang lên.

- Người bên trong mau đầu hàng. Toàn bộ Đào đô đã bị Bạch lãng quân chiếm giữ rồi!

Tiếng của y vang vọng làm rung rinh cả cửa đại môn. Tần Trung Điền đứng bên trong nghe thấy cũng muốn nhũn hết người ra. Tuy nhiên vì bị đe dọa đến tính mạng, lão cũng sáng gồng mình trả lời lại.

- Người ... người ... bên ngoài ... là ai? Dám đem ... quân ... náo loạn phủ nha. Ta ... ta là đại giám quan do ... do triều đình phái tới ... – Lão lấp bắp.

- Ta là tân sứ quân kế nhiệm của Đào đô, Hàn Y Thần. Người bên trong mau đầu hàng, rồi xéo mau về Đại đô cho ta. Đào đô này không cần bọn quân triều đình các người nữa. – Y Thần không đợi Tần Trung Điền lấp bắp nói thêm lời nào liền cắt ngang. Hắn vừa nói, quân Bạch Lãng vừa reo hò vang dội.

- Hoá ra là tiểu tử của tên bại tướng Hàn Bá. – Tần Trung Điền thở phào nhẹ nhõm. Cha đã không ra gì, thì con chắc cũng chỉ là hạng tiểu tốt.

Không ngờ một câu này đã chọc trúng cái vảy ngược của con rồng. Y Thần tức giận, vận nội công xuất động, một chưởng đánh vỡ nát cánh cổng đại môn cao hơn ba thước, nặng mấy trăm cân. Quân đại đô kinh hãi dạt sang hết hai bên, để hấn rầm rầm từng bước tiến vào trong nội phủ.

Bạch Lãng quân thuận thế, tràn vào phủ theo sự tiến công của Y Thần. Có mấy tên tiểu tốt, bị đẩy ra làm vật cản đường Y Thần, bị hấn dùng ngân tiên đánh cho dạt hết sang hai bên. Hai vị thần tướng bên cạnh Tần Trung Điền cũng liều mạng xông ra. Hai gã này cũng không phải là hạng xoàng, đều là phó úy thống lĩnh trên năm trăm quân. Một gã dùng thương, một gã dùng mâu, sở trường là tấn công giết địch từ đằng xa.

Nhưng nói về tầm xa thì không có gì địch nổi ngân tiên. Y Thần là người võ công cao cường, thập bát ban võ nghệ đều tinh thông, tỏ tường ưu khuyết của từng món vũ khí. Hấn dùng tay trái điều khiển ngân tiên điệu nghệ như nghệ sĩ múa lụa. Mỗi nhát roi giáng xuống lại mạnh như ngàn cân. Ngân tiên được hình thành bởi vô số những lưỡi phi đao sắc bén nối với nhau, sau mỗi cú vụt đều để lại những vết cắt dài trên nền đá. Cả hai phó úy võ nghệ đầy mình, chỉ sau năm chiêu cũng đã bị Y Thần áp đảo. Bị bức lui liên tục, một vị phó úy liền liều mạng xông vào giữa nhát roi của Y Thần. Thân roi cuốn chặt vào người vị phó úy, y nhận liền mấy vết cắt máu chảy đầm đìa. Nào ngờ hấn kiên gan, không những thúc thủ chịu thua, mà còn nắm chặt ngân tiên không buông.

- Huynh đệ, lên! Trong tay hấn không còn vũ khí nữa rồi. – Y hét lên, không ngờ đã dùng tới đòn hy sinh để cản chiêu của Y Thần.

Người phó úy còn lại liền chớp nhanh thời cơ, tận lực dùng mâu kích đâm thẳng vào người Y Thần. Keng một tiếng, mâu kích va chạm với kim loại, kêu vang lên một tiếng. Nhưng không ngờ vũ khí ngành đồ không phải trong tay Y Thần mà trong chân của hấn. Y Thần vung chân phải đón đỡ mũi mâu sắc bén. Đòn công kích thậm chí làm miếng giáp ốp ngoài chân hấn lõm một mảng sâu. Vậy mà nhìn Y Thần không có vẻ đau đớn gì, thậm chí hấn còn cười mỉa mai.

- Ai nói ta không còn vũ khí!

Câu chưa nói hết, hắn đã rút từ sau bên hông ra một thanh trường kiếm. Trường kiếm mạnh bạo đánh bật cả người cùng mâu văng thẳng ra xa. Y thần vung tay trái, lực dẫn động làm ngân tiên vung mạnh ra khỏi tay vị phó úy liễu mạng kia. Làm y văng mạnh ra, trên người bê bết máu, đã bất tỉnh.

- Anh dừng lắm, Đào đô chúng ta chính là cần những người như vậy.

Y Thần vẫy tay, có hai tên lính hiểu ý, chạy tới lôi người kia đi mất. Trước khi bắt đầu tấn công, Y Thần đã phổ biến kế hoạch cho toàn quân. Lần đụng độ này phải giảm thiểu va chạm đổ máu, tuyệt đối không được phí phạm mạng sống. Đào đô đang lúc cần người, đánh được tên nào thì đánh, bắt giữ được người càng tốt. Thấy vị phó úy anh dừng tức trí kia, chỉ mới năm chiêu đã nhìn ra được nhược điểm của ngân tiên, liễu mình hy sinh, Y Thần vừa ý lắm, dự định bắt hắn lại để chiêu an.

Cả hai vị phó úy thân tín nhất cũng đã bị hạ gục, Tần Trung Điền sợ hãi đến té ngã. Y Thần liếc mắt nhìn thấy hắn, liền dùng ngân tiên đánh vỡ một con sư tử đá kê bên chỗ hắn đứng. Uy thế bức người của Y Thần làm Tần Trung Điền hoảng sợ đến không nhúc nhích nổi, lão chỉ biết lấp bắp hô lên.

- Người... người đừng làm vậy. Trong tay ta còn giữ mười mấy người Hàn gia của người đó!

Lời nói này lập tức có tác dụng, Y Thần quả nhiên khựng lại.

Sau đó hắn cười gằn.

Vừa kịp lúc tên binh sai được Tần Trung Điền phái đi lúc nãy chạy về. Vừa thấy y, lão mừng hóm.

- Sao? Sao? Con tin đâu rồi? – Lão đảo giác nhìn quay, tên thủ vệ chỉ trở về có một mình.

- Đại nhân, toàn bộ con tin đều chết sạch cả rồi. – Tên binh sai run rẩy trả lời.

- Tại sao lại chết? – Tần Trung Điền tuyệt vọng hỏi lại.

- Thuộc hạ đến ngục, thì chỉ thấy lớn bé nhà bọn họ đều đã gục chết. Trong phòng còn có một số bánh, chắc là bị độc chết.

Tần Trung Điền hoảng sợ đến không thở ra hơi. Lão bàng hoàng nhìn Y Thần đang mỉm cười. Cuối cùng lão hoảng hồn nhận ra.

- Là người, chính người đã độc chết hết bọn họ.

- Chỉ có như vậy bọn họ mới không bị người đem ra làm con tin. – Y Thần cười sáng khoái.

- Tên khốn khiếp người thật độc ác, cả thân nhân mình cũng đem đi giết. – Tần Trung Điền chỉ tay thẳng mặt Y Thần mà chửi mắng.

- Người làm việc lớn, không nên câu nệ tiểu tiết. – Y Thần cười.

- Làm việc lớn cái rắm thôi. Trong số đó còn có mẹ của người nữa đó. Ta tuy không phải là kẻ tốt đẹp gì, tay cũng không phải là chưa từng dính qua máu người. Nhưng đời này ta cũng chưa từng giết qua phụ nữ và tiểu nhi. Không ngờ kết cục, lại chết trong tay tên dã thú ác nhân, cả mẹ mình cũng giết như người. Ông trời có mắt nhất định không tha cho người đâu. – Tần Trung Điền giận dữ mắng chửi, vì quá tức giận nên lão cũng quên hết sợ hãi.

- Lão thật có nghĩa khí vậy sao, chưa từng giết qua đàn bà và con nít? – Y Thần ngạc nhiên hỏi. – Vậy từ khi chiếm đóng Đào đô, lão đã giết bao nhiêu người rồi?

- Chưa từng giết qua người nào. – Lão trả treo. – Đào đô này sau khi Bạch Lăng quân thất trận thì im lìm cũng như là chết hết rồi, nơi đâu cũng là một màu tang thương. Quân đội của ta chỉ đơn giản là tiến nhập thành rồi tiếp quản, chưa từng đụng độ cuộc phản kháng nào. Cơ bản là chẳng mất một binh một tốt.

- Ha ha ha... Coi như lão may mắn. – Y Thần đột nhiên cười to. – Thật không ngờ sự việc lại thuận lợi như vậy. Người đâu, mau bắt lão già này vào trong đại lao cho ta.

^ _ ^

Chỉ trong vòng một đêm giao thừa mà một toà thành lớn đã đổi chủ. Y Thần cùng Bạch Lãng quân thuận lợi tiếp quản Đào đô, mang toàn bộ quân lính Đại đô cô lập lại, quân thức cùng một chỗ. Các tướng lĩnh từ Thần Châu toàn bộ bị bắt giam.

Trên đường bị đưa vào đại lao, Tần Trung Điền nhìn thấy một đám đàn bà trẻ nhỏ được đưa ra khỏi nhà lao. Lão nhớ lại dáng bộ cười đến sáng khoáy của Y Thần. Lão bắt chợt ngộ ra.

“Chết tiệt, đã già đầu còn bị một tên tiểu tử lừa!”

^ ^

Sáng sớm đầu năm là một ngày vui nhất suốt thời gian qua ở Đào đô. Quân Bạch Lãng đã trở về. Thành chủ lại về tay một người nhà họ Hàn. Bá tánh bình dân kéo nhau đến các quán doanh nhận người. Ai nấy cũng mong được tận mắt nhìn thấy người thân mình còn sống. Tuy tiếp quản Đào đô thành công, nhưng quân bị cũng không dễ dàng buông lỏng. Quân Bạch Lãng chưa thể về nhà thăm gia đình, nên thân nhân họ đành phải kéo đến nhìn.

Khắp trong thành người đi kẻ lại nhộn nhịp vô cùng. Bao nhiêu việc cần phải làm, bao nhiêu thứ cần phải xử lý. Không phải chỉ nói một chữ tiếp quản, là tiếp quản xong. Ngay cả bản thân Y Thần sáng sớm chỉ gặp qua được mẫu thân mình có một lát.

Hàn phu nhân và sáu vị thiếu phu nhân đều đã ngồi đầy đủ trong đại sảnh thành chủ phủ. Sự việc hôm qua có làm họ chút bất ngờ và hoảng sợ. Tự nhiên có người đến bảo là Y Thần tặng thuốc độc cho họ, khiến trên dưới cả nhà không khỏi tức giận. Duy chỉ có Hàn phu nhân là bình tĩnh lạ kỳ. Bà nói là “Nếu là quà của Thần nhi thì bọn ta cùng ăn thôi”, sau đó ăn sạch phần bánh của mình. Lúc này người ngoài cửa mới bật cười giải thích. Thì ra Y Thần sợ nếu hấn tấn công Đào đô, thì trước hết người nhà của mình sẽ gặp bất lợi, nên mượn kế ‘trá tử’ giúp mọi người tai qua nạn khỏi.

Hàn phu nhân cả một đêm dài mệt mỏi cũng không chịu đi nghỉ, bà ngồi trên ghế, ngóng chờ nhìn về phía cửa. Có người báo lại Y Thần sắp đến đây rồi. Chỉ một lát sau có tiếng rầm rầm loảng xoảng vang lên. Y Thần rải những bước dài như chạy về phía đại sảnh. Trông thấy dáng đứa con tưởng như đã mất của mình, Hàn phu nhân cuối cùng cũng không kiềm được, lệ già tuôn rơi.

- Thần nhi! – Bà gọi to

- Mẫu thân.

Y Thần lao tới, không hấn là quỳ trước mặt bà, mà hấn giống như là đang té xuống vậy.

- Mẫu thân. Thời gian qua đã cực khổ cho người rồi. Xin Lỗi, Thần nhi đã để cho người đợi lâu như vậy.

- Không sao, về là tốt rồi. Về là tốt rồi!

Sau đó là màn trùng phùng cảm động. Cả nhà họ Hàn ôm nhau khóc, chẳng biết là tức tuổi đau buồn hay là đang vui mừng sung sướng.

Lạc Mai này giờ đi bên cạnh Y Thần chẳng biết làm sao nữa, nàng giống như một người thừa trong cái cảnh gia đình đoàn viên này.

- Được rồi Thần nhi. Đứng lên đi con.

Hàn phu nhân đỡ Y Thần đứng dậy, nhưng thân hình hấn cao lớn, cộng với bộ giáp nặng nề, nên bà cũng thúc thủ bó tay. Thần bèn giơ tay ra, Lạc Mai ngay lập tức hiểu ý, nàng chạy vòng qua đỡ hấn dậy. Tuy cái chân giả hoàng kim giúp hấn đi lại dễ dàng, nhưng cũng không phải là không có trở ngại trong cuộc sống. Giống như lúc này, khi quỳ xuống thì rất khó đứng lên. Hơn nữa bộ dáng nhất định rất khó coi.

- Thần nhi, chân của con? – Hàn phu nhân thấy cảnh đó ngạc nhiên hỏi.

- Đã để lại Thiên Môn đạo rồi. – Y Thần mỉm cười an ủi bà.

Hỏi tới đây Hàn phu nhân lại tiếp tục nhoe lệ. Thấy cốt nhục thân sinh của mình bị thương, bậc làm cha mẹ còn đau lòng hơn bị đao cắt. Lạc Mai thấy vậy, liền móc ra một chiếc khăn tay ra đưa cho bà. Hàn phu nhân ngạc nhiên, khi sức nhớ đến kẻ dư thừa này giờ đứng sẵn trong nhà, bà hỏi.

- Còn vị này là?

Y Thần định giới thiệu Lạc Mai, nhưng nhìn qua thấy nàng đang vận nam trang, lại dịch dung hoá cốt thành thân thể nam tử. Ngại phải giải thích, hần nói luôn.

- Đây là Thành gia thần y. Chính vị tiên sinh này đã cứu Thần nhi lúc cử tử nhất sinh. đọc truyện mới nhất tại .

Y Thần nói tránh đi. “Thôi để lần sau, giới thiệu nàng trong bộ dáng nữ nhi cho đảng hoàng hơn”.

- Thần y, đa tạ người. – Hàn phu nhân cúi đầu cảm kích.

- Phu nhân, khách sáo. – Lạc Mai cúi chào lại.

- Giọng nói này, là vị nhân huynh ở bên ngoài đại lao đưa bánh cho chúng ta?

- Phu nhân thật tinh tường, chính là tại hạ.

- Một lần nữa xin đa tạ tiên sinh cứu mạng cả nhà Hàn gia chúng ta.

- Phu nhân lại khách sáo nữa rồi. Tại hạ và Y Thần huynh tình như huynh đệ, giúp đỡ được Hàn gia là vinh hạnh của tại hạ rồi.

Nghe thấy lời này Y Thần chợt nhíu mày, “Cái gì mà tình như huynh đệ chứ?”, tiểu cô nương này đóng giả nam nhân càng lúc càng nhập vai à nha.

Bỗng bên ngoài có tiếng binh sĩ truyền lại.

- Thiếu chủ, phía mạn nam có chuyện xảy ra rồi. Mời người đến xử lý.

Lại có thêm chuyện phát sinh khiến Y Thần không thể không đi xử lý. Gia đình trùng phùng chưa được bao lâu, hần không nỡ rời đi. Nhưng trọng trách còn mang trên vai, hần không thể bỏ xuống được. Cuối cùng quyền luyến rời đi, lưu Lạc mai ở lại, hảo hảo sắp xếp chuyện trong phủ giữ hần.

11. Chương 10: Mừng Ba, Tiễn Ông Bà!

Chương 10: Mừng ba, tiễn ông bà!

Sau khi tiến nhập Đào đô thì Y Thần cũng không biết Lạc Nhân biến đi đâu mất tiêu. Đạo này hần cứ thoát ần thoát hiện như vậy. Trong thời gian ở Ngạo Phong trại cũng thường xuyên thỉnh thoảng biến mất, không thấy tăm hơi. Cả đêm hần cũng không có về phòng, xung quanh là núi tuyết băng sơn, hần có thể biến đi đâu được chứ. Càng lúc Y Thần càng nghi ngờ không biết có phải hần biết phép thuật không, có thể cùng lúc đi đến nơi này hay nơi khác.

Y Thần đứng trên Vọng Quân đài nhìn xuống Tỉnh Thiên quan bên dưới. Cách Đào đô về phía bắc năm dặm có ánh sáng lập lòe. Nơi đó đang có quân Thanh Trà đóng giữ. Hai bên Việt quốc và Thanh Trà đang lăm le gờm lẫn nhau. Nếu để bọn họ biết hần vừa giải giới quân Đại đô thì liệu có đưa quân tấn công vào đây không. Với tình hình binh lực như hiện nay, hần không nắm chắc lắm phần thắng với quân Thanh Trà.

Trước giờ hần luôn muốn chiến thắng các vị ca ca của mình để tiến lên vị trí của người lãnh đạo cao nhất. Giờ đây đã phải đứng cô đơn một mình ở chức vụ sứ quân, chưa gì hần đã thấy đôi vai mình mỗi nhừ. “Quyền lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn” Bây giờ hần không chỉ chịu trách nhiệm với mấy trăm quân Bạch Lãng mà là mấy vạn con người ở Đào đô.

Phía nam có quân triều đình không biết sẽ tấn công vào lúc nào, phía bắc có quân Thanh Trà lăm le dòm ngó. Y Thần thở dài, đây không phải là lúc hần buông xuôi, ngủ quên ở Đào đô này.

Y Thần giật mình quay đầu lại, vì phát hiện có người vừa xuất hiện bên cạnh mình.

- Sư huynh?

Hắn ngỡ ngàng. Kinh công của sư huynh càng lúc càng xuất quỷ nhập thần, lúc đến và lúc đi đều vô thanh vô tức, thậm chí lớp tuyết xung quanh huynh ấy còn không có lưu lại bước chân.

- Sư đệ, quân Thanh Trà sắp tấn công Đào đô rồi. Phía bên ta có gian tế. – Lạc Nhân nghiêm trọng nói.

Y Thần cứng người. Dự đoán của hắn quả nhiên không sai, chỉ không ngờ là lại đến nhanh như vậy. “Chỉ mới có hai ngày mà đã lọt tin tức ra ngoài rồi sao?”

- Bao lâu thì bọn chúng sẽ tiến công? – Y Thần hỏi.

- Ba ngày nữa.- Lạc Nhân trả lời

- Thời gian không kịp chuẩn bị lực lượng! – Y Thần đau đầu với tình huống này.

- Vì vậy một ngày nữa chúng ta phải tấn công chúng trước.

- Tại sao? – Y thần ngạc nhiên hỏi

- Sư đệ, một ngày nữa là mừng ba tết rồi, là ngày tiễn ông bà về trời. truyện copy từ

- Sư huynh muốn nói đến kế ‘tá thi hoàn hồn’.

- Đúng vậy, địch đông ta ít. Nên trước tiên phải tiên hạ thủ vi cường, chiếm thế chủ động đánh cho chúng bất ngờ tan tác. Chiêu này gọi là ‘rung cây dọa khỉ’. Sau đó lợi dụng sự mê tín của chúng, ‘tá thi hoàn hồn’ khiến chúng quân tâm hoảng loạn. Đồng thời kéo dài thời gian, mượn binh lực các nơi đánh đuổi chúng chạy thẳng về nước.

- Diệu kế, quả nhiên là diệu kế. Sư huynh, huynh thật là đa mưu túc trí! – Y Thần cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng.

- Đệ quá khen rồi, ta chỉ tình cờ biết được vài kế sách hay có thể áp dụng trung tình huống này thôi.

Lạc Nhân mỉm cười tủm tỉm. Quả thật hắn vì suy nghĩ vì đại cuộc cho huynh đệ, đã vạch ra đến hai trăm sáu mươi ba kế sách, mười tám phương án khả thi. Nói vô tình biết được, quả thật là hơi khiếm tốn quá.

- Sư đệ, việc ta cần đệ làm bây giờ chính là gửi đi vài bức thư.

Chiều ngày hôm đó, có mười hai bức thư được đưa đi khắp các dân tộc phương bắc, được gửi từ Đào Đô. Bên trong chỉ vỏn vẹn có một bài thơ.

“Huynh đệ đồng bào đồng tổ tiên

Nhà ta, quốc thổ, đầu của riêng

Giặc kia phương bắc sang xâm lấn

Đoàn kết một nhà dòng máu thiêng”

Tộc trưởng của mười hai bộ lạc tại phương bắc này đâu phải là kẻ man di không hiểu chuyện. Bài thơ của Y Thần nhắc tới truyền thuyết, các dân tộc anh em ở Việt quốc đều là cùng một mẹ mà sinh ra, đánh động niềm tự hào dân tộc trong họ. Nay đứng trước mối đe dọa của giặc phương bắc sang xâm lấn, các dân tộc cùng đồng lòng đứng lên. Không chỉ bởi vì tình huynh đệ đến giúp đỡ Đào đô, mà còn bởi vì Tình thiên quan là cánh cổng duy nhất kết nối Thanh Trà và Việt quốc. Một khi Thanh Trà xông qua được cánh cổng này, thì toàn bộ Việt quốc sẽ trở thành mồi ngon cho họ. Mười hai bộ lạc phương bắc lúc này không giúp, thì e rằng cuộc sống sau này của họ cũng sẽ không được yên.

Thế là trong một đêm, khắp nơi ở phía bắc Việt quốc đều rầm rập triệu tập binh mã. Không khí nhộn nhịp khẩn trương khác thường.

Có một bức thư đặc biệt cũng được gửi đến doanh trại giam giữ các quân nhân Đại đô. Giặc sắp đánh tới, cầu tứ phương, chỗ nào được cũng phải cầu.

Quân triều đình hiện nay đang ở Đào đô. Không giúp Đào đô, thì e rằng bọn họ cũng tận kiếp dưới gót chân giày xéo của quân Thanh Trà. Đại giám quan Tần Trung Điền, đại diện quân triều đình bị bắt giữ, lập giao kèo hiệp nghị với Y Thần. Bọn họ sẽ giúp đỡ Bạch Lăng quân chống trả quân Thanh Trà, sau khi

đẩy lui quân thù chung thì quân triều đình sẽ được giải giáp, toàn bộ được thả khỏi Đào đô. Bọn họ là dân phương nam, cũng không ham hố gì ở lại cái nơi lạnh lẽo Đào đô này.

Sau khi thoả thuận đạt thành, quân đội Đào đô bao gồm: quân dân bổ sung, quân Bạch Lăng, quân Ngao Phong trại, quân Đại đô. Tổng cộng nâng được lên mức năm ngàn người, vẫn còn thua xa số lượng một vạn người của quân Thanh Trà.

Ngày mùng ba đã tới, thiên cơ mà Lạc Nhân tính toán đã đến hạn rồi. Rốt cuộc không hiểu kế sách của hắn là như thế nào? Chỉ biết là năm ngàn quân không thể chơi với một vạn được.

^ _ ^

Đêm mùng ba tết, theo truyền thống tín ngưỡng của người Thanh Trà, đây là ngày cuối cùng các linh hồn người đã khuất còn được ở dương gian. Hết đêm nay tất cả hồn ma phải chào tạm biệt gia đình mình để trở về âm giới.

Trong doanh trại của quân Thanh Trà chỉ còn lại hai ba đồng lửa sắp tàn. Có vài tên lính đang đi tìm thêm củi đốt. Nhưng đồng củi dự trữ cũng ảm ướt quá, cho vào lửa chỉ kêu được xèo xèo vài tiếng, không bén lửa nổi. Môi trường sống trong đáy vực Tỉnh Thiên quan này thật khắc nghiệt. Xung quanh chỉ toàn là đá với đá, ngẩng mặt lên thì bầu trời chỉ như một sợi chỉ nhỏ, không đủ soi sáng xuống tận dưới này. Bên trên mặt đất thì bằng giá quanh năm, dưới đáy vực sâu thì vô cùng ảm lạnh. Không khí ảm ướt khiến quần áo mặc không bao giờ khô nổi, củi cũng khó đốt vô cùng, ngay cả việc hít thở đối với binh lính Thanh Trà cũng thật khó nhọc.

“Nơi đây vốn đâu phải dành cho người sống chứ! Hèn chi bọn người Việt quốc lại xây dựng thành Đào đô của họ trên cao vậy. Trên đó không khí chắc khô ráo hơn, cả bầu trời chắc cũng tươi sáng hơn.” Sầm Lương Đồng tướng quân hau háu nhìn về phía toà thành sáng rực rỡ lơ lửng giữa hai vách núi, cách bọn họ năm dặm về phía nam.

Tháng mười năm ngoái, đột nhiên Việt quốc tấn công Thanh Trà. May nhờ nội gián ở Đào đô báo trước, quân Thanh Trà đã chuẩn bị sẵn thiên la địa võng, thành công dẫn dụ quân chủ lực Bạch Lăng quân vào cái bẫy ở Hắc Sa thành. Sau đó hợp quân tiêu diệt hết toàn bộ tướng địch họ Hàn. Đó là chiến tích thành công vang dội của Sầm tướng quân. Mấy trăm năm nay, Việt quốc và Thanh Trà luôn gườm nhau xung quanh cái Tỉnh Thiên quan này. Thanh Trà không thể tấn công Việt quốc, mà Việt quốc cũng không thể lấn sang Thanh Trà.

Nhưng thế cân bằng hiện nay đã bị phá vỡ. Quân phòng thủ chủ lực của Đào đô gần như đã bị tiêu diệt hết trong trận Hắc Sa thành. Sầm tướng quân thuận đà thắng lợi dẫn quân tấn công Đào đô, mong rằng có thể chiếm được vị trí chiến lược này. Nhưng quả nhiên Đào đô là một toà thành khó có thể công phá. Chỉ với hai ngàn quân tăng viện từ Thần Châu, cũng đã có thể cầm cự với năm ngàn quân công thành của Thanh Trà.

Bốn lần tiến công bất thành, quân Thanh Trà đã đánh mất thời cơ tiên quyết. Sầm tướng quân quyết định lui quân năm dặm, hạ trại nơi này nhằm chờ cơ hội tấn công trở lại.

Cuối cùng thời cơ cũng đã tới, đêm giao thừa ba hôm trước Đào đô xảy ra nội loạn. Tân sứ quân của toà thành này nổi dậy, lật đổ quân đội chiếm đóng của Thần Châu. Sầm Lương Đồng mừng rỡ còn hơn bắt được vàng, gã lập tức ra lệnh điều thêm một vạn năm ngàn quân từ Hắc Sa thành tới.

Quân nổi dậy của Đào Đô quân số chỉ tới hai ngàn, còn quân Thần Châu thì toàn bộ đã bị bắt giam. Lần trước năm ngàn quân Thanh Trà không công nổi một toà thành chỉ có hai ngàn quân trấn giữ. Lần này gã muốn dùng hai vạn quân Thanh Trà để tấn công một ngôi thành chỉ có hai ngàn quân phòng thủ. Lấy thế mười chọi một, để xem Đào đô còn có thể chống lại sức mạnh lực lượng này không. Nước Thanh Trà có rất nhiều thế mạnh, nhưng quân Thanh Trà mạnh nhất chính là quân số đông đúc. Trong bất cứ cuộc chiến nào, Thanh Trà luôn dựa vào số lượng quân khổng lồ của mình để giành chiến thắng.

“Ai bảo đất nước ta lãnh thổ rộng lớn, dân chúng lại đông đúc nhất thiên hạ làm chi.” Sầm Lương Đồng khục khặc cười, chỉ hai ngày nữa thôi, Đào đô sẽ về tay Thanh Trà. Như vậy lãnh thổ của Thanh Trà lại càng mở rộng, dân chúng Thanh Trà lại càng thêm đông đúc rồi.

Sầm Lương Đồng nhìn xung quanh doanh trại. Khắp nơi đều là không khí ẩm mốc, gương mặt binh sĩ uể oải. Chỉ mới đóng quân ở đây có hai tháng mà quân Thanh Trà lừng lẫy đã trở nên thảm hại như thế này. “Chốn này không tiện ở lâu! Hai ngày sau là ngày hội quân Hắc Sa thành, chúng ta sẽ dốc toàn lực tiến thẳng Đào đô.”

Chợt có một cơn gió lạnh buốt thổi qua, binh sĩ Thanh Trà như cây sậy rung rinh trong gió. Quái lạ nhất, đây là vị trí vực sâu nhất trong núi, hà cớ gì lại xuất hiện cơn gió mạnh đến vậy.

Chưa hết bàng hoàng, Sầm Lương Đồng lại nghe văng vẳng xa xa tiếng lạc ngựa. Trước giờ quân Thanh Trà không có đeo lạc cho ngựa, chỉ có quân Việt quốc mới làm cái chuyện dở hơi đó thôi. Tiếng lạc ngựa nghe như xa như gần, cùng với cơn gió và không khí âm u nơi này, khiến người ta liên tưởng đến nhiều chuyện kỳ quái. Sầm Nghi Đồng nắm chặt miếng ngọc thạch quan âm hằn đang đeo trước cổ. “Nghe nói ngọc thạch quan âm có thể trừ tà!”

Tiếng lạc ngựa nghe càng lúc càng gần, chẳng lẽ là quân Đào đô tấn công. Nhưng làm sao có thể như vậy được, doanh trại quân Thanh Trà ai nấy cũng nghe tiếng lạc ngựa truyền tới từ phương bắc. Nếu là quân Việt quốc thì nhất định phải tiến công từ hướng nam chứ.

Không gian bỗng trở nên lạnh lẽo hơn nữa. Từ đằng xa, thấp thoáng một đoàn quân màu trắng kéo đến. Có hình dạng cũng như không có dạng, lúc rõ ràng thoát lại mờ ảo, như hình bóng người cũng có thể là như sương như khói.

- Quý, a quý. – Có một tên lính Thanh Trà nào đó hoảng hồn la hét dữ dội.

Và thế là cơn hoảng loạn bắt đầu lây lan với tốc độ chóng mặt. Tiếng la hét ồm ồm, tiếng lầm rầm khẩn vái, và cả tiếng chạy loạn rơi vỡ đồ đạc.

Đêm nay là đêm mừng ba tết, chẳng lẽ đây là đoàn quân ma đang kéo nhau đi về cõi âm. Tiếng lạc ngựa cho thấy đây là hồn ma tử sĩ của Việt quốc. Bọn họ từ hướng bắc kéo về, vậy là những binh sĩ Bạch Lăng quân chết trận ở Hắc Sa thành đang kéo nhau về nhà lần cuối rồi.

Thiên Tình Quan tối đen như mực, chỉ có vài đồng lửa của quân Thanh Trà lập loè như sắp tắt. Những cái bóng trắng càng lúc càng tiến nhanh hơn đến bọn họ. Càng đến gần, có thể thấy rõ đám quân ma với bộ dáng gần như trong suốt, chân lại không chạm đất. Ngoại trừ tiếng lạc ngựa vang vọng thì chẳng thể nghe thấy được tiếng nào khác. Nếu là một binh đoàn đang đi thì không cách nào lại im lặng đến dễ sợ như vậy được.

- Này người đang làm gì vậy? – Một binh sĩ hét vang khi thấy tên đồng đội mình tự nhiên tiểu tiện đến ướt hết quần. Như vậy còn chưa đủ, hắn còn lấy thứ nước đó bôi đầy trên mặt mình.

- Người không biết sao, ở quê ta có lưu truyền, nói rằng nước tiểu đồng tử có thể trừ tà. – Tên binh sĩ trẻ măng nói lại.

- Thật vậy sao? Vậy cho ta một ít với. – Tên kia đang sợ hãi tột độ, nghe vậy liền lao tới phía cầm ống quần của hắn lau lên mặt mình.

- Cho ta với. – Mấy tên binh sĩ đứng gần đó nghe thấy cùng lao tới giành giật tên binh sĩ trẻ.

- Các người từ từ thôi, của ta không đủ. – Tên binh sĩ trẻ hét vang, cái quần của hắn sắp bị giành giật rách toang rồi. – Tự mình làm lấy nước tiểu đồng tử đi chứ!

- Huynh đệ, ta cũng muốn lắm. Nhưng bọn ta không ai còn là đồng tử thì biết làm sao. – Mấy tên lính nhao nhao trả lời.

Sầm Lương Đồng thấy tình hình quân doanh nháo nhào tán loạn thì bức tức lắm. Gã rất muốn văn hỏi thể cuộc, nhưng bản thân hắn cũng là người rất tin quỷ thần. Cả bản thân gã còn không bình tĩnh sáng suốt được, thì làm sao điều khiển binh sĩ được.

- Các người mau cầm vũ khí lên chiến đấu! – Sầm Lương Đồng hét vang inh ỏi, nhưng tiếng hét của hắn dường như chìm ngấm trong đám hỗn loạn bát nháo xung quanh.

- Tướng quân, đối phương không phải là người đầu đây, ngài bảo chúng ta làm sao mà chiến đấu? – Chỉ có vài thân binh đứng gần hần nhất mới nghe được lệnh thôi.

- Nước tiểu đồng tử có thể trừ tà phải không? – Sầm Lương Đồng tức giận phùng mang trợn má. Sau đó gã hùng hục đi thẳng đến kho vũ khí, tiểu tiện thẳng lên đám tên tre dự trữ. – Xong rồi đó, bây giờ thì lấy tên này bắn vào chúng đi.

- Tướng ... tướng quân, ngài mà còn là đồng tử hả? – Đám thân binh mắt tròn mắt dẹt nhìn tướng quân của mình.

- Câm mồm, mau lấy tên bắn chúng cho ta. – Sầm Lương Đồng đỏ mặt tía tai không biết vì đang tức giận hay mắc cỡ. Đó là bí mật hần luôn muốn che giấu.

Trước sự thật về vị tướng quân đồng tử của mình, quân Thanh Trà cũng không biết nên cười hay khóc. Cả đám vâng lời, khiêng tên ra, dàn quân bắn hạ đám quỷ quân kia. Thậm chí có mấy tên binh sĩ thấy còn chưa chắc chắn lắm, chạy lại tiểu tiện thêm một lần nữa lên đám cung tên. Bọn chúng trong lúc nguy ngập, chẳng còn biết dơ hay thối nữa, lấp mấy mũi tên bắn thủ đó lên bắn rào rào vào đám quỷ quân.

Nào ngờ nước tiểu đồng tử kia thật sự có hiệu nghiệm. Mấy tên quỷ hồn như sương như khói đó lại bị tên tre cắm phập phập đầy mình. Thấy có hiệu nghiệm, bọn binh sĩ Thanh Trà bạo gan lên hần, càng bắn tên càng hăng say, toàn bộ cung tiễn dự trữ đều đem ra bắn sạch. Đám quỷ hồn bị mấy mũi tên cắm đầy, chẳng khác nào quả cầu lông.

Thế nhưng tốc độ tiến công của bọn chúng chẳng hề giảm bớt, lao thẳng đến doanh trại quân Thanh Trà. Bọn chúng đến gần khiến quân Thanh Trà hoảng hốt bỏ chạy toáng loạn khỏi đội hình. Nhưng bọn quỷ hồn đó chẳng đụng chạm gì đến bọn chúng. Chỉ bay là là cách mặt đất khoảng hai mét, cứ thế phóng thẳng qua doanh trại Thanh Trà, hướng về phía Đào đô.

Nhìn bóng dáng đám quỷ hồn khuất dần trong bóng đêm, quân Thanh Trà còn chưa hết bàng hoàng hoảng sợ. Trong quân doanh chỉ toàn là những thân hình đứng im bất động. Vang lên to nhất chỉ có tiếng tim đập thình thịch và tiếng thở gấp gáp.

Một đêm kinh hoàng diễn ra khiến quân Thanh Trà không dám chớp mắt thêm chút nào. Toàn bộ quân doanh thức trắng, chờ đến khi trời sáng.

“Bọn Việt Quốc là thứ dân gì chứ? Chết đi rồi còn biến thành thứ quỷ hồn lợi hại đến như vậy!”

Đêm mừng ba tết năm đó, doanh trại của Thanh Trà báo cáo bị tấn công. Tổn thất tổng cộng hai mươi vạn mũi tên, không có thương vong nào cả. Báo cáo được gửi về tổng bộ chỉ có nhiều đó, ngoài ra không ghi thêm bất cứ chi tiết gì. Mà trong các đợt điều tra sau này, cũng không thể nào làm rõ hơn được. Tất cả năm ngàn binh sĩ có mặt trong quân doanh đêm đó hoàn toàn không hé môi gì thêm. Chuyện bị hù dọa, nhục nhã đến mức tiểu ra quần như thế, bọn họ có chết cũng không nói ra ngoài.

12. Chương 11 : Tam Thập Lục Kế, Tẩu Vi Thượng Sách!

Chương 11: Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách!

Sáng sớm mừng bốn tết, trời vẫn còn se se lạnh. Đống củi lớn người dân Đào đô đốt cháy suốt đêm qua vẫn còn đang tí tách. Trong vực sâu lạnh giá, mà đống lửa lớn kiểu này nên đã gây ra mấy trận gió lớn suốt đêm trong Tỉnh Thiên quan. Lửa đốt cháy không khí, khí nóng bốc lên cao thì khí lạnh sẽ thay nhau tràn tới. Cơn gió lạnh suốt đêm đã góp công lớn trong kế hoạch tấn công quân Thanh Trà.

Lạc Nhân đã cười từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa ngừng lại. Lạc Mai nhìn đại ca mình e ngại, nếu cười thêm nữa e rằng hần nín thở mà chết mất thôi.

- Đại ca, cười như vậy đủ rồi đó! – Nàng nhăn nhó nói với hần.

- Tiểu muội ... ha ha ... tại đêm qua muội không thấy được đó thôi. Bọn quân Thanh Trà đó hết “Quý, a quý” như vậy nè. – Lạc nhân giả bộ gương mặt hốt hoảng, la hét. – Ha ha ha ... đến cả cái cách lấy nước tiểu đồng tử ra trị quý cũng nghĩ ra ... ha ha ... Ta chết cười mất.

- Sư huynh, quả nhiên huynh liệu việc như thần. Cái kế “man thiên quá hải” này của huynh thật sự lợi hại.

Y Thần đứng gần đó, nhìn đám hình nhân quần vải trắng vắt đầy cung tên. Đêm qua hẳn cười đại ửng, bên dưới kéo theo một đám hình nhân quần đầy vải trắng. Chỉ bay có một vòng qua trại Thanh Trà, đã hù dọa bọn chúng hồn xiêu phách lạc. Thậm chí còn mượn thêm được vô số tên như thế này.

Mấy tên binh sĩ Đào đô đang xúc tuyết xung quanh, bỏ vào thùng sắt lớn để nấu. Sau đó bọn họ lấy mỡ nước mới nấu được tưới lên hình nhân để làm sạch tên. Mượn được nhiều tên như vậy quả thật lợi hại, nhưng đám quân Thanh Trà bắn thủ quá, cả cung tên hôi thối như vậy mà cũng bắn ra được. Người bên Đào Đô phải rửa sạch mỡ tên này, mới thu vào được.

- Sư đệ! – Lạc Nhân vỗ vai Y Thần. – Nhiều kế hay hơn vẫn còn phía sau. Đám Thanh Trà này, cứ tự hào mình cái gì mười ngàn năm văn hiến. Chỉ là một đám thủ cụt, cứng đầu, mê tín. Lần này sư huynh ta sẽ dùng chính kế sách của chúng để đánh bại toàn quân Thanh Trà, “dùng gậy ông để đập lưng ông”. Đêm qua chỉ mới là kế thứ tám “vô trung sinh hữu”, kế thứ mười bốn “man thiên quá hải”. Mấy ngày sau quân ta nhất định phải tấn công quân Thanh Trà dồn dập hơn nữa, thực hiện kế thứ hai mươi ba “Di dật đãi lao”. Khiến quân Thanh trà tiêu hao sức lực, tinh thần mệt mỏi. Đến lúc ấy mới đem hết toàn bộ cung tiễn mang trả về cho chúng.

Lạc Nhân cười to vang rền, Y Thần cũng sảng khoái cười theo. Sư huynh đa mưu túc trí, sư đệ dũng mãnh vô song. Hai sư huynh đệ bọn họ cùng nhau hợp sức, e rằng dưới vòm trời này không có ai là địch thủ.

^ _ ^

Ba đêm liên tiếp, quân Thanh Trà không có lúc ngủ yên. Có đêm đang ngủ đột nhiên có người hô “Cháy a, cháy!” toàn quân nháo nhắt thức dậy, lục tung xung quanh cũng không thể tìm ra nổi một đám cháy. Sau đó là các sự kiện âm hồn, quỷ sai quấy nhiễu. Đôi khi nghe tiếng khóc nức nở não nề. Nhưng trong quân Thanh Trà làm gì có nữ nhi mà khóc lóc thê lương đến vậy. Lúc lại nghe tiếng kèn đám ma theo điệu quê nhà của quân Thanh Trà. Khiến toàn bộ quân binh không ngày nào yên, sức cùng lực kiệt, tinh thần mệt mỏi.

Một vạn năm ngàn quân bổ sung của Hắc Sa thành cũng đã kéo đến. Sáng ngày mười sáu tháng giêng, Sầm Lương Đồng phát lệnh toàn quân tấn công Đào đô. Quân Thanh Trà đã không thể chịu nổi nơi này được nữa. Chỉ sợ đóng quân thêm mấy ngày, e rằng lòng quân tan rã, sĩ khí không còn.

Hai vạn quân Thanh Trà tổng lực tấn công. Trên con đường quan đạo giữa hai hẻm núi, chỉ có thể xếp quân được thành mười hàng mà chạy tới. Người đông, đường hẹp, quân Thanh Trà tiến quân ào ào như sở trường chiến đấu trên thảo nguyên. Khí thế như lũ quét chảy về hạ nguồn. Bất cứ thứ gì cản đường, cũng đều bị giẫm nát.

Y Thần và Lạc Nhân đứng trên vọng quân đài nhìn xuống cơn lũ người của quân Thanh Trà. Khí thế tiến công mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh. Đúng là toán quân lưng lầy của vùng thảo nguyên. Hai người đứng im bất động, chẳng lẽ vì quá hoảng sợ trước khí thế của quân Thanh Trà mà bất tri bất giác rồi. Nếu lúc này có ai nhìn vào đôi mắt họ chắc có lẽ sẽ thấy được một ánh chớp loé lên. Đó không phải là ánh mắt của con mèo đang sợ hãi, đó là ánh mắt của người thợ săn đang rình rập con thú.

“Đúng rồi, tiến nhanh hơn nữa đi, tiến nhanh đến vị trí đó đi.”

Quân tiên phong của Thanh Trà đột nhiên sụp xuống bầy. Tiếng kêu la thảm thiết vang trời. Thế nhưng tiếng kêu của họ chẳng thể nào sánh được với tiếng quân hò reo. Tốc độ tiến công nhanh khiến những người chạy phía trước chẳng thể nào dừng lại được, tiếp tục sụp hầm bầy lớp thứ hai. Đội quân phía sau vẫn không kịp hay biết gì, cứ giẫm lên xác đồng đội mà tiến. Mà cơ bản là bọn họ cũng không thể dừng lại được, nếu dừng lại, kẻ bị giẫm tiếp theo chính là bọn họ.

Đến khi mấy tên phó úy phát hiện, ra lệnh đoàn quân chậm lại thì quân Thanh trà đã bị giẫm chết hơn ba ngàn. Lạc Nhân nhếch mép mỉm cười, kể “tá đao sát nhân” này nếu không phải là một đội quân kiêu ngạo

như Thanh Trà thì dễ gì thành công được.

Trong quân Thanh Trà có một nhóm lính đặt biệt cầm kèn để truyền mệnh lệnh. Những tiếng kèn thổi vang báo hiệu cho đoàn quân tiến công chậm lại. Lạc Nhân nháy mắt với Y Thần một cái. Hắn mỉm cười hiểu ý.

Một cây cung cao hơn đầu người, cùng một mũi tên dài hơn một mét được mang tới. Y Thần cầm cây cung nặng cả trăm cân đó lắp mũi tên vào. Đây là một cây cung cực lớn, thường dùng tới một đội ba người mới có thể bắn được. Y Thần dùng chân phải làm trụ, chân trái đạp lên thân cung, dùng hết sức kéo căng cây cung. Thân cung bị kéo căng bằng cả thân người nên lực đạo cực lớn, Y Thần nhắm kỹ một hồi mới buông dây cung ra. Mũi tên vừa rời khỏi cung vút đi hoả tiễn, vượt qua cả khoảng cách sáu trăm thước cắm dính tên lính đang thổi kèn báo ghim vào vách đá. Tiếng kèn báo lập tức im ngay

- Tại sao không nghe kèn báo của toán quân phía trước nữa? – Sầm Lương Đồng dẫn đoàn quân phía sau hỏi

- Bẩm tướng quân, binh liên lạc vừa mới trúng một mũi tên mất mạng.

- Lý nào là vậy, chúng ta còn cách Đào Đô đến tận nửa dặm. Cung tiễn nào mà bắn tới?

- Dạ đúng, đây là tiễn Băng Dực của Bạch Lăng quân. Phải ba người mới bắn nổi, hơn nữa còn bay xa đến nửa dặm.

- Muốn căn tin thông truyền của quân ta? – Sầm Lương Đồng đã nhìn thấy ý đồ của đối thủ. – Đưa tên thổi kèn khác lên!

Một tên thổi kèn khác được đưa lên thì cũng lại bắn hạ xuống. Sầm Lương Đồng giận dữ truyền thêm một tên thổi kèn đến, thì gan cùng với đối thủ ở Đào đô. Để xem người có thể bắn hạ được bao nhiêu người. Quân của ta mạnh nhất chính là ở chỗ đông người.

Lạc Nhân đứng bên cạnh nhìn thấy Y Thần bắn liên tục đã chín mũi tên, mỗi mũi tên đều đoạt mạng một tên lính hiệu.

- Sư đệ, “cầm tặc cầm vương”, muốn bắt giết phải hạ tướng trước! – Y cười cười gợi ý.

- Tướng quân của Thanh Trà vẫn còn ở xa quá, đoàn quân của chúng kéo dài đến hơn một dặm, mà tướng quân chết nhất kia vẫn còn ở phía sau. Chưa lọt vào tầm cung tiễn của đệ. Ít nhất gã đó phải lọt vào trong phạm vi một dặm mới được.

- Đợi đến khi tướng giết lọt vào phạm vi một dặm, thì e là quân tiên phong của chúng đã kéo đến chân thành rồi. – Lạc Nhân thở dài. – Cho đội cung tiễn thủ chuẩn bị đi.

- Cho đội cung tiễn thủ chuẩn bị. – Một tên lính thông truyền hét to. – Trong chiến dịch lần này Thanh giao cho Lạc Nhân toàn quyền điều động quân binh.

Bất cứ tên lính hiệu nào lên thổi kèn cũng đều bị Y Thần hạ gục. Tiếng kèn báo mất đi thì quân Thanh Trà phía trước lại tiếp tục lao lên và sụp bẫy. Tốc độ tiến quân của Thanh Trà lúc chậm, lúc lại tăng lên giống như nước lũ tràn bờ. Chẳng mấy chốc đã tiến đến gần Đào đô.

Khoảng đường năm trăm thước đặt đầy bẫy chỉ tiêu diệt được hơn bốn ngàn quân Thanh Trà. Bọn chúng vẫn còn đến một vạn sáu ngàn quân xông lên như vũ bão.

- Thượng tiễn tập! – Lạc Nhân mỉm cười ra lệnh

Quân cung tiễn thủ nghe lệnh lập tức lắp tên, bắn thẳng lên trời.

Khi quân Thanh Trà đến gần Đào đô khoảng một trăm thước. Một cơn mưa tên lao xuống, ngay lập tức giết chết hơn năm trăm tên lính tiên phong.

- Đội thuẫn bài lên! – Phó tướng của quân Thanh Trà hô lớn.

Đội thuẫn bài là quân phòng thủ hạng nặng. Mỗi tên đều có cầm một thuẫn bài cao bằng thân người, tất cả xếp lại thành một lá chắn che hết phía trên cho quân Thanh Trà tiến lên.

- Trung tiễn tập!

Cung Tiễn thủ của Đào đô đứng ở dưới Thiên Tinh quan, lấp tên nhắm thẳng quân thù trước mặt mà bắn. Quân Thanh Trà hết lớp này bị bắn lại tới lớp khác tiến lên, ào ào liên miên giống như sóng vỗ bờ.

Thanh Trà tuyển quân không chỉ là những loại người nghèo liều mạng, mà còn có cả bọn tù phạm, thậm chí tử tù cũng bị đem ra chiến trường. Đám quân này đáng sợ ở chỗ là bọn chúng không biết sợ thứ gì. Cứ một người ngã xuống, lại có hai người tiến lên. Bọn họ không hề biết thương xót đồng đội hoặc lo cho tính mạng bản thân.

Bọn chúng dẫm lên xác đồng đội mà tiến, khí thế tàn ác đó không khỏi khiến quân Đào đô kinh hoàng. Còn năm mươi thước nữa là quân Thanh Trà tiến đến chân thành Đào đô rồi. Lạc Nhân lập tức cho rút đội cung tiễn thủ bên dưới chân thành lên trên Đào đô hết. Sau đó y ra lệnh phá huỷ hết cầu treo, thang nối từ dưới đất đến Hạ môn của Đào đô.

- Hạ tiến tập!

Cung tiễn thủ đứng bên trên Đào đô hạ mũi tên bắn ào ào như thác đổ vào quân địch đang kéo tới bên dưới thành, khiến bọn chúng tử thương vô số. Những nhóm quân của Thanh Trà đã tiến đến quan ải bên dưới Đào đô. Nhưng cũng như khó khăn lần trước, không có thang bọn chúng cũng không biết cách nào vào thành. Đào đô lơ lửng, vị trí thấp nhất cũng cách mặt đất đến hơn hai mươi thước. Quân Thanh Trà đã tiến đến bên dưới Đào đô càng lúc càng nhiều, nhưng tất cả chỉ đứng yên tại đó, không biết làm gì.

Bên dưới Đào đô là vị trí chết, cung tiễn thủ bên trên Đào đô không thể nào bắn xuống đây. Vì vậy những tên lính Thanh Trà ở phía sau liều mạng vượt qua cơn mưa tên để lao đến vị trí này.

Nhìn lại phía sau bọn họ vẫn còn rất nhiều quân Thanh Trà đang tiến lên, chẳng mấy chốc sẽ không còn chỗ đứng mất. Đứng một chỗ cũng không xong, lui lại thì không thể nào, bọn chúng hết cách đành phải chạy về phía trước, hướng thẳng phương nam mà tiến.

Sầm Nghi Đống ở phía sau nhìn thấy cảnh ấy vô cùng kinh hoàng. Ý định của gã chỉ là đánh chiếm Đào đô. Với thực lực hiện nay, thì quân binh của gã vẫn chưa thể nam tiến được. Đào đô là vị trí trọng địa, ở giữa Tinh Thiên quan. Từ Đào đô mà muốn ra khỏi Tinh Thiên quan còn phải đi hơn trăm dặm. Nếu chưa chiếm được Đào Đô mà nam tiến bây giờ, chắc chắn sẽ bị đoạn đường lương thực. Dù có ra khỏi được Tinh Thiên quan thì cũng ngay lập tức bị quân Thần Châu tiêu diệt thôi.

Gã nhìn thấy quân đội của Đào đô chỉ tập trung bắn tên ở mạn bắc, hoàn toàn để hở mạn nam. Chẳng phải là “vẽ đường cho hươu chạy” đó sao. Ép quân Thanh Trà nam tiến bằng kế sách “dục cầm cố túng”. Muốn bắt hết quân Thanh Trà lại vờ như thả họ chạy về phương nam.

Sầm Lương Đống hoảng sợ, khi nhận ra mình đã rơi vào liên hoàn kế của quân. “Tổ tiên ơi là tổ tiên, người viết ra nhiều kế sách như vậy, lại để kẻ thù học được, bây giờ đem đi hại lại con cháu người nè”. truyện copy từ

Thấy việc không xong, Sầm Lương Đống quyết định rút lui. Kế sách của tổ tiên “Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”.

Đứng ở Vọng Quân đài có một người đang nhếch mép mỉm cười. Cuối cùng con mồi cũng đã lọt vào tầm ngắm. Y thần buông dây cung, mũi tên lao thẳng về phía Sầm Lương Đống. Gã bị mũi tên kéo ngã xuống đất, ghim chặt xuống nền đá. Mất gã mở trùng trùng, “Vẫn còn một dặm nữa mới đến gần Đào đô mà”. Câu cuối đời của Sầm tướng quân chỉ là mấy chữ lẩm bẩm.

- Tiến thuật kinh nhân!

Quân mất tướng như rắn mất đầu. Đám quân Thanh Trà nháo nhào như ong vỡ tổ. Hàng ngũ, đường lối chiến thuật đều rối loạn. Quân chủ lực khoảng tám ngàn, đã vượt qua Đào đô chạy thẳng về phương nam. Quân hậu cần khoảng năm ngàn người rút lui về phương bắc. Số còn lại đã chôn thầy ở Thiên Tinh Quan vì loạn tiến.

Bên trên Đào Đô quân Bạch Lãng hò reo ăn mừng. Trận chiến này bọn họ không mất một binh một tiễn, đem toàn bộ tiễn đã mượn trả lại hết cho quân Thanh Trà. Chưa bao giờ Bạch Lãng quân lại chiến thắng một trận vẻ vang đến như vậy. Coi như có thể trả được mối thù mất hai vạn quân ở Hắc Sa thành.

- Bốn ngày nữa nhất định quân Thanh Trà sẽ chạm trán với quân tập hợp của mười hai bộ lạc. Chuyện bây giờ cần làm là chúng ta phải phái truy binh, đuổi theo bọn lính Thanh Trà kia, ép bọn họ nam tiến cho bằng được. – Lạc Nhân vừa cười, vừa thông thả uống chén trà đã nguội lạnh của mình. Vừa mới trải qua một cuộc chiến lớn, nói hấn không căng thẳng thì quả là nói điều. Chỉ là hấn giở ra vẻ nhàn nhã mà thôi.
- Việc này dĩ nhiên do đệ dẫn đầu rồi. Sư huynh, huynh ở lại thủ thành. Đề phòng bọn lui binh lúc này quay lại. – Y Thần đặt một tay lên vai Lạc Nhân, tin tưởng giao phó toà thành cho sư huynh.
- Sư đệ, đệ cũng nên cẩn thận. Quân Thanh Trà lúc này chạy qua Đào đô cũng có đến tám ngàn tên, truy quân Đào đô của chúng ta còn chưa đến ba ngàn.
- Huynh không tin đệ cũng nên tin kế sách của mình chứ. Đây không phải là lúc mưu kế thứ hai mươi ba “dĩ dật đãi lao” mà huynh đã vạch ra, phát huy hiệu quả sao?

Cả hai nam tử cùng cười lớn.

Y Thần cáo biệt Lạc Nhân lên đường. Hấn khoát trường bào đỏ thẫm, ngồi trên con ngựa trắng to lớn. Con ngựa đó có tên là Ngạo Phong, là giống chiến mã thuần, dũng mãnh nhất phương bắc. Bóng dáng hấn uy nghi lẫm liệt, giống hệt khí thế của Hàn Bá tướng quân năm xưa. Quân Bạch Lãng khí thế bừng bừng, sĩ khí dâng cao. Đây là lúc để đòi lại món nợ với quân Thanh Trà.

Có một bóng người núp từ trên cao dõi theo bóng hấn khuất xa dần. Người ra trận không hề quyến luyến quay đầu lại nhìn lấy một lần.

Lạc Mai lo lắng vô cùng. Từ hồi gặp gỡ đến nay, nàng chưa từng xa hấn hơn một ngày. Đợt này xuất quân, nếu thuận lợi ắt hấn cũng phải bảy tám hôm mới về. Nếu có chuyện không biết có phải kéo dài đến nửa tháng. Không ai bên cạnh chăm sóc, liệu bệnh tình của hấn mà tái phát thì làm sao. Lạc Mai thở dài, lần đầu tiên trong đời nàng mới thấu hiểu nỗi lòng của chinh phụ tiễn quân lên đường.

“...Lòng thiếp tựa bóng trăng theo dõi,
 Dạ chàng xa tìm cõi Thiên San.
 Múa gươm rượu tiễn chưa tàn,
 Chỉ ngang ngọn giáo vào ngàn hang beo,
 Săn Lâu Lan, rằng theo Giới Tử,
 Tới Man Khê, bàn sự Phục Ba,
 Áo chàng đỏ tựa ráng pha,
 Ngựa chàng sắc trắng như là tuyết in.
 Tiếng nhạc ngựa lần chen tiếng trống,
 Giáp mặt rồi phút bỗng chia tay
 Hà Lương chia rẽ đường này,
 Bên đường, trông bóng cờ bay ngùi ngùi...”

13. Chương 12 : Rằm Tháng Giêng, Đêm Trăng Sáng!

Chương 12: Rằm tháng giêng, đêm trăng sáng!

Trăng rằm tháng giêng toả sáng mờ ảo. Tại Thiên Mẫu sơn này, thời tiết lúc nào cũng mát mẻ sương tuyết, hiếm hoi lắm mới nhìn thấy được ánh trăng rõ vậy. Lạc Mai ôm bình rượu thơ thẩn dạo trong vườn. Đêm

nay nàng tự nhiên tỉnh giấc, thấy lạnh quá nên tìm lấy một vò rượu uống cho ấm lòng. Từ khi đến phương bắc này đã tròn hai tháng, nàng chưa bao giờ quen được với thời tiết giá lạnh nơi đây.

Lạc Mai có ghé qua phòng của đại ca, căn phòng trống rỗng. Mới mấy hôm trước nàng phát hiện thì ra đại ca chưa bao giờ ngủ trong phòng mình. Cứ đến đêm là hắn biến mất tăm mất tích, dù Lạc Mai đã đi điều tra khắp nơi, cũng không phát hiện ra hắn đi đến nơi nào. Căn phòng lạnh ngắt chỉ còn lại một chiếc hòm lớn mở tung ra. Đó chỉ là điểm đặc biệt duy nhất. Ban ngày thì chiếc hòm đóng im ỉm, Lạc Nhân không cho ai đụng tới.

“Kỳ kỳ quái quái, đến đêm thì mang vật trong hòm đi đâu mất.” Lạc Mai lẩm bẩm. “Không phải là ban đêm đại ca mặc y phục dạ hành, giở thói đi hái hoa đó chứ?” Nàng giật mình trộm nghĩ. Đẳng nào y ác danh cũng đã nổi từ lâu, dù là đại ca của nàng, nhưng Lạc Mai cũng không thể nghĩ tốt đi được.

Lạc Mai dạo bước trong vườn đào, xuân đã tới nên hoa đào đua chen đỏ thắm. Thì ra Đào đô này được xây dựng trên một thân cây đại thụ mọc vắt ngang qua hai vách đá. Mà cây đại thụ đó lại là một cây đào cổ ngàn năm có thân to hơn trăm thước. Cả vườn đào này chỉ là một trong số những nhánh cây của nó thôi. Mấy nhánh đào mọc cùng một thân, chẳng hiểu sao giữa khu vườn có một cây ra hoa trắng muốt. Như có ai đã đem mây trời gắn vào thân cây vậy.

Lạc Mai chọn lấy một tảng đá rồi ngồi dưới gốc bạch đào. Nàng nâng bầu rượu uống. Cay xè. Lâu rồi không uống, nàng quên mất thì ra rượu lại cay đến vậy.

“Y Thần, huynh ấy đã đi suốt chín ngày vẫn chưa trở về.” Lạc Mai thở dài.

Mặc dù đại ca của nàng vẫn thường cười nói “Không sao đâu. Không sao đâu!”, nhưng cũng có lúc nàng lên nhìn y ngẩn ngơ nhìn trời. Nàng biết, đó là lúc đại ca tập trung suy nghĩ. Tuy nói rằng vì chinh chiến nên tin tức không thông suốt, nhưng nàng tin đại ca chắc chắn biết chuyện gì đang xảy ra ở chiến trường. Nhìn y suy nghĩ đến thất thần như vậy, e rằng trên chiến trường đã xảy ra chuyện nan giải lắm rồi. Lạc Mai dù có gắng hỏi đến đâu, thì chuyện đại ca không muốn nói, chắc chắn y sẽ không nói.

Lạc Mai uống thêm một hớp rượu nữa. Hơi rượu nồng nồng làm nàng lão đảo say. “Phải rồi, đây đã là bình thứ năm rồi!”. Trăng trên cao tròn vàng vạc, hoa đêm nở như côi bông lai. Lạc Mai nhìn trời ngẩn ngơ, tức cảnh ngâm vài câu thơ.

“...Vài tiếng dế nguyệt soi trước ốc ,

Một hàng tiêu gió thốc ngoài hiên.

Lá màn lay ngọn gió xuyên,

Bóng hoa theo bóng nguyệt lên trước rèm.

Hoa giải nguyệt, nguyệt in một tấm,

Nguyệt lồng hoa, hoa thắm từng bông.

Nguyệt hoa, hoa nguyệt trùng trùng,

Trước hoa, dưới nguyệt, trong lòng xiết đau...”

(Trích ‘Chinh phụ ngâm khúc’ – Đoàn Thị Điểm)

Có một người vừa mới bước tới vườn đào. Nghe Lạc Mai ngâm mấy câu thơ, chẳng hiểu sao không nén được nhoeo miệng cười một cái. “Trước giờ nàng luôn tỏ ra vui vẻ, thì ra cũng có lúc trở nên tràn đầy nỗi niềm.”

Người mới đến ngâm tiếp mấy câu.

“...Sầu ôm nặng, hãy chồng làm gối,

Buồn chứa đầy, hãy thổi làm cơm.

Mượn hoa, mượn rượu giải buồn,

Sầu làm rượu nhạt, muộn làm hoa ôi...”

(Trích ‘Chinh phụ ngâm khúc’ – Đoàn Thị Điểm)

- Đại phu, lại uống rượu rồi! Ở phương bắc mà uống rượu rất có hại cho sức khỏe. Không biết đại phu có chuyện gì buồn mà lại phải mượn rượu giải sầu như vậy?

Lạc Mai nghe tiếng liền giật mình quay lại. Nàng trước tiên ngạc nhiên, rồi chuyển sang nở nụ cười mừng rỡ.

- Y Thần ca, huynh trở về khi nào vậy? Chiến sự sao rồi?

- Ca khúc khải hoàn. Ta cũng chỉ mới về tới thôi.

- Sao không nghe tiếng trống quân?

- Là ta nóng lòng chạy về trước. – Y thần chỉ lên bóng Đại Ưng tung bay trên nền trăng sáng. – Cũng chưa kịp báo cho ai hay.

- Sao huynh biết muội ở đây vậy? – Lạc Mai không biết có phải vì rượu không, mà đỏ bừng cả mặt.

- Thành tiểu thư, ta đâu biết muội ở đây. Bên cạnh vườn đào này là tư phòng của ta đó. Ta chỉ đang trở về phòng của mình nghỉ ngơi thôi. – Y Thần cười cười thâm ý.

Lạc Mai nghe hấn trả lời mà bừng tỉnh cả rượu. Nàng còn tưởng hấn trở về là nôn nóng gặp mình trước tiên. Thật sự là nàng mấy ngày nay, ngày nào cũng trông ngóng tin tức về Y Thần. Mỗi lần buồn thì vô thức chạy đến vườn đào này, không phải vì vườn đào đẹp mà vì nơi đây có bóng hình của hấn.

- Vậy thì không phiền huynh nghỉ ngơi nữa. Cáo biệt!

Lạc Mai giận dỗi đi ra khỏi vườn đào. Lúc đi ngang qua hấn, nàng còn cố tình xô một cái. Nào ngờ Y Thần đau đớn xuýt xoa.

- Ui da.

- Huynh bị thương? – Lạc Mai ngoảnh mặt lại hỏi.

- Chỉ là vết thương ngoài da thôi. – Y Thần lắc lắc đầu chối biến.

Trong lòng hấn vui phơi phới, ít ra nàng còn biết lo lắng cho hấn.

Lạc Mai dùng thái độ nghi ngờ lại gần Y Thần. Nàng dùng ngón tay chạm nhẹ vào bên vai trái mà lúc này vừa mới xô phải. Lần này Y Thần không hề kêu tiếng nào, nhưng người hấn run rẩy, trên trán rịn mồ hôi, có vẻ như đang gồng mình chịu đau đớn lắm.

- Đi vào phòng, muội sẽ mang thùng thuốc qua khám. – Lạc Mai nheo mắt rồi phán một câu chắc nịch.

- Đa tạ đại phu. – Y Thần lại mỉm cười lần nữa, chính là nụ cười hớp hồn, lần nào cũng khiến Lạc Mai lên cơn đau tim.

^ _ ^

Lạc Mai tung tăng trở lại vườn đào cùng với hộp thuốc trên tay. Căn phòng có cửa hướng ra khu vườn đã có ánh đèn thấp sáng. Đó là khung cảnh mấy ngày nay nàng luôn trong ngóng. Lạc Mai đẩy cửa bước vào phòng không hề nghi ngại. Đại phu đi chữa bệnh thì không cần biết giờ giấc. Cũng không phải là lần đầu hai người đơn chiếc ở cùng một phòng với nhau.

Y Thần nằm vắt ngang trên giường, mệt mỏi làm hấn say sưa ngủ. Suốt mấy ngày đêm chiến đấu căng thẳng, khiến hấn không dám chút nào lơ là. Được trở về căn phòng quen thuộc, hấn như được trút hết gánh nặng. Cả người không cách gì chống lại được giấc ngủ ập tới. Cả chiến giáp cũng chưa kịp thay ra, đã lăn quay ra ngủ không biết trời trăng gì.

Lạc Mai thấy vậy chỉ biết mỉm cười lắc đầu. Nàng kéo hấn nằm ngay ngắn trở lại, lấy gối kê trên đầu. Sau đó cũng không ngại thay hấn tháo bộ chiến giáp ra. Bộ chiến giáp cồng kềnh nặng đến hơn năm mươi cân, mặc trên người làm sao nghỉ ngơi thoải mái được.

Phía vai trái của bộ chiến giáp có một vết lõm, hơn nữa còn có vết máu khô đã lau chùi vội. Lạc Mai cẩn thận tháo rời từng phần giáp, không động mạnh khiến hấn tỉnh giấc. Đó là vết thương đâm cực mạnh, đã xuyên cả qua cả vai trái của hấn. Vết thương chỉ được băng bó sơ sài, máu đen còn đang rỉ rả chảy ra.

“Trúng độc?”

Lạc Mai bắt mạch cho Y Thần. Hấn đã được uống thuốc giải, chỉ là chưa ép hết độc ra ngoài thôi.

“Là ai đã mang thuốc giải cho huynh ấy? Đại ca chăng?”

Suy nghĩ mãi cũng không ra, làm cách nào mà đại ca có thể chạy ra chiến trường được. Nơi đó cách Đào đô cũng đến hai ngày cỡi ngựa, còn đại ca ngày nào cũng có mặt ở trong thành. Lạc Mai lắc đầu gạt ngang hết những nghi ngờ. Nàng tháo hết bộ giáp trên người Y Thần, kể cả giày ủng, kim quan ...

“Rồi, như vậy có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi!”

Lạc Mai nắm tay Y Thần, nhìn khuôn mặt bình thản của hấn trong lúc ngủ. Nước da trắng ngần, khuôn trang đầy đặn, khôi ngô tuấn tú, phong thái xuất trần. Quả thật rất phù hợp với cái tên, xuất chúng y như thần tiên.

Lạc Mai cảm thấy bàn tay của hấn đang truyền hơi ấm qua ình. Nửa đêm ở Đào đô, đối với Lạc Mai đã không còn giá lạnh nữa.

^ _ ^

Y Thần thức dậy vì cảm giác nghẹt thở đến khó chịu, có thứ gì đó đang đè nặng khiến hấn không thể thở nổi. Hấn mở mắt, bên ngoài trời đã sáng bạch rồi. Hấn lấy tay gạt thứ đang đè nặng trên người mình đi. Thì ra đó là một cánh tay nữ nhi mềm mại đang ôm chặt lấy hấn. Y Thần bàng hoàng nhìn khuôn mặt thanh tú đang ngủ bên cạnh hấn.

Không biết Lạc Mai đêm qua đã chui vào phòng hấn từ lúc nào. Y Thần chỉ còn nhớ sau khi trở về phòng lập tức mệt mỏi ngủ gục mất. Chẳng lẽ nàng đã đến lúc hấn đang ngủ say.

Nhìn nữ nhi ngủ mê bên cạnh mình, Y Thần sửng sờ không biết làm thế nào. Nàng nồng nặc mùi rượu, đầu tóc rối bời, quần áo xốc xếch. Rõ ràng đã uống say rồi nửa mơ nửa tỉnh chui lên giường hấn ngủ. Y Thần lắc đầu cười khổ, chẳng phải lần trước nàng đã nhờ hấn làm lò sưởi ấm đó sao.

Nhắc đến việc lần trước, cửa phòng lại có người gõ cửa. Y Thần giật mình hét lớn.

- Khoan hãy vào.

Nhưng lần này lại xui xẻo, kẻ gõ cửa lại là Thành Lạc Nhân. Người nhà họ Thành trước giờ luôn tự mình làm chủ, có chịu nghe ai nói lời nào đâu. Thành Lạc Nhân vừa mới gõ cửa xong, liền ngay lập tức mở cửa đi vào.

- Sư đệ, Bạch Lãng quân đã đến gần Đào đô rồi. Sao đêm qua, đệ về trước mà không báo ...

Chưa nói hết câu y đã trợn mồm há hốc. Nhị sư đệ cùng với tiểu muội của y đang cùng nằm trên một cái giường. Nhị sư đệ trên người không có áo, tiểu muội cuộn mình trong chăn, chỉ chừa ra cánh tay nõn nà. Nhìn đầu tóc rối bời của hai người bọn họ, thì cũng đủ suy diễn ra được màn kinh thiên động địa tối hôm qua.

- Tên bất nghĩa. – Lạc Nhân giận dữ la lên. – Cả tiểu muội của ta mà người cũng dám cưỡng đoạt hả?

Vừa nói xong Lạc Nhân đã vận nội công, lao tới quyết sống mái với Y Thần. Đêm qua Lạc Mai đã tháo hết chiến giáp trên người Y Thần, bên cạnh hấn không còn thứ vũ khí nào. Cả cái chân giả cũng bị nàng ném sang một góc, không thể chạy đi tránh né, Y Thần chỉ còn biết vận lực ngạnh đỡ đòn tấn công của Lạc Nhân.

Tuy Y Thần võ công cái thế, nhưng hấn cũng không phải là bất bại. Một trong những người Y Thần cam tâm chịu thua trên đời này, chính là đại sư huynh của hấn. Đại sư huynh Lạc Nhân nếu nói về chiêu thức võ công thì chỉ thuộc hạng bình thường, nhưng nếu nói về nội công thì y là thiên hạ vô địch. Một chưởng của y nhìn đơn giản nhưng chứa đựng sức mạnh quý dị, như bạt sơn đảo hải, nặng tựa ngàn cân.

- Sư huynh đừng hiểu lầm. Lần này đệ cũng chỉ bị nàng coi là lò sưởi, nên mới chui lên giường ngủ chung thôi! – Y Thần phân trần, dùng chưởng đối chưởng với đại sư huynh.

- Lần này? Vậy là các người còn ngủ chung giường vào những lúc khác? – Lạc Nhân giận dữ tăng thêm lực đạo.

Quả nhiên Y Thần chống lại không nổi, nội tức công tâm, khiến hãn phun ra một ngụm máu lớn. Lạc Nhân nhanh chóng tránh né sang một bên. Y đang mặc toàn một màu trắng, nếu dính máu vào sẽ khó coi đến mức nào.

Lời tranh cãi của hai người đã làm Lạc Mai tỉnh dậy. Nàng vừa mở mắt đã thấy Y Thần phun ra một ngụm máu lớn, còn đại ca thì đứng nép bên một góc phòng. Lạc Mai nhanh chóng lật cổ tay Y Thần ra bắt mạch. Nàng thở phào nhẹ nhõm.

- Máu độc cuối cùng đã tống hết ra ngoài rồi!

- Máu độc. – Y Thần sững sờ hỏi lại.

^ _ ^

Một buổi sáng mùa xuân ở Đào đô, lâu rồi đại sảnh của Hàn phủ mới lại tập trung đầy đủ cả nhà đến vậy. Ngồi trên vị trí thượng tọa là Hàn Phu Nhân, dãy ghế bên trái là sáu vị thiếu phu nhân, ngồi bên phải chỉ có một mình Lạc Nhân đang lẳng lặng uống trà. Cả nhà họ Hàn căng thẳng nhìn Y Thần đang quỳ giữa sảnh, bên cạnh có một cô nương xinh đẹp đang lúi lúi kéo kéo hãn đứng lên.

- Sư huynh, đệ nhất định chịu trách nhiệm với nàng. – Y Thần gục đầu trước Lạc Nhân, thế nhưng y làm bộ như không thấy, vẫn im lặng uống chén trà của mình.

- Thần ca, mặc kệ huynh ấy đi, huynh đứng dậy trước đi. – Lạc Mai vẫn ở một bên lôi Y Thần đứng lên.

- Thần nhi, cô nương này là ai? Còn con và Thành công tử có chuyện gì xảy ra vậy?

- Phu nhân, tiểu nữ là Lạc Mai, là tiểu muội của Lạc Nhân ca ca. – Lạc Mai nghe Hàn phu nhân hỏi về mình, liền lễ phép đứng dậy cúi chào. Mấy ngày trước nàng vẫn lấy thân phận là nam nhi để sống trong phủ Hàn gia này.

- Mẫu thân, là đêm qua tiểu nhi đã cùng ngủ trên một giường với Thành tiểu thư, bị sư huynh bắt gặp. – Y Thần kính trọng nhất là mẫu thân, nghe mẫu thân hỏi hãn không thể nói dối. Chỉ là lời hãn nói ra, dễ khiến người ta hiểu lầm.

- Người, người nói cái gì?

Hàn phu nhân bị lời nói của Y Thần làm cho bất ngờ, đến nỗi đôi mắt tròn to. Sau đó bà rơm rớm nước mắt, cả mấy vị thiếu phu nhân đang ngồi bên cạnh cũng òa khóc theo. Y Thần bị khung cảnh thê lương đó dọa cho hoảng sợ. Hãn lắp bắp giải thích.

- Mẫu thân, các vị tiểu tử xin đừng tức giận nữa. Là Thần nhi có lỗi, làm mất mặt cả nhà họ Hàn. Nhưng Thần nhi và Lạc Mai là tâm đầu ý hợp. Thần nhi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng. – Y Thần lại quay về phía Lạc Nhân. – Sư huynh, xin huynh chấp nhận đệ!

Đại thiếu phu nhân lấy khăn chậm chậm hai khoé mắt, sau đó nói.

- Thành công tử. Dù sao ngài và Y Thần cũng là sư huynh đệ, hai nhà Thành và Hàn cũng coi như có chút giao tình. Bây giờ chuyện đã lỡ rồi, xin công tử hãy rộng lòng chấp nhận. Sau này hai nhà trở thành thông gia, thân càng thêm thân.

- Đúng rồi đó, công tử. Dù sao ngài và Y Thần nhà chúng ta giao tình cũng tốt. Con người hãn trước giờ ngài cũng hiểu rõ. Giao tiểu muội cho người xa lạ chỉ bằng giao cho huynh đệ tốt của mình. – Nhị thiếu phu nhân thêm lời.

- Thành công tử nếu còn chấp nhất chuyện của tiểu nhi, vậy thì để đích thân lão thân tạ tội với công tử. Nếu không, thì để ta đích thân đến Thành gia tạ tội với phụ mẫu hai người.

Hàn phu nhân vừa nói vừa bước tới dự định quỳ trước mặt Lạc Nhân. Hãn ngay lập tức nâng bà dậy ngay.

- Phu nhân, lễ trọng quá, văn bối nhận không nổi đâu.
 - Nhận nổi mà, chỉ cần công tử chịu chấp nhận chuyện của tiểu nhi, thì quỳ mấy lần lão thân cũng chịu. – Hàn phu nhân nắm chặt tay Lạc Nhân van lới.
 - Không cần đâu phu nhân. Ngay từ đầu văn bối cũng không có lên tiếng phản đối chuyện hai bọn họ. – Lạc Nhân cười tươi nói. Hắn nhin cười coi màn kịch này, cũng đã nhin hết nổi rồi.
 - Sư huynh không phản đối, tại sao lúc đó lại giận dữ, ra tay mạnh bạo vậy? – Y Thần lăm lét nhìn điệu cười của Lạc Nhân, y quả thật là tà ác mà.
 - Huynh ấy chỉ vận lực ép hết chất độc trong người huynh ra thôi! – Lạc Mai xen vào trả lời thay. – Vì vậy, muội mới kêu huynh đứng dậy mà.
 - Sư đệ, người đã lớn tiếng chịu trách nhiệm trước mặt mọi người rồi nha. Sau này dù có hối hận cũng không quay lại được đâu. Tiểu quái vật phiền phức của nhà ta, cuối cùng cũng có người rước đi rồi! – Lạc Nhân sung sướng cười vang.
- Y Thần ngẩn người nhìn y, hình như hắn vừa mới biến thành đối tượng trêu chọc của sư huynh thì phải. Tuy là cam tâm tình nguyện, nhưng thấy mình bị đem ra trêu chọc, hắn cũng không tránh khỏi thẹn thùng. Y Thần cuối cùng cũng nắm lấy tay Lạc Mai, tựa người nàng đứng lên.
- Nhìn thấy cảnh Y Thần khó khăn đứng lên, phải tựa hết vào người Lạc Mai, Hàn phu nhân cùng các vị thiếu phu nhân lại đồng loạt khóc to.
- Mấu thân, các vị tẩu tẩu. Các người lại khóc cái gì? - Y Thần bối rối, không phải bọn họ đang thương hại hắn đấy chứ.
 - Thất đệ, bọn ta là vui mừng quá nên khóc thôi! – Tam thiếu phu nhân đứng ra giải thích.
- Y Thần còn chưa hiểu ý bọn họ thì Tứ thiếu phu nhân đã nói thêm.
- Từ ngày đệ trở về chỉ quần quít bên cạnh Thành thần y. Bọn ta tưởng đệ tổn thương quá mức, đâm ra cảm hận nữ nhân, mà chuyển đối tượng sang nam nhân rồi chứ.
 - Bọn ta thấy đệ có tình cảm với Thành tiểu thư, nên vui mừng đến phát khóc. – Ngũ thiếu phu nhân tiếp.
 - Cái gì chứ? Thành thần y cũng là Lạc Mai mà. – Y Thần bối rối giải thích, bị hiểu lầm là ‘đoạn tụ’ là điều làm hắn không ngờ nhất.
- “Sau này nhất định không để nàng cải nam trang nữa”, nếu không thanh danh của hắn mất lúc nào cũng không hay.
- Một bên là các vị Hàn phu nhân khóc như mưa. Một bên là Thành công tử cười lớn đến sắp lăn lộn ra nền nhà. Đúng là tình huống dở khóc, dở cười mà.

14. Chương 13 : Đêm Xuân Say Rượu

Chương 13: Đêm xuân say rượu

Ngày mười sáu tháng giêng, hai ngàn quân Đào đô hát khúc ca khải hoàn trở về. Bọn họ cùng hợp quân của mười hai bộ lạc phương bắc đã đánh bại hoàn toàn tám ngàn quân chủ lực của quân Thanh Trà. Cùng trở về với quân Đào đô còn có mười hai vị tộc trưởng và thân binh của họ. Buổi đón quân long trọng cờ hoa. Nhạc nổi khắp nơi, người dân hân hoan, hoa đào tung bay trong gió như cơn mưa xuân.

Không khí toàn quân đều là tung bừng háo hức, chưa bao giờ Bạch Lăng quân lại có một trận thắng vẻ vang đến thế. Sau khi quân Bạch Lăng tiến qua, phía sau lại có thêm quân binh của mười hai bộ tộc. Các bộ tộc phương bắc này bao gồm: Xích quỷ, Diên Việt, Dạ Lang, Mân Việt, Đông Việt, Sơn Việt, Ấu Việt, Lạc Việt, Việt Thường, Quỷ Việt, Văn Lang và Bách Việt. Đây chỉ là toàn thân binh của các bộ tộc, quân

chủ lực sau khi tiêu diệt xong quân Thanh Trà đã rút lui về. Chỉ có các tộc trưởng cùng thân binh nhận lời mời của Y Thần mà ghé qua Đào đô thôi.

Y Thần sau một đêm nghỉ ngơi, bộ dáng tươi tỉnh, áo mao chỉnh tề, đích thân xuống tới hạ môn đón mười hai vị tộc trưởng.

- Sứ quân, không ngờ người bỏ lại chúng ta mà chạy về Đào đô trước. – Lão hán râu bạc như cước, tộc trưởng bộ tộc Bách Việt lớn nhất, An Thọ Xương mở lời trước.

- Tộc trưởng, Y Thần chỉ về trước lo liệu việc nghênh đón các vị thôi. – Y Thần cười lớn trả lời.

- Ta còn tưởng người vì nhớ mẹ chịu không nổi, nên chạy về trước khóc lóc rồi. – Một lão hán râu đen cười ngửa bên cạnh An Thọ Xương lên tiếng. Lão là Khang Lang, tộc trưởng của tộc Dạ Lang.

Y Thần nhìn lão cười khẩy, trong số mười hai tộc trưởng, Khang Lang là người mà Y Thần không ưa nhất. Lão luôn ý mình già mà coi thường hân. Thường cạnh khoe nói móc hân giống như là một hài tử chưa dứt sữa.

- Khang lão đệ, người lại quá lời rồi.

Tộc trưởng Bách Việt lên tiếng. An Thọ Xương là người cao niên nhất trong số các tộc trưởng, hơn nữa tộc Bách Việt lại là bộ tộc lớn nhất ở phương bắc, vì vậy lão cũng là người có uy nhất trong đám hợp binh này. Một lời lão nói ra làm Khang Lang nín bặt.

- Lang tộc trưởng chỉ đùa thôi mà! – Y Thần cười lớn, việc quan trọng nhất là duy trì hoà khí, tăng cường tình cảm. – Các vị, đường xa mệt nhọc rồi, xin vào trong dự tiệc tẩy trần.

Y Thần khoát tay mời các vị tộc trưởng vào một đại sảnh đường lớn nhất trong Đào đô. Nơi đây đã bày sẵn rượu thịt, hoa quả khắp nơi. Lại có thêm bếp lửa ấm cúng, có dàn nhạc đệm, mỹ nữ nô tỳ đang đứng sẵn chờ hầu hạ.

Các vị tộc trưởng thấy cảnh đó cũng không khỏi cười to sảng khoái. Gì chứ rượu thịt mỹ nhân là không thể thiếu khi ăn mừng chiến thắng. Các tộc trưởng tràn vào đại sảnh đường, người nào cũng ngẩng mặt cao ngạo. Nếu trước đây là Hàn Bá tướng quân, thì có lẽ bọn họ còn kính nể vài phần. Ngày nay Y Thần nổi ngôi lên làm sứ quân ở phiên thổ phía bắc này, dưới mắt bọn họ cũng chỉ là một tên nhãi vất mũi chưa sạch.

Lạc Nhân và Lạc Mai cũng cùng tham gia yến tiệc. Với tư cách là Tông chủ nhà họ Thành, các vị tộc trưởng ở đây không ai là không kính nể bọn họ. Sức mạnh của nhà họ Thành, ở Việt quốc này mà có ai không biết chứ. Thành Lạc Nhân đã đứng ra ủng hộ Y Thần, coi như uy tín của hân cũng tăng thêm vài bậc. Không biết nếu nói ra Hàn và Thành, hai đại thế gia sắp kết thông gia, các vị tộc trưởng có xoay qua xun xoe nịnh bợ Y Thần không nữa. Thành gia là nguồn cung cấp nhu yếu phẩm chủ yếu ở phương bắc này. Sự sống còn của các bộ tộc cũng phụ thuộc Thành gia rất nhiều đó.

Lạc Mai cũng đứng cạnh Lạc Nhân cười cười nói nói. Nàng đã nằng nặc xin Y Thần và Lạc Nhân cho tham dự buổi yến tiệc này cho bằng được. Cuối cùng với sự kiên trì và nhõng nhẽo của nàng, cả hai người cũng phải gật đầu đồng ý. Tuy nhiên điều kiện mà Y Thần đưa ra là nàng phải cải nam trang. Cải nam trang thì cải nam trang, đây là sở trường của nàng mà. Tiệc vui như vậy mà không tham dự thì thật uổng phí. Huống chi lại có rượu ngon vô số, thì làm sao sâu rượu như nàng bỏ lỡ được.

Mới lúc sáng Y Thần còn tự hứa với lòng phải cho nàng mặc nữ phục, để tránh những hiểu lầm đáng tiếc nữa. Nhưng nếu cho Lạc Mai mặc nữ phục, sẽ chạm trán với những gương mặt nguy hiểm.

Y Thần đưa mắt nhìn thiếu niên trầm lặng ngồi yên ở góc phòng, Hoàng Vân Phong, tộc trưởng trẻ nhất trong số mười hai bộ tộc. Tộc Xích quỹ sống vùng đông bắc, khá tách biệt so với những bộ tộc còn lại, hơn nữa bộ dáng của họ còn không giống người Việt quốc chút nào. Tất cả tộc nhân của tộc xích quỹ đều có một mái tóc hung đỏ rực, so với mái tóc nâu của người Đào đô xem ra còn nổi bật hơn nhiều. Tộc Xích Quỹ anh dũng thiện chiến, tuy số người đến hội quân lần này là ít nhất, nhưng lại là tộc quân ghi công nhiều nhất. Bọn họ sử dụng rìu chiến, dũng mãnh xông trận. Mỗi nhát rìu đều đoạt lấy thủ cấp của đối phương, phía sau đường tiến quân của họ đều là đầu rơi máu chảy, thi thể tanh tươi. Đối với thủ pháp ra tay tàn ác đó, Y Thần không hề hài lòng chút nào.

Ngay lần đầu tiên gặp mặt, Y Thần đã xếp hán vào hàng đối thủ của mình. Hai người trẻ tuổi ngang nhau, đều là hạng kiêu dũng. Hoàng Vân Phong lúc nào cũng tỏ ra vẻ lạnh lùng khó gần, trong đội hợp quân, xem ra hán chỉ nể mặt nhất có An Thọ Xương tộc trưởng, những người còn lại hán đều không coi ai ra gì. Không kể thái độ đó của hán, điều làm Y Thần phật lòng nhất là trên má trái hán có vết vết sẹo dài. Chợt nhớ đến một người nào đó, Y Thần tự xếp Hoàng Vân Phong vào hàng đối thủ nguy hiểm.

Buổi tiệc mừng chiến thắng kéo dài từ trưa cho đến chiều tối. Thức ăn ề hề thoả thuê, rượu chảy tràn lan như suối, hết tốp ca vũ này đến tốp ca vũ khác thay phiên nhau giúp vui. Không khí lễ hội từng bừng. Lạc Nhân thì bị đám tộc trưởng quần lấy chuốc cho say mềm. Không người quản lý, Lạc Mai cũng say sưa uống rượu. Y Thần nhìn nàng cảnh giác, hán đã được Lạc Nhân cảnh báo về thói xấu này của nàng.

Quả nhiên Lạc Mai uống xong hai ba bình rượu liền mon men tới gần bàn của Hoàng Vân Phong. Nàng hào sảng rót rượu mời hán, xưng huynh gọi đệ với người ta. Hoàng Vân Phong tuy vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng cũng không khách khí uống cạn chén rượu do nàng rót. Lạc Mai thấy vậy, liên tục cùng người ta cụng chén say sưa.

“Quả nhiên là tái phát rồi, vừa nhìn thấy mặt hán ta là liền sáp tới!” Y Thần trong lòng gào thét. Nhưng giữa đại sảnh đường, sao hán có thể một lời nói ra. đành phải nuốt hết tiếng gào đó sâu vào trong bụng. Mắt chỉ dám liếc sơ qua, tiếp tục giả vờ cười nói với mấy vị tộc trưởng.

- Hàn sứ quân, sao ly của ngài lại trống không vậy? Nào hãy cạn cùng với Hoa Ca ta một chén. – Tộc trưởng của Mân Việt vừa nói vừa rót rượu vào đầy ly của Y Thần.

- Tộc trưởng xin thứ lỗi cho ta. Gia huấn của nhà ta không cho uống rượu. – Y Thần mỉm cười từ chối. Đây là lần thứ hai mươi mấy hán nói câu này. Nhưng các vị tộc trưởng say xỉn thì làm sao nhớ được.

- Cái gì mà không uống được. Vậy người của Hàn gia các người có còn phải là nam nhi không? – Khang Lang tộc trưởng cười to miệt thị.

Câu nói của lão ta làm Y Thần bực bực lửa giận, nhưng hán cố nén xuống.

- Hàn sứ quân, cứ uống một chút rượu đi. Nhớ năm xưa, lục công tử ghé qua bộ tộc của ta, đã cùng ta đấu rượu ba ngày ba đêm bất phân thắng bại. Họ Hàn các người rõ ràng là tửu lượng cao, nhưng chỉ toàn giấu diếm thôi. – An Thọ Xương lão tộc trưởng lên tiếng. Lão là người có tình cảm với Y Thần nhất, có lẽ vì nhớ hình bóng huynh trưởng của y năm xưa.

Lão tộc trưởng đã nói tới, Y Thần càng không thể từ chối. Liếc mắt nhìn lại thấy Lạc Mai và Hoàng Vân Phong đang cụng ly côm cốp, hán làm sao không nổi giận. Liền một hơi uống cạn ly rượu trước mặt.

Không ngờ Y Thần lại dùng rượu để dập lửa. Lửa trong lòng hán càng bốc cháy dữ dội. Hán không còn e dè nữa, bắt đầu đứng lên giao chén với tất cả các tộc trưởng có mặt. Bọn họ bị hán chuốc cho uống đến say ngất ngư, còn bản thân hán mặt vẫn không đổi sắc. Các tộc trưởng trầm trồ kính nể, đối với họ, tửu lượng ới chính là hảo nam nhi.

- Hàn sứ quân, quả nhiên giấu nghề. Ta xin bái phục, bái phục. – Tộc trưởng của Việt Thường lễ nhè lên tiếng.

- Sứ quân, ngài tửu lượng quả nhiên là cao hơn bọn ta nhiều. – Tộc trưởng Sơn Việt lão đảo nâng chén rượu lên. – Ta lại kính ngài một chén.

- Các vị tộc trưởng, uống suông như vậy giờ thì biết chừng nào mới kết thúc. Hay chúng ta đấu rượu đi. – Tộc trưởng Văn Lang lên tiếng. – Bây giờ ai trong chúng ta còn tỉnh táo nhất, sẽ thi uống rượu, xem coi ai thật sự mới là tửu lượng cao nhất.

Theo lời của tộc trưởng Văn Lang, có năm vò rượu lớn được mang tới. Mỗi vò đều to bằng một ôm tay, xem ra bên trong có rất nhiều rượu nha. Chỉ còn năm người tự cho là tỉnh táo nhất bước vào vòng thi đấu. Y Thần, An Thọ Xương, Khang Lang, Hoàng Vân Phong và Hoa Ca.

Y Thần đứng nhìn vò rượu lớn chăm chăm. Hoàng Vân Phong, trước giờ vẫn im lặng không ngờ cuối cùng lại nói.

- Sứ quân, lẽ nào không dám đấu?

- Chỉ có người mới không dám đấu, ‘gấp lửa bỏ tay người’. – Y Thần khinh khi cười đáp trả.

Địch thủ đã gửi chiến thư đến tận cửa, sao hắn lại không dám ra ứng chiến. Lửa đã bốc cao đến đầu, hắn không cách gì kiểm soát nổi. Y Thần cởi tung áo ra, mình trần ôm vò rượu lên.

- Các vị, chúng ta cùng uống nào.

Cả năm người cùng ôm vò rượu lên uống ừng ực từng hơi. Tộc trưởng Hoa Ca là người bỏ cuộc trước tiên. Ông ta ngồi xuống, lắc lắc tay rồi chỉ vào bụng mình. Xem ra không thể chứa thêm tí rượu nào nữa rồi. Khang Lang là người rót dài tiếp theo, nhưng bộ dạng của thua cuộc khó coi vô cùng. Lão bụm chặt miệng mình, thế nhưng rượu cứ chảy tràn ra khỏi lỗ mũi.

Tiếng chum rơi vỡ, lão tộc trưởng của Bách Việt cuối cùng cũng tới hạn, cả người lão đảo ngã xuống. Cuộc tranh ngôi tửu vương xem ra chỉ còn hai người trẻ tuổi. Dù có thua ai, Y Thần cũng không muốn thua tên Hoàng Vân Phong này. Hắn uống càng nhanh hơn nữa, cuối cùng cũng uống hết vò rượu tới giọt cuối. Y Thần dốc ngược vò rượu trong tiếng reo hò vang dậy của đại sảnh đường. Hoàng Vân Phong cũng đã uống xong, nhưng lại chậm hơn một chút.

Mấy lão tộc trưởng lão đảo đi đến chúc mừng Y Thần. Từ thái độ ngạo mạn, bọn họ chuyển sang kính nể hắn vô cùng. Đã tìm được người thắng cuộc, đêm cũng đã tàn, người của các bộ tộc cũng bắt đầu từ biệt về phòng nghỉ.

Y Thần đứng ở cửa mỉm cười chào đến người cuối cùng ra về. Cửa đại môn vừa khép lại cũng là lúc Y Thần bước đến giới hạn cuối cùng. Hắn xụi lơ ngã xuống.

Y Thần lần đầu tiên uống rượu, còn chưa biết rượu lợi hại như thế nào. Cảm thấy ngoài vị cay nồng thì rượu cũng không mang lại cảm giác gì khác biệt. Hắn không biết trời cao đất rộng, liền uống tí tí không biết tiết chế. Nào ngờ đầu rượu uống lâu mới phát huy tác dụng, cơn say bắt chợt ập đến. Hắn như con điều đứt dây ngã ngay xuống đất. May mà Lạc Mai đứng ngay bên cạnh, nhanh tay đỡ không để hắn đập đầu xuống sàn.

- Bộ huynh bị ngốc sao. Lần đầu tiên uống rượu mà dám đi đầu tửu với người ta. – Nàng giận dữ đánh vào người hắn một cái, nhưng Y Thần đã không còn phản ứng gì.

^ _ ^

Đêm hôm đó Lạc Mai phải chạy đi chạy lại chăm sóc cho đại ca và Y Thần. Lạc Nhân thì có vẻ chỉ là say rượu thông thường, y sau khi ăn chút cháo đã ngoan ngoãn leo lên giường ngủ. Nhưng tình trạng Y Thần thì đáng ngại hơn. Hắn kinh mạch rối loạn, cả người mất nhiệt, bất tri bất giác. Là biểu hiện của ngộ độc rượu rồi. Lạc Mai ngoài việc dùng kim châm đả thông kinh mạch cho hắn, còn liên tục đổ nước muối bắt Y Thần nôn hết rượu trong người ra. Liên tục thay hết mấy xô nước, Y Thần mới có dấu hiệu chuyển biến tốt lên. Mạch đập bình thường, thân nhiệt có lại, thậm chí cơ thể đã có phản ứng lại.

Lạc Mai vừa mới sai người sắc lên một thang thuốc giải rượu. Nàng bưng vào trong, đích thân mang cho hắn uống. Y Thần vẫn còn chưa tỉnh, từng muỗng thuốc nàng đổ vào đều trào ra hết ra ngoài. Lạc Mai thở dài nhìn chén thuốc, đành phải dùng biện pháp cưỡng chế bắt hắn uống thôi.

Lạc Mai bưng chén thuốc uống hết vào miệng, sau đó môi kề môi đưa thuốc vào miệng hắn. Quả nhiên thuốc không chảy tràn ra chút nào, hơn nữa hắn còn có phản ứng lại. Môi hắn tự nhiên đáp trả lại nàng, hút lấy đôi môi mọng ngọt của nàng. Hắn bắt đầu ngấu nghiến, sau đó còn dùng lưỡi tách nhẹ môi nàng ra, len lỏi vào bên trong tìm kiếm những giọt thuốc còn sót lại. Lạc Mai mê mẩn bị cảm giác này cuốn lấy, triền miên không cách nào dứt ra được. Thì ra nụ hôn lại ngọt ngào đến vậy sao, lại mê đến vậy sao. Nụ hôn đầu mang đầy mùi thơm của thảo dược, quả nhiên rất đúng sở thích của nàng. Nếu không phải vì hôn môi quá lâu, đến hết cả hơi nàng cũng không có ý tách hắn ra. Nàng trân trân nhìn hắn, không hiểu một khắc trước mình vừa mới lạc đến cõi thần tiên nào.

Y Thần mở mắt, nhìn nàng cười đầy tà mị.

- Đại phu, không được tấn công người đang hôn mê bất tỉnh chứ!

Lạc Mai mặc cỡ đến đỏ bừng cả mặt, thì ra hấn đã tỉnh, thậm chí còn hôn đáp trả lại nàng. Nếu như là nữ nhi khác, chắc xấu hổ đến chui xuống đất mất thôi. Nhưng nàng là ai chứ, nàng là đại phu đó nha. Cố gắng dần nhịp tim đang đập mạnh xuống, lựa ra mấy lời cứng rắn phản bác lại tên đậu hũ này.

- Gì chứ, muội muốn tấn công, thì huynh làm gì được muội?

- Thành tiểu thư, nàng mà tấn công, là ta la lên đó nha! – Hấn giả vờ giống điệu bộ uỷ khuất của mấy thiếu nữ bị sắc lang kinh bạc.

- Có giỏi thì la lên đi, những người khác đã bị muội đuổi đi hết rồi. Dù huynh có la khản giọng thì cũng không có ai tới cứu đâu! – Lạc Mai cười khà khà, bị điệu bộ của Y Thần khiến cho nàng nhập vai sắc lang mất rồi. – Bây giờ thì huynh có thể làm gì?

- Ta sẽ làm uội hối hận đó. – Y Thần nheo mắt trả lời.

- Muội chưa bao giờ biết hối hận là gì. – Lạc Mai mỉm cười trả lời

Y Thần ngay lập tức ngồi dậy, ôm chầm lấy Lạc Mai. Được thân hình to lớn cường tráng của hấn bao bọc lấy, Lạc Mai cảm thấy ấm áp vô cùng. Y Thần nâng cầm Lạc Mai lên, sau đó đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy. Lần này còn mãnh liệt hơn, ngây ngất hơn.

Lạc Mai vòng tay ôm chặt Y Thần, để thân thể hấn chạm sát thân thể mình. Nàng cảm nhận sâu sắc sự khoái cảm tốt độ đang cuồng dâng. Lạc Mai mê mẩn trong hạnh phúc. Không tự chủ được, nàng lần mò tháo dây thắt lưng của Y Thần ra.

Y Thần sững người ngưng lại. Hấn đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào Lạc Mai.

- Muội chắc chắn chứ? Tuy sư huynh đã chấp nhận chuyện hai chúng ta, nhưng huynh chưa định sẽ động tới muội trước khi chúng ta thành thân. – Hấn không muốn tái diễn sai lầm cũ. Lần này nhất định phải hỏi rõ ràng trước khi hành động.

- Tất nhiên là chắc chắn rồi. Hơn nữa đâu phải là huynh động tới muội, bây giờ là muội đang tấn công huynh mà. – Lạc Mai mỉm cười ngọt ngào.

Y Thần vui cười sung sướng đáp trả. Cái gì mà phải tiết chế chứ, tên đã lấp lên cung rồi, bây giờ sao lại có thể không giương bên bắn chứ.

Hấn lại tiếp tục đặt một nụ hôn khác lên môi nàng. Nhân lúc Lạc Mai đang mê mẩn chìm ngập trong khoái cảm, hấn thành thực thoát y nàng sạch sẽ, nhanh còn hơn người ta lột vỏ đậu phộng. Y Thần xoay người đặt nàng phía dưới thân mình, bắt đầu giai đoạn khởi động. Nụ hôn dần trượt ra khỏi môi Lạc Mai. Hấn hôn vào cổ nàng, vào vai nàng. Một cảm giác kích thích lạ lẫm, làm Lạc Mai không khỏi uốn éo thân người đầy mị hoặc. Thân thể nàng ngay lập tức bị song chưởng tóm lấy. Mỗi cái chạm tay, mỗi lần bóp nhẹ đều đẩy khoái cảm của Lạc Mai lên một tầng cao hơn.

Hai nụ hoa bị con ong càng rờ, sau đó say sưa hút mật ngọt của nàng. Lạc Mai thấy mình như sóng vỗ triều dâng. Vừa nóng như lửa, vừa ướt át như mưa.

Nụ hôn đang chậm chậm đi theo lộ trình của riêng nó, dần dần trượt xuống vùng rừng sâu âm u, hang vắng bí ẩn.

Y Thần vừa chạm tay vào dòng nước mát, đã biết Lạc Mai lúc này bị đẩy lên đỉnh rồi. Hấn bạo gan leo qua thân thể nàng.

Sau một hồi xoay trở, Lạc Mai chờ hoài cũng không thấy gả thám hiểm hang động đâu. Nàng mở bừng mắt nhìn Y Thần.

- Có chuyện gì trở ngại.

Y Thần mỉm cười đau khổ. Vấn đề là trước đây hấn sẽ hoàn toàn không có trở ngại gì. Nhưng Từ sau khi bị thương, hấn mất hết một chân, tư thế có chút khó khăn. Đòn công kích mãnh liệt như vậ thần loay hoay hoài cũng không tìm được tư thế nào có thể tấn thủ vững vàng nhất.

Lạc Mai nheo nheo nhìn đôi hoảng loạn của Y Thần. Hắn mà không nhanh lên, chắc nàng đi qua bên kia đỉnh dốc mất.

- Đổi chỗ đi! Huynh xuống dưới còn muội lên trên.

- Hả? Trước giờ ta chưa từng ở dưới. Có được không? – Y Thần đã hoảng, nay còn bị Lạc Mai làm cho hoảng hơn.

- Sao lại không được, chiêu thức này thậm chí còn lợi hại hơn chiêu cũ nữa.

- Nàng đã từng thử qua chưa mà nói. – Y Thần lăm lét nhìn Lạc Mai.

- Chỉ mới nghiên cứu qua sách vở. – Lạc Mai nheo mắt nhớ tới đồng xuân cung đồ trộm được trong phòng đại ca. – Nhưng huynh phải tin muội chứ, muội là đại phu mà.

Cuối cùng Y Thần cũng không chống lại được đại phu. Hắn chuyển người nằm xuống dưới, để mặt cho đại phu định đoạt số mệnh.

Một tiếng la thảm thiết ngay lập tức bị người ta bóp nghẹn. Giống như mấy người kêu cướp bị bịt miệng lại vậy.

Trong căn phòng đáng ngờ cất lên tiếng la, quả nhiên có người đang bị bịt miệng. Y thần đang dùng tay che miệng Lạc Mai lại.

- Không la nữa chứ? – Hắn hỏi

Lạc Mai nước mắt ràn rụa lắc lắc đầu. Nàng đang đau muốn chết, không kềm được cất tiếng hét, không ngờ ngay lập tức bị hắn dùng tay bịt miệng lại.

Y Thần thả tay ra, sau đó ngồi dậy ôm chặt Lạc Mai vào lòng ngực mình.

- Nha đầu ngốc, sao lại lao vào nhanh vậy. – Hắn vuốt vuốt lưng nàng dỗ dành.

Lạc Mai vùi mặt trên vai hắn khóc nức nở. Là nàng chơi dao nên bị đứt tay rồi. Khi không lại lao người vào mũi thương. Mũi thương xuyên thẳng vào người nàng, khiến nàng đau đớn như thân thể bị ai xé. Quả nhiên là nàng đã bị dụ hoặc mà, bây giờ có muốn rút ra cũng không còn kịp nữa.

Nàng tức giận cắn chặt vào vai Y Thần, để cho hắn trả giá vì đã làm nàng đau đớn đến như vậy. Thần chỉ giật mình một cái, nhưng hắn không kêu lên tiếng nào. Nước mắt nàng ràn rụa ướt cả người hắn. Y Thần biết nàng chỉ đang trút giận một chút thôi.

Lạc Mai vừa nức nở, vừa cố nói trong ngẹn ngào.

- Hức ... hức ... muội ghét huynh.

- Ta xin lỗi.

- Tại sao huynh lại là người phương bắc chứ?

- Ta xin lỗi.

- Tại sao lại cao to đến như vậy ... hức ... hức

- Ta xin lỗi.

Tuy luôn miệng nói xin lỗi nhưng trong lòng Y Thần không hề thấy hối hận chút nào. Thậm chí hắn xoay mặt đi còn đang mỉm cười khoái trá. Nàng bình thường miệng lưỡi cứng rắn, nhưng cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa nếm mùi đời. Điều này chính là điểm Y Thần vui sướng nhất.

- Nếu đau đớn vậy, muội sau này không làm việc này với huynh nữa! – Đang khóc tức tưởi, Lạc Mai đột nhiên rút ra kết luận.

- Không được! – Bây giờ Lạc Mai muốn nói gì hắn cũng không phản đối, chỉ duy có việc này là hắn phản đối kịch liệt. – Lần sau nhất định không đau như vậy nữa, ta hứa chắc.

- Thật không? – Lạc Mai cả đời sáng suốt, đêm nay lại bị Y Thần dễ dàng dụ dỗ.

- Chắc chắn. Lần sau nàng chỉ cần nghe lời, để cho ta làm chủ, chắc chắn mọi chuyện sẽ thuận lợi. – Gì thì gì, hắn cũng không thể dễ dàng bị người khác thao túng. Kiêu ngạo là tính sẵn có của hắn bấy lâu nay.

- Sao cũng được! – Lạc Mai vẫn còn nước mắt tèm lem. – Bây giờ thì phải làm gì?

Cuối cùng nàng cũng phải chịu thua, sách vở đâu có dạy lúc này thì phải làm sao. đành phải cầu cứu người có kinh nghiệm hơn rồi.

Y Thần vẫn ôm chặt Lạc Mai. Hắn dùng tay xoa xoa tấm lưng trần mịn màng của nàng.

- Ngoan ngoan. Hãy thả lỏng, mọi việc sẽ qua thôi. – Hắn dỗ dành – Bây giờ ta sẽ đổi thế, nàng chỉ việc phối hợp với ta thôi.

Lạc Mai gục trên vai hắn gật gật đầu. Y Thần mỉm cười khoái trá, con mồi lại sụp bẫy rồi. “Nàng tưởng nàng thật sự là sắc lang sao?” Xin lỗi, hắn không phải là con mồi, mà là thợ săn chính cống đây.

Y Thần xoay người lại, nhẹ nhàng đặt Lạc Mai xuống. Dùng bộ mặt quân tử nhất nói với nàng.

- Hãy tin ta!

Sau đó hắn bắt đầu bài ca chiến thắng. Giai điệu nhịp nhàng mạnh mẽ đưa Lạc Mai chìm trong cơn mê hoan lạc. Bây giờ đã quá muộn rồi, tên đã rời khỏi cung không cách gì thu lại được. Dù nàng có khóc lóc cầu xin, hắn cũng không thể nào buông tha nàng đâu.

15. Chương 14 : Con Mèo Giấu Trong Phòng!

Chương 14: Con mèo giấu trong phòng!

Y Thần đang bị vướng vào nạn tam tai, chưa hết ba lần bị tiểu nhân ám hại thì nạn này còn chưa xong. Mà buổi sáng hôm đó chính là cái tai nạn thứ ba.

- Thần nhi, nghe nói người đêm qua uống rượu đến bất tỉnh. Ta và các vị tẩu tẩu đến thăm nè!

Hàn phu nhân cùng sáu vị tước tử đi đến đào hoa viên, thấy cửa đang mở hờ nên tự tiện đi vào. Đây là biệt viện riêng của Y Thần, hắn trước giờ chỉ thích cô độc sống một mình. Nếu không có lệnh của hắn cho phép, thì ngay cả người hầu cũng không được phép vào dọn dẹp. Sáng sớm hôm nay, Hàn phu nhân nghe tin hắn say rượu, đến mức được người ta khiêng về phòng. Đứa con này của bà trước giờ chưa từng uống giọt rượu nào, lần đầu uống say đến vậy, không biết có ai chăm sóc cho không.

Bước vào phòng quả nhiên còn nồng nặc mùi rượu. Hơn nữa còn có đồ đạc đổ vỡ, quần áo vứt lung tung. Hàn phu nhân cảm thấy hồ nghi. Chẳng lẽ là Thần nhi say rượu trở về phòng thì giở trò đập phá. Sau tám bình phong, thấy được lờ mờ dáng người đang ngủ trên giường, Hàn phu nhân vừa bước vào vừa gọi.

- Thần nhi, con không sao chứ!

Tiếng gọi của bà khá nhỏ, nhưng tiếng đáp trả lại lại tiếng hét thất thanh. Y Thần đột ngột tỉnh dậy, phát hiện có người đã tiến lại gần giường. Phản ứng đầu tiên chỉ là hét lên một tiếng.

- Đứng vào!

Sau đó hắn ngồi dậy, cố gắng dùng thân hình to lớn của mình che chắn người đang nằm ngủ phía bên trong giường.

Mấy tiếng á, ồ liên tiếp vang lên. Hàn phu nhân cùng các vị tước tử lấy tay che miệng, không biết vì ngạc nhiên hay đang chuẩn bị cười to.

Y Thần lần đầu tiên gây án ở nhà, lại ngay lập tức bị bắt gian tại trận. Số hắn không phải là xui xẻo đến vậy chứ. Hơn nữa còn có người khiến hắn vừa xấu hổ vừa bức bối cũng xuất hiện.

- Phu nhân, xem ra sứ quân lúc này không tiện gặp khách. Số thuốc giải rượu này xin phu nhân gửi lại giùm cho sứ quân.

Hoàng Vân Phong gương mặt lạnh như băng cúi chào từ biệt Hàn phu nhân rồi phẩy áo đi mất. Y khiến Y Thần á khẩu không nói được lời nào.

- Mẫu thân, tại sao tên kia cũng đi cùng người đến vậy? – Sao mấy giây á khẩu, cuối cùng Y Thần cũng nói lại được.

- Sáng sớm hôm nay ta tình cờ gặp được Hoàng tộc trưởng, hắn có nhắc đến chuyện đêm qua đấu rượu với con. Ta ngạc nhiên quá chừng, nói rằng con trước giờ chưa hề uống rượu. Hoàng tộc trưởng nghe vậy hết sức nỗ phục, còn bảo có mấy gói trà giải rượu muốn mang tặng con. Mẫu thân cũng muốn đến thăm con, nên rủ hắn đi cùng.

Hàn phu nhân vừa kể, nhưng mắt không ngừng lảo liên dò xét Y Thần và tiểu nữ đang cuộn tròn trong chăn mà hắn giấu phía sau lưng kia.

- Mẫu thân à, hay lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp nha. – Ngũ thiếu phu nhân xen vào.

- Đúng rồi đó mẫu thân, hay chúng ta ra ngoài, để cho đệ đệ ngủ thêm chút nữa đi. – Tam thiếu phu nhân hiểu biết nói thêm.

- Phải rồi đó mẹ, để cho đại phu có thời gian chăm sóc mấy vết thương của hắn đi.

Lục thiếu phu nhân mỉm cười tủm tỉm, nhìn vào mấy vết cắn trên vai Y Thần, cùng mấy vết cào xước trên mặt hắn. Hàn phu nhân thở dài đành phải cùng mấy vị con dâu bỏ đi. Ở phía sau Y Thần sức nhớ nói thêm.

- Mẫu thân, các vị tẩu tẩu, chuyện này xin các vị đừng nói cho sư huynh của Thần nhi biết.

Nghe giọng hắn thống khổ như vậy, các vị thiếu phu nhân không trả lời mà chỉ vang lên một trận cười rộ. Xem ra Y Thần cũng biết sợ rồi, liên tiếp hai ngày gây ra hai vụ trọng án. Hắn trước giờ tỏ vẻ cô ngạo lạnh lùng, độc lai độc vãng. Bây giờ thì hết đồ mặt tía tai xấu hổ, lại còn thống khổ van xin. Về mặt này của hắn không khỏi làm người ta thấy đáng yêu mà cười to.

Bóng dáng các vị phu nhân họ Hàn đã đi khuất rồi, mà tràng cười của họ vẫn còn nghe vang vọng. Y Thần thở dài, “Chuyện người nhà coi như tạm ổn đi, bây giờ phải lo đi bịt miệng cái tên người ngoài tóc đỏ kia nữa là xong.” Hắn quay lại tức giận nói.

- Tại sao đêm qua không đóng cửa?

- Ai mà nhớ chứ, đêm qua muội cũng say rượu mà.

Con ốc trốn trong chăn cuối cùng cũng chòi gương mặt đỏ như gấc ra. Lần đầu phạm tội liền bị bắt gặp. Nàng không biết ngoài cách trốn trong chăn còn có thể làm gì. Vừa xấu hổ vừa tức giận, Lạc Mai lớn giọng la làng.

- Ai kêu huynh đêm qua uống rượu đến bất tri bất giác, xem chút là mất mạng luôn rồi. Muội chạy ra chạy vào chăm sóc cho huynh, ai nhớ là đóng cửa hay chưa chứ. Chỉ có tên bạc bẽo như huynh, không biết công khó nhọc của muội, vừa mới tỉnh dậy đã khinh bạc muội rồi.

Lạc Mai vừa nói vừa tỏ chiều ảm ức lắm, nàng rút chặt vào trong chăn tức tức khóc. Y Thần nghe vậy hoảng hồn. Hắn ngồi bên ngoài dỗ dành con ốc thút thút trong chăn.

- Ngoan ngoan nào, đừng khóc. Chui ra đây đi. Là lỗi của ta, cái gì cũng là lỗi của ta. Muội ra đây đi, chúng ta thay đồ rồi đi ăn sáng.

- Muội không đi, bây giờ mệt lắm đi không nổi. – Bên trong chăn có tiếng vọng ra.

- Vậy muội nghỉ đi, ta đi lấy đồ ăn mang vào uội.

- Không ăn, bây giờ cái gì cũng ăn không vô.

- Ngoan nào, chui ra đây đi.

Y Thần dỗ dành, chiêu dụ con ốc ra khỏi vỏ. Nhưng có vẻ như không thể thuyết phục được. Hắn thở dài, sau đó bắt đầu ho. Ban đầu chỉ là vài tiếng khùng khục, sau đó là một tràng ho dài không thể kiềm lại được.

Căn bệnh của hắn đang tái phát, có lẽ vì đêm qua uống rượu nhiều khiến bệnh tình càng nghiêm trọng hơn rồi.

Một bàn tay dịu dàng vỗ vỗ vào lưng hắn. Y Thần cảm nhận con ốc cùng chiếc chăn từ phía sau bao lấy lưng hắn. Hương thơm của nàng, hơi ấm của nàng lan toả khắp nơi, tràn vào cả trong tim của hắn. Chỉ có như vậy cơn bệnh của hắn mới thuyên giảm được thôi.

Lạc Mai khoát chăn lên vai giúp hắn giữ ấm, rồi nàng xuống giường, vợ đại một tấm áo khoát vào. Dáng điệu nàng thướt tha đi làm Y Thần say đắm ngắm nhìn. Lạc Mai đến bàn rót một chén nước đưa đến cạnh hắn. Y Thần không tiếp lấy chén nước mà ôm trọn cả người Lạc Mai vào trong lòng mình. Nàng mỉm cười rúc rích đưa chén nước lên tận miệng hắn. Y Thần uống cạn, cảm thấy chén nước bình thường mà sao còn ngọt còn hơn mật đường, cam lộ.

Một trận khóc lóc cãi vã cuối cùng chỉ nhờ vào mấy tiếng ho mà giải quyết xong hết. Y Thần và Lạc Mai tiến vào ngũ cảnh không lời, mà chỉ có bọn họ mới hiểu được nhau. Nàng từ đại phu lại biến thân thành siêu cấp nô tỳ. Vừa rót nước cho hắn rửa mặt, vừa dâng khăn, rồi thay y phục. Chỉ là hôm nay chủ nhân của nàng cứ càn rỡ quấy rầy nàng không thôi. Hắn cứ nắm lấy tay nàng khiến nàng không thể làm việc, mỗi lần nàng rời đi hắn lại không chịu buông ra. Vì vậy việc thay đồ buổi sáng thời gian dài ra gấp bội. Việc chải tóc hắn cũng không dễ dàng gì, Y Thần cứ xoay qua xoay lại, cố nhìn cho được mặt nàng mới chịu. Nàng chỉ vừa mới túm lại được mái tóc nâu suông dài của hắn, thì Y Thần đã xoay lại, khiến nó xoắn tung ra. Lạc Mai giận dữ cầm mái tóc chải lại từ đầu, còn Y Thần thì mỉm cười thích thú.

Cuối cùng Lạc Mai xuống giường lấy giày ủng mang vào cho hắn. Y Thần ngồi yên nhìn nàng làm việc, trong mắt nồng nàn nét nhu tình. Sau khi nàng mang giày cho hắn xong, Y Thần nâng mặt nàng lên hôn một cái. Hắn nói trong thâm ý đậm tình.

- Cảm ơn muội.

Lạc Mai chỉ chờ có một nụ cười đó của hắn. Nụ cười hạnh phúc rạng rỡ khiến trái tim nàng thổn thức. Kề cận bên hắn đã lâu, nhưng mỗi lần Y Thần cười nàng đều nghe được trái tim mình xao xuyến. Lạc Mai đỏ mặt e lệ mỉm cười với hắn. Nàng kéo Y Thần đứng dậy, rồi đẩy hắn ra tận cửa.

- Mau đem đồ ăn sáng về uội.

Sau đó nàng đóng sầm cửa phòng lại. Y Thần quay người vừa đi vừa cười. Gương mặt e thẹn của nàng cực kỳ đáng yêu mà. Tốt nhất sau này chỉ nên nhốt nàng trong phòng để một mình hắn thưởng thức vẻ đáng yêu này. Hắn tuyệt đối không muốn bất kỳ nam nhân nào được trông thấy nàng hết.

Vừa ra khỏi đào hoa viên, Y Thần ngay lập tức gặp phải người khiến hắn phải ngậm miệng lại, không dám cười. Từ phía xa là dáng bộ nam tử bạch y tiêu sái đi đến gần. Y Thần cung kính chấp tay chào.

- Đại sư huynh!

- Sư đệ! – Lạc Nhân vẫy tay chào lại. – Đêm qua đệ không sao chứ? Ta nghe Lạc Mai kể đệ đấu tửu với người ta khiến cho bản thân hôn mê bất tỉnh. Xin lỗi đệ, ta đã cố thay đệ tiếp các vị tộc trưởng đó rồi, nhưng không ngờ bản thân lại bị họ hạ trước tiên. Đến nỗi phải phiền đến đệ.

- Đệ hiểu rõ tấm lòng của sư huynh rồi mà. Nhờ uống qua thuốc giải rượu, nên sáng nay đệ không sao rồi. – Y Thần mỉm cười tự hào. Chẳng những hắn uống thuốc giải rượu, mà còn dùng thuốc tiên nữa ấy chứ.

- Chỉ mới qua được một ngày thôi, đệ cố gắng lên! – Lạc Nhân đột nhiên thì thào nói nhỏ.

- Sư huynh, phải kéo dài đến nửa tháng thật sao? – Y Thần hiểu ý cũng thấp giọng nói.

- Đúng vậy, theo tính toán của ta, đám quân Đại đô sau khi trở về sẽ báo lại hết tình hình phương bắc. Hoàng thượng muốn điều động quân binh cũng phải nửa tháng mới kéo được đến đây. Trong thời gian đó chúng ta phải giữ mười hai tộc trưởng ở lại Đào đô, ép bọn họ vào thế cưỡi lên lưng cọp. Khi quân triều đình đến Tinh Thiên quan, thì dù bọn họ không muốn cũng đã bị gom chung với chúng ta thành một chỗ rồi. Mười hai tộc trưởng có muốn leo xuống thì cũng đã muộn.

- Đệ hiểu rồi, mọi việc theo ý huynh vậy. – Y Thần gật đầu. Sau đó hắn chuyển sang hỏi chuyện khác. – Sư huynh bộ đêm qua mất ngủ hay sao mà hai mắt thâm quầng?

Bị hỏi, Lạc Nhân sức mình nhớ lại. Hắn uống rượu say trở về phòng làm cho Đồng Đồng đang ngủ tỉnh giấc. Đồng Đồng chính là nhân vật thần bí Lạc Nhân luôn mang theo cạnh bên người mình. Nàng là tiên nhân đắc đạo pháp thuật cao cường, luôn hỗ trợ Lạc Nhân. Một khắc đưa y di chuyển mấy ngàn dặm, có thể tự tin di chuyển từ nơi này qua nơi khác chỉ trong một chớp mắt. Nhờ có Đồng Đồng, Lạc Nhân có thể tự tiện theo dõi doanh trại quân Thanh Trà, chạy đi ứng cứu cho Y Thần lúc hắn trúng thương trên chiến trường ... Nói chung là nàng ta vô cùng lợi hại. Chỉ có điều Đồng Đồng không thích gặp mặt ngoại nhân, suốt ngày chỉ trốn trong rừng đồ để ngủ, đến đêm thì mới đi là ngoài.

Đồng Đồng thần bí, có nhiều dị năng rất cao cường. Cao cường nhất chính là khả năng giáo huấn người ta. Lạc Nhân đêm qua say rượu, bản thân không được ngủ còn bị Đồng Đồng dựng dậy, giáo huấn suốt cả đêm về tác hại của rượu. Y phải thanh minh năng nỉ suốt, đến gần sáng mới được ngủ một chút. Vì vậy gặp mặt Y Thần, mà mắt y còn có quầng đen như thế này.

- Ha ha ... Đúng là đêm qua ta ngủ không đủ. – Lạc Nhân không muốn trả lời, nên cười to lấp liếm. Sau đó hắn chỉ mặt Y Thần hỏi. – Còn đệ thì sao? Không phải tối qua say rượu, đâm phải đuôi mèo nên bị nó cào mấy phát vô mặt đó chứ?

- Đúng là đập đuôi mèo nên bị cào vào mặt. – Y Thần cũng ngượng ngùng trả lời.

Đêm qua hắn có phần bá đạo quá, làm cho Lạc Mai nổi giận cào vài vết vào mặt. Nhưng hắn chưa hề biết sợ là gì. Mấy dấu cào này có là bao, chẳng lẽ hắn khoe với Lạc Nhân là hắn còn bị con mèo cắn mấy dấu trên vai. Lạc Nhân không biết chuyện, vô tư vỗ vỗ vào vai hắn.

- Sư đệ, chúng ta cùng đi ăn sáng thôi! Sau đó nghĩ cách tiếp đãi mấy vị tộc trưởng tiếp.

Bị Lạc Nhân vỗ vào mấy vết thương, Y Thần không dám la tiếng nào, cắn răng chịu đựng. Cùng Lạc Nhân đi đến thiện phòng.

^ _ ^

Mười hai tộc trưởng đến thăm Đào đô đều được bố trí nghỉ ngơi trong phủ thành chủ. Bởi vì nơi đây là phủ đệ lớn nhất, đẹp nhất, đồng thời cũng nằm ở vị trí cao nhất của Đào đô. Các vị sứ quân đêm qua uống rượu rất say nên chưa có ai thức dậy. Trong thiện phòng cũng chỉ có các vị phu nhân Hàn gia cùng Hoàng Vân Phong tộc trưởng dậy sớm mà thôi.

Y Thần vừa bước vào thiện phòng, đã nghe thấy tiếng cười rúc rích của mấy vị tẩu tẩu. Hắn phải dùng chân khí nén nhịp tim đập lại, nếu không đã xấu hổ đỏ mặt ở trước Lạc Nhân rồi. Lạc Nhân bất ngờ không biết chuyện gì, chỉ dùng nụ cười để đáp lại nụ cười của mấy vị Hàn phu nhân.

- Các vị phu nhân, chào buổi sáng! – Lạc Nhân chấp tay chào.

- Thành công tử, chào buổi sáng! – Các vị phu nhân đồng loạt trả lời. Chào xong lại bụm miệng cười tiếp.

Y Thần không thèm để ý đến bọn họ nữa. Hắn nhìn lom lom vào vị tộc trưởng tóc đỏ đang lạnh lùng ngồi ăn kia.

- Hoàng tộc trưởng, chào buổi sáng. Lúc này khá thất lễ rồi! – Y Thần chấp tay chào.

Hoàng Vân Phong không trả lời, chỉ chấp tay chào lại. Sau đó hắn không chút biểu cảm, dùng tiếp phần ăn của mình. Y Thần thì nóng lòng muốn giải quyết chuyện lúc sáng cho rồi, nhưng có Lạc Nhân bên cạnh hắn không tiện nói. Rốt cuộc cả buổi sáng đành im lặng. Đang ăn thỉnh thoảng lại nhìn Hoàng Vân Phong chăm chăm, giống như đang truyền đi thông điệp “Người tốt nhất đừng nên nói điều gì bậy bạ...”

Hoàng Vân Phong cuối cùng dùng xong bữa, đứng lên trước đi ra ngoài. Lạc Nhân liền với gọi theo, mục đích là muốn kết thân thêm với các vị tộc trưởng.

- Hoàng tộc trưởng, khi nào thì bắt đầu luyện võ? – Lạc Nhân cười tươi rói.

- Ba canh giờ nữa. – Vân Phong lạnh lùng trả lời

- Vậy thì tốt quá, huynh đệ bọn ta cũng thường luyện võ giờ này. Đúng không sư đệ? – Lạc Nhân huých Y Thần một cái, hắn giật mình chỉ ừ ừ. – Chẳng hay hôm nay chúng ta có thể luyện võ chung không? Giao đấu để mở mang võ học.

- Cũng được. – Vân Phong trả lời sau một cái nhìn soi xét Lạc Nhân.

- Đúng vậy, hẹn ba canh giờ sau sẽ gặp lại giao đấu.

Y Thần đột nhiên tươi tỉnh nghĩ ra. Hấn và Hoàng Vân Phong quyết đấu, dùng võ học khắc chế tên kia, ép hấn phải im miệng không được nói lung tung chuyện sáng sớm cho Lạc Nhân biết. Kế hoạch thật là lường toàn kỳ mỹ.

- Vậy là xong một người. – Lạc Nhân nói. – Bây giờ ăn xong chúng ta đến chào các vị tộc trưởng khác đi.

Lạc Nhân phân phó, vạch nên kế hoạch tăng cường tình cảm cũng như kéo dài thời gian các vị tộc trưởng ở Đào đô này càng lâu càng tốt. Còn đến mười mấy ngày nữa mới đến thời cơ mà hấn đã tính ra.

Như vậy suốt cả ngày công việc sẽ ngập đầu, lại có Lạc Nhân kè kè suốt bên cạnh. Y Thần đau đầu nghĩ tới con ốc đang rúc ngủ say trong phòng hấn. Làm sao có thể tách Lạc Nhân ra mà mang thức ăn về cho nàng đây. Hấn cũng không muốn gia nhân đem đồ ăn về phòng. “Không biết nàng đã dậy chưa?” Cái bộ dạng xốc xếch kiêu mị đó, hấn không muốn cho ai được nhìn thấy cả. Cuối cùng nghĩ mãi không ra giải pháp gì, hấn đành muối mặt đi đến bên cạnh lục tẩu nhờ vả.

- Lục tẩu, trong phòng đệ có con mèo hoang đi lạc vào. Nhờ tẩu đem đồ ăn cho nó dùm đệ.

Y Thần vừa nói vừa lăm lét nhìn Lạc Nhân cảnh giác. Lục thiếu phu nhân nghe ra đã hiểu ý hấn, nên gật đầu rồi rúc rích mỉm cười.

Chỉ có như vậy Y Thần mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm đi theo sư huynh thực hiện công vụ.

16. Chương 15 : Một Chuyện Tình Bất Ngờ!

Chương 15: Một chuyện tình bất ngờ!

Lạc Mai nằm hoài trong phòng cảm thấy đói meo. Có người đã hứa đem thức ăn về cho nàng nhưng chờ hoài không thấy. Cả người nàng đang đau như một mối nên không muốn ra khỏi phòng. Nhưng phải làm sao đây, cái bụng cứ réo ầm thì làm sao có thể ngủ được.

Nàng nhìn bộ đồ đại phu đem qua đã bị Y thần xé rách toang, nằm vô dụng dưới nền nhà. Bây giờ dù có muốn ra ngoài cũng không dám. Nàng đang mặc tạm đồ của Y Thần. Không lẽ lấy đồ hấn mặc ra ngoài, cho người cả phủ này biết Thành thần y và thành chủ đang có chuyện mờ ám.

“Y Thần ơi Y Thần, huynh mau trở về đi!”

Lạc Mai reo tên Y Thần đến một trăm lẻ tám lần thì bên ngoài có tiếng gõ ngoài cửa. Lạc Mai hý hửng chạy ra mở. Nàng giật mình vì người mới đến không phải là Y Thần mà là Thể Loan, lục tẩu của Y Thần. Lúc Lạc Mai còn đang đứng như trời trồng, thì Thể Loan đã mỉm cười nói trước.

- Tiểu muội, lục tẩu có thể vào được không?

- Dĩ nhiên là được, mời lục tẩu vào.

Lạc Mai đứng nép qua một bên, nhường đường cho Thể Loan đi vào trong. Nàng tự nhiên sợ nhớt, nên cốc đầu mình một cái. “Lục tẩu cái gì mà lục tẩu, phải kêu là thiếu phu nhân mới đúng chứ, mình có phải là người nhà họ Hàn đâu chứ”.

Lạc Mai đóng cửa rồi chạy nhanh vào phòng. Nàng kéo ghế mời Thể Loan ngồi xuống, thể hiện thân phận “chủ nhà”.

- Lục thiếu phu nhân, mời uống trà! – Lạc Mai lịch sự rót một chén trà mời khách.

- Ha ha, tiểu muội không cần khách sáo. Cứ giống như thất đệ, gọi ta một tiếng lục tẩu là được rồi! – Thể Loan lấy tay che miệng cười, đồng thời ngấm nhìn gương mặt e thẹn sắp chuyển sang đỏ hồng của Lạc Mai.

- Dạ được, mời lục tẩu uống trà. – Lạc Mai ngoan ngoan nghe lời.

- Tiểu muội ngoan. Có phải đói lắm không? Y Thần hẳn có việc bận rồi, nên nhờ ta mang điểm tâm đến uội dùng.

Thể Loan vừa nói vừa kéo giỏ tre, bày ra bàn vài món điểm tâm sáng. Lạc Mai tuy rất đói, nhưng cũng rất từ tốn ngồi nhìn, thể hiện phong phạm của nhà có gia giáo.

- Cảm ơn lục tẩu nhiều!

Lạc Mai mỉm cười lễ phép rồi mới bắt đầu ăn. Đang đói nên thứ gì vào miệng cũng cảm thấy ngon vô cùng. Lạc Mai vừa ăn vừa cười rất sung sướng.

- Mấy món này là để bồi bổ uội. Ngoài ra ta còn mang mấy bộ nữ phục đến uội nữa. Lạc Mai muội, từ hồi vào phủ đến giờ ta còn chưa thấy muội mặc nữ phục. Mà bộ nam y kia... – Thể Loan e dè nhìn mớ áo xanh đại phu rách rưới nằm dưới sàn. – Haizz! Quả thật thất đệ rất giống lục lang, ra tay bá đạo quá!

Nghe Thể Loan cảm thán mà Lạc Mai đang ăn suýt nghẹn. Nàng phải lấy tay đấm mạnh vào ngực mấy cái, rồi rót uội một chén trà nuốt xuống.

- Tiểu muội ăn uống cẩn thận! – Thể Loan quay qua mỉm cười đơn đả. – Không cần ngại lục tẩu. Tẩu là người từng trải cho nên hiểu chuyện mà. Thất đệ vốn là một người rất lỗ mãng. Tiểu muội, khó uội rồi.

- Không có đâu lục tẩu. – Lạc Mai mỉm cười đáp lại, cảm thấy vị tẩu tẩu này có chút kỳ lạ.

- Tiểu muội không cần giấu. Ta nhớ năm xưa khi ở Ngạo Phong trại, đã từng thấy thất đệ phục thuốc để cưỡng đoạt ... ấy chết, ta quên ... không nên kể với muội chuyện này.

- Lục tẩu, có chuyện gì cũng đừng ngại nói. – Lạc Mai cảm thấy không sai mà, vị Lục tẩu này cứ úp úp mở mở rõ ràng muốn cố tình dụ nàng hỏi thêm.

- Dù sao chuyện này trước sau gì muội cũng sẽ biết. Chúng ta sắp sửa trở thành người một nhà, nên ta không muốn giấu muội. – Thể Loan ra chiều thân thiết, nắm lấy tay Lạc Mai. – Chuyện này cả nhà ta đều biết, ba năm trước thất đệ ở bên ngoài bắt cóc một cô nương, còn ép nàng ta làm vợ mình. Cô nương đó không chịu, thất đệ liền dùng thuốc cưỡng đoạt cho bằng được.

Nghe Thể Loan nói Lạc Mai nghĩ ngay đến chuyện Như Tuyết. Chẳng những nàng đã biết chuyện này, mà còn đã gặp qua Như Tuyết. Chính là bằng tình yêu đã truy sát nàng và Y Thần trên đỉnh Thiên Môn Đạo. Tuy nhiên, câu chuyện qua lời nói của Thể Loan thì khó nghe vô cùng. Khiến Lạc Mai không thể kềm được nổi lửa giận phùng phùng.

Thấy Lạc Mai phùng mang trợn má, thì Thể Loan biết nàng ta đang nổi giận. Thể Loan liền vuốt ve, nói thêm.

- Tiểu muội, dù sao chuyện gì đã qua thì cứ cho qua đi. Dù sao cô nương đó cũng đã bỏ đi rồi. Trước khi muội đến một tháng thì nàng ta đã bỏ đi rồi... – Thể Loan lẩm nhẩm – ...cũng không biết khi nào quay lại nữa ... Ấy chết, ta lại lỡ lời. Thôi cáo biệt muội, ta càng nói càng hồ đồ mất thôi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đưa đồ ăn và y phục cho Lạc Mai, Thể Loan mau chóng cáo biệt. Trước khi ra ngoài còn kịp nhìn thấy Lạc Mai đỏ mặt tía tai giống như là sắp sửa nổ tung lên.

Nghe tiếng cửa đóng kịch lại, Lạc Mai vuốt ngực thở từng hơi sâu, điều hoà nhịp tim và nhịp thở lại. Lúc này nàng đã vận sức quá nhiều để tỏ vẻ đang kích động. Thấy không còn ai, Lạc Mai gác chân lên ghế, dùng một chiếc đũa xia bánh, bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàng. Vừa ăn nàng vừa suy nghĩ, “Thể Loan này vốn có mục đích là gì? Nhắm tới Thành gia của ta hay là nhắm vào Y Thần?” Nếu không phải đích thân nhìn thấy cái chết của Như Tuyết, thấy được sự đau khổ tột cùng trong mắt Y Thần, có lẽ nàng đã nổi cơn tam bành thật rồi.

Y Thần không phải là kẻ cuồng bạo, thời gian qua nàng ăn hiếp hắn đủ kiểu cũng có thể chứng minh điều đó. Dù nàng có sai mười mươi thì hắn cũng chỉ thở dài cam chịu hoặc luôn miệng xin lỗi.

“Ngay cả khi Như Tuyết phản bội huynh ấy, không phải Y Thần cũng là kẻ xin lỗi đó sao?”

Hắn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ trong mắt tình cảm. Chuyện ba năm trước hắn dùng thuốc gây hoạ chắc chắn là bị kẻ khác xúi dục. Thử Loạn đã nói ba năm trước cũng có mặt ở Ngạo Phong trại, vậy có lẽ nàng ta biết mọi chuyện khi đó. Biết được ai là kẻ đã xúi dục Y Thần, khiến hắn phạm lỗi tày đình, nhà tan cửa nát. Lạc Mai nhú nhú mày suy tính mãi không ra. Nay Thử Loạn đã nhả ra một manh mối để Lạc Mai bám vào. Có lẽ nên bắt đầu điều tra từ người này.

^ _ ^

Tộc trưởng Hoàng Vân Phong sau khi ăn sáng xong thì đi thơ thẩn dạo xung quanh Đào đô. Toà thành trì kỳ lạ lơ lửng giữa trời, nhà nhà quán quán xen lẫn nhau hỗn độn. Cái cao cái thấp, cái trên cái dưới không biết đầu mà lẩn. Các con đường trong Đào đô có thể là các lối đi lát gỗ, các cầu treo dây văng, cũng có thể là các cầu thang dài bất tận, không biết sẽ đưa người ta đi đến địa phương nào. Đào đô hỗn tạp quá, khiến hắn có chút không quen. Hắn thích không khí trong lành heo hút nơi thôn tộc của mình hơn.

Dạo một hồi hắn chán nản quay về Hàn phủ, không biết sao đôi chân lại bắt giác đưa hắn đi đến đào hoa viên.

“Đúng vậy, Đào đô đẹp nhất chỉ có vườn đào này.”

Cả đời hắn chưa từng thấy được thứ gì xinh đẹp đến vậy. Nơi ở của tộc Xích Quỷ là nơi heo hút hoang vắng nhất ở Thiên Mẫu sơn, chỉ có gió tuyết với núi đá. Làm gì có cây cỏ nào sống nổi, chứ nói gì tới mọc được những cây đào hồng như thế này.

Hoàng Vân Phong ngẩn ngơ nhìn những cây đào nở đầy hoa màu hồng phấn. Thỉnh thoảng có một cơn gió thổi qua, khẽ rung rinh cành, là vài cánh hoa tung bay lất phất. Vân Phong hít một hơi, mùi hoa thoảng thoảng. “Thật là một nét đẹp kỳ diệu!”

- Hoàng huynh đệ!

Có một tiếng gọi làm Vân Phong sực tỉnh. Hắn khôi phục vẻ mặt u lãnh thông thường nhìn kẻ vừa gọi. Đó là một tiểu cô nương xinh đẹp, mặt hoa da phấn, mặc bộ bạch y, trên thắt lưng là một dải lụa màu vàng. Vân Phong nhìn lại cây đào trắng giữa sân rồi ngạc nhiên nhìn nàng. Không phải là tinh linh hoa vừa mới bước ra từ cây bạch đào đó chứ.

Nàng nở một nụ cười tươi rọi như hoa vừa hé nụ. Đôi mắt to long lanh chớp chớp nhìn hắn thật đáng yêu.

- Hoàng huynh đệ, là tại hạ đây.

Lạc Mai vừa nói vừa định bước tới gần thêm một bước. Chợt nàng đạp lên vạt áo trước, loạng choạng suýt ngã. “Quên mất là mình đang mặt nữ phục!”

Thấy cô nương như hoa lão đảo sắp ngã, Vân Phong liền chạy đến đỡ nàng. Mỹ nhân liền tặng cho hắn một nụ cười làm tan chảy cả băng sơn.

- Hoàng huynh, tại hạ ... tiểu nữ xin đa tạ.

Nhờ cú vấp ngã Lạc Mai mới sực nhớ hôm qua cùng giao chén với Hoàng Vân Phong là Thành thân y với bộ nam trang. Bây giờ nàng đang là Lạc Mai, hắn không nhận ra cũng phải thôi.

- Cô nương, tại hạ và nàng có quen biết sao? – Hoàng Vân Phong ngạc nhiên hỏi. Hắn vừa đến Đào Đô có một ngày, làm sao có thể quen nàng ta được.

- Ha ha ... chưa quen, chưa quen... chỉ là tiểu nữ có nghe đại ca kể qua về ngài nên ngài nên tưởng như đã từng quen biết. Nhưng không sao, bây giờ chúng ta gặp mặt làm quen cũng chưa muộn.

- Xin hỏi cô nương quý tánh đại danh.

- Tiểu nữ là Thành Lạc Mai. – Nàng mỉm cười e lệ, nhập vai thực nữ. Khi vận nam trang nàng tung hoành thế nào cũng được, nhưng khi mặc nữ phục rồi thì phải khôi phục khí khái đoan trang hiền thực.

- Hoá ra là tiểu muội của Thành tông chủ. Không ngờ tông chủ có nhắc qua tại hạ trước mặt tiểu thư sao? – Hoàng Vân Phong hiếm khi nói chuyện dài dòng với người nào khác, hôm nay phá lệ nói liền mấy câu khách sáo dài hơi đến vậy,

- Có chứ, đại ca có nhắc qua Hoàng tộc trưởng có mái tóc đỏ rực...

Lạc Mai đang nói chợt thấy đối phương nhíu mày, “Không lẽ đã đụng chạm tới người ta?”. Nàng nhanh chóng nhớ đến Thành gia di huấn “Lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”. Vậy là Lạc Mai gỡ bộ công phu bán hàng của nhị ca Thành Lạc Thiên, ra sức tăng bốc hấn.

- Không ngờ đến nay gặp mặt, thật sự thấy mái tóc đỏ này rất đẹp nha.

Quả nhiên công phu nịnh hót này có hiệu nghiệm, đối phương không còn căng thẳng nữa.

- Tiểu thư khách sáo quá rồi!

- Không phải khách sáo, là đẹp thật sự mà. Màu đỏ rực rỡ giống như ánh mặt trời. Hoàng tộc chủ, bộ tộc Xích quỷ của ngài chắc chắn toàn những hảo hán cương liệt mạnh mẽ như thái dương soi sáng vậy.

Lạc Mai nói xong mới giật mình, phát võ mông ngựa này kêu quá lớn rồi. Nàng nhìn lại, không ngờ đối phương lại chịu tăng bốc như vậy, gương mặt ngay lập tức chuyển sang vẻ hoà nhã ngay.

- Tiểu thư cứ gọi ta Vân Phong được rồi!

- Vân Phong ca, gọi ta là Lạc Mai cũng được.

- Lạc Mai... – Hoàng Vân Phong như vừa gọi, vừa lẩm bẩm – Quả nhiên là xinh đẹp như hoa.

Câu khen này mới thật làm Lạc Mai choáng váng, không ngờ người lạnh lùng âm u như hấn cũng thốt ra được mấy câu này. Đúng là nhìn người không thể nhìn mặt đoán được.

- Lạc Mai tiểu thư, thật trùng hợp gặp được tiểu thư ở đây.

- À à, quả thật trùng hợp. Lạc Mai thấy hoa đẹp nên mới tới ngắm thôi.

Lạc Mai cười giả lả, chẳng lẽ nói rằng nàng sáng sớm vẫn còn ngủ ở căn phòng cạnh đây. Hơn nữa, Hoàng Vân Phong cũng là một trong những người xông vào phòng bắt gặp nàng lúc sớm. May mà lúc đó Y Thần nhảy ra che chắn cho nàng trước, nếu không Lạc Mai có nước chui xuống đất trốn vì xấu hổ thôi.

- Lạc Mai tiểu thư chẳng hay đến Đào đô đã lâu chưa? Đã đi tham quan xung quanh chưa? – Vân Phong dịu dàng hỏi.

- Tiểu nữ mới đến đây được mấy ngày cùng đại ca, cả ngày chưa từng ra khỏi phủ. – Nàng giả bộ điệu dáng của thực nữ, vừa nói vừa cúi mặt nhìn xuống đất.

- Lạc Mai tiểu thư, vậy hôm nay có muốn cùng tại hạ đi dạo quanh Đào đô không?

Hoàng Vân Phong mỉm cười. Hấn cũng mới đến Đào đô có một ngày, chỉ vừa đi xung quanh sáng nay. Vậy mà bây giờ đã ra dáng chủ nhà, muốn làm hộ hoa sứ giả dẫn nàng đi dạo.

Nhìn gương mặt có vết sẹo dài cười một cái. Lạc Mai quả nhiên tâm bệnh tái phát, gương mặt ửng đỏ, e lệ gật đầu. Hoàng Vân Phong nhìn thấy thái độ đó càng mở cờ trong lòng. Không ngờ hấn vừa gặp tinh linh hoa như nàng thì đã yêu mất rồi. Liệu đây có phải là lời nguyện thần kỳ của đào hoa viên không?

Hai người lặng lẽ bước đi rời khỏi đào hoa viên. Vài cánh hoa đào rơi xuống tạo nên một bức tranh mỹ lệ động lòng người. Lạc Mai ngây thơ ngu ngốc không biết lại có thêm một nạn nhân thê thảm vì căn bệnh quái đản của nàng rồi.

Haizz, nhân tình là thế.

“Quan quan thi cưu

Nại hà chi châu

Yểu điệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu”

17. Chương 16 :tình Nhân Lữ Quán!

Chương 16:Tình nhân lữ quán!

Y Thần cùng Lạc Nhân dùng cả buổi sáng đi đến từng phòng viện thăm các tộc trưởng. An bài cho họ thật tốt, tranh thủ tình cảm nhằm lôi kéo bọn họ về phía của mình. Ngoài tộc trưởng Bách Việt hoàn toàn ủng hộ, tộc Dạ Lang chưa hỏi đã biết không bằng lòng, thì các tộc khác quan điểm đều là ỡm ờ chưa dứt khoát. Riêng thái độ của bọn họ hoàn toàn đối khác, từ đêm đầu tửu, họ đã quay sang kính trọng Y Thần. ‘Hảo tửu lượng, hảo nam nhi’. Y Thần không ngờ mình lại đạt được hiệu quả bất ngờ đến như vậy. Quyết định mở thêm đại yến, chiêu đãi các vị tộc trưởng ba ngày ba đêm.

Sau đó đến giờ hẹn, hai người đến thao trường chờ đợi Hoàng Vân Phong xuất hiện. Nhưng chờ hoài không thấy hấn đâu, khiến Y Thần giận sôi gan sôi ruột. Hấn bận trăm công nghìn việc, đâu phải là hạng rồi rã để ngồi chờ Hoàng Vân Phong như thế này đâu. Thậm chí bản thân hấn lúc này, còn rất muốn bay nhanh về phía đào viên để gặp bông hoa ở đó. Nếu không phải nể Lạc Nhân, thì hấn đã đi mất từ lâu rồi.

Chỉ có điều hấn không ngờ nhất, là bông hoa ở đào viên đang cho hấn cảm ứng. Nàng đang tung tăng đi dạo với kẻ thù mà hấn ghét nhất.

- Vân Phong ca, huynh có biết món ăn này là gì không? – Lạc Mai vui vẻ chỉ vào những que xiên có găm một viên tròn ở phía trên, nhìn rất giống viên kẹo ngọt.

- Lạc Mai tiểu thư, đó là món mỡ trâu trộn lên với đường. Ăn vào rất dồi dào năng lượng, thích hợp để dành để ăn khi đi trong bão tuyết.

- Mỡ trâu hả? Vậy là béo lắm, ta không thích đâu. – Lạc Mai chun mũi, nàng mà ăn thứ này chắc cũng tròn vo giống nó luôn.

- Lạc Mai tiểu thư không quá béo đâu! Là mình hạc xương mai, nên ăn thêm một chút béo vẫn đẹp như thường.

Không ngờ Hoàng Vân Phong bình thường lạnh lùng ít nói. Nay giống như Hoàng hà đề vớ, nói nhiều cũng không sợ mỗi miệng. Hơn nữa còn là mấy câu khiến người nghe phải ớn lạnh. Chỉ là tình cờ tư tưởng lớn gặp nhau, Lạc Mai cũng là người rất thích được người ta khen tặng. Nghe một câu tăng bốc của y, liền lấy quạt che mỉm cười khúc khích, rất có phong phạm thiên kim tiểu thư.

Chợt có một bóng người lướt qua phía cuối con đường. Lạc Mai chỉ nhìn thoáng qua, đã nhận ra đó là bóng áo xanh của Thể Loan mà nàng vừa mới gặp. Nàng liền nắm tay Vân Phong kéo chạy vào ngõ phố, nơi Thể Loan vừa lướt qua. Chẳng phải đã quyết định điều tra từ chỗ Thể Loan sao.

- Lạc Mai, có chuyện gì vậy? – Hoàng Vân Phong bị Lạc Mai kéo đi bất ngờ nên khá ngạc nhiên, nói chuyện cũng quên mất bỏ vào một tiểu thư hai tiểu thư.

- Suyt đừng nói, là ta gặp người quen. – Lạc Mai nhập tâm theo dõi, cũng không câu nệ tiểu tiết giữa nàng và hấn.

Thể Loan đi phía trước, nhìn đông ngó tây rồi mau chóng lách mình vào một khách điểm. Lạc Mai cũng nhanh chân dắt Hoàng Vân Phong chạy vào. Chỉ là vừa tới cửa, hấn khựng lại, có kéo mạnh cũng không chịu vào.

- Lạc Mai, chỗ này không thể vào được. – Hấn giằng tay nàng lại.

Lạc Mai ngạc nhiên nhìn hấn, rồi quay đầu nhìn lại tên khách điểm. “Tình Nhân lữ quán”. Thì ra chính vì vậy mà hấn không chịu vào. Lạc Mai xuy xuy tay.

- Cứ vào đi, có sao đâu. Cũng không có ai biết mặt chúng ta.

Lạc Mai cười an ủi, ý nàng là không ai có thể biết nàng và hần là tình nhân giả hay thật. Nhưng Hoàng Vân Phong lại nghĩ sang chiều hướng khác. Rốt cuộc cũng dùng dằng không chịu vào. Sợ ở đây lâu lắc làm mất dấu, Lạc Mai đành phải kể rõ sự tình cho Vân Phong.

- Là ta thấy Lục thiếu phu nhân của Hàn gia chạy vào đây. Hàn gia toàn là goá phụ, huynh nghĩ coi, bà ta vào đây làm gì? – Lạc Mai chuyển ý đồ của mình vào một mục đích khác.
- Thì ra là như vậy. Cái Hàn gia này đúng là loạn mất rồi. Em chồng là ‘đoạn tụ’, chị dâu thì đi ngoại tình.
- Hoàng Vân Phong nghe vậy, lấy làm bất bình quá thay.
- Đoạn tụ? – Lạc Mai mở mắt lớn, ngạc nhiên.
- Thật ra không phải ta nhiều chuyện. Nhưng sáng nay, ta vô tình cùng Hàn phu nhân đi vô phòng sứ quân. Thì ra hần chuộng nam sủng, qua đêm với Thành gia thần y nhà nàng.

Vân Phong ngưng ngừng nói, lo lắng không biết có đụng chạm gì với Thành gia không. Chỉ là hần tình cờ nhìn thấy bộ y phục của Thành thần y bị xé nát, vứt trong phòng Y Thần thì tự tiện suy đoán ra. Hơn nữa nam nhân ngủ với nữ nhân là chuyện hết sức bình thường ở chỗ tộc của hần, hà cớ gì Hàn sứ quân lại tỏ ra giấu giếm điểm điểm như vậy. (Haizz là do quan niệm khác nhau thôi, một bên theo tự nhiên chủ nghĩa, một bên truyền thống chủ nghĩa) Hần là có chuyện không minh bạch, không muốn cho người khác biết. Hần chỉ có thể tự tiện suy đoán là đời sống cá nhân của Y Thần là lệch lạc thôi.

Chỉ ai ngờ Lạc Mai nghe xong thì cười ngặt nghẽo, suýt tý nữa thì thở không ra hơi. Xem ra càng lúc nàng càng giống đại ca mất thôi.

Vân Phong Ngạc nhiên nhìn Lạc Mai cười đến không thở ra hơi, phải vịn vào tay hần để đứng cho thẳng lại.

Sau khi nhin được tràng cười kinh thiên động địa đó, Lạc Mai cùng Vân Phong khoát tay như một cặp đôi đi vào “Tình nhân lữ quán”.

- Khách quan, xin hỏi muốn vào trọ phòng qua đêm hay trọ theo canh giờ. – Ông chủ don dả chào, đã quá quen với mấy người khách trọ đi vào ban ngày mà tay không có mang túi nải này.
- Ông chủ, cho hỏi vị phu nhân lúc này đi vào phòng nào? – Lạc Mai lên tiếng hỏi trước.
- Mấy người hỏi làm chi? – Ông chủ nhìn hai người với ánh mắt nghi ngờ. “Không phải là đi đánh ghen, phá mất sinh cơ của bốn quán chứ?” – Không trọ phòng thì đi đi, đừng hỏi nhiều.
- Chúng ta tới trọ phòng. – Vân Phong lạnh lùng đưa ra một đĩnh bạc. – Cho một phòng ngay sát vách vị phu nhân lúc này.
- Được, được, khách quan mời đi lối này!

Ông chủ liền đổi ngay thái độ. “Có tiền sai được quý xay cối, có đĩnh bạc này rồi thì các người muốn đi bất gian thể nào cũng mặc”. Chủ quán sai tiểu nhị dẫn Lạc Mai và Vân Phong vào một gian phòng trang trí đầy gấm hoa đỏ rực. Nhìn cách trang trí như tân phòng này, không khỏi khiến Lạc Mai bưng bưng ửng đỏ.

Tiểu nhị còn thành thạo hỏi xem hai người có muốn dùng thêm chút rượu hay điểm tâm gì không. Nhưng cuối cùng bị Vân Phong xua tay đuổi ra ngoài. Tiểu nhị đi rồi, hần tiện tay đóng cửa rồi cài then chặt, để bọn họ có ‘làm gì’ thì cũng không ai quấy rầy được.

Đến chừng hần quay lại, đã nhìn thì thấy Lạc Mai điệu bộ giống hệt thằng lằng, bám chặt vào vách tường nghe ngóng. Không ngờ khách điểm này xây dựng tốt quá, cách vách cũng không thể nghe được phòng bên kia đang có tiếng động gì. (Dĩ nhiên là phải xây dựng tốt rồi, cặp tình nhân nào vào đây cũng lao động kịch liệt, tiếng ồn phát ra thật không nhỏ.)

Lạc Mai bực tức mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Rất may bên ngoài là một hàng mái hiên đưa ra. Nàng liền trèo lên khung cửa sổ. Vân Phong thấy vậy liền chụp tay Lạc Mai lại.

- Nàng tính làm gì?
- Vân Phong ca, chúng ta phải trèo ra ngoài mới nghe phòng bên cạnh nói chuyện được.

Lạc Mai chỉ tay vào hàng mái hiên bên ngoài cửa sổ. Điều bộ hăng hái giống như đi bắt ghen lắm rồi. Vân Phong nhắm chừng không thể cản được nữa, đành phải nhảy ra ngoài cửa sổ trước.

- Để ta đỡ nàng. – Hấn không nỡ nhìn nàng chân yếu tay mềm phải leo trèo nguy hiểm vậy, nếu đã cản không nổi chi bằng đi bên cạnh, hảo hảo bảo hộ cho nàng thì tốt hơn.

- Đa tạ Vân Phong ca. – Lạc Mai mỉm cười cảm kích.

Hai người họ lịch kịch đi trên mái ngói. Hoàng Vân Phong có võ công không nói, chỉ là hấn nhìn Lạc Mai đầy ngạc nhiên.

“Không ngờ nàng đi trên ngói cũng êm ru như vậy, đúng là có phong phạm tiểu thư” Chỉ là hấn không nghĩ ra, nàng giống phong phạm đạo tặc nhiều hơn.

Phòng bên cạnh có một cánh cửa sổ đóng chặt. Vì phía bên ngoài nằm trong bóng râm nên Lạc Mai không sợ bóng mình in lên cửa sổ. Nàng tới gần áp mặt vào cửa, cố gắng nhìn qua khe hở.

Trong phòng không chỉ có hai người. Ngoài lục thiếu phu nhân còn có ba người khác. Một người đứng cạnh cửa đi, một người đứng cạnh cửa sổ, một người ngồi bên bàn trà quay lưng về phía cửa sổ. Thấy có người gần sát cửa sổ, Lạc Mai liền nén khí sinh dưỡng, thu hẹp phạm vi tồn tại của mình xuống mức thấp nhất. Hoàng Vân Phong bên cạnh cũng làm vậy. Hấn ngạc nhiên nhìn nàng, không lẽ thiên kim tiểu thư của Thần Châu đều học qua phép tu dưỡng này. Ngay cả hấn ngồi bên cạnh, mà cũng đã không thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

- ... Kỵ binh hai ngàn, Bạch Lãng một ngàn, hợp quân năm ngàn. Đang đào tạo thêm một vạn quân dự bị.

- Lục thiếu phu nhân kết thúc bài báo cáo thực lực quân sự của Đào đồ.

- Nếu toàn bộ mười hai bộ tộc tập hợp thì thực lực sẽ bao nhiêu? – Người thần bí cất tiếng hỏi, có vẻ như đó là một nam nhân trẻ tuổi.

- Thực sự không biết được, tiểu nhân không thể rời khỏi Đào đồ, nên chưa thể thăm dò được tin này. – Lục thiếu phu nhân có vẻ khiêm nhường, kính trọng đối với người thần bí trẻ tuổi.

- Hấn đang tập hợp binh lực, chắc chắn bước tiếp theo sẽ tuyên bố ly khai với Đại đô. Hiện nay lực lượng của hấn vẫn chưa vững chắc. Người tiếp tục theo ngầm phá hoại bên trong, khiến mười hai bộ tộc nội loạn, chúng ta sẽ tiêu diệt từng tộc giống như bẻ gãy từng chiếc đũa vậy.

Nghe tới đây thì Hoàng Vân Phong nóng giận nắm tay chặt. Các bộ tộc phương bắc mà tên kia kiêu ngạo, cho rằng có thể dễ dàng bẻ gãy như bẻ đũa sao. Lạc Mai nắm tay hấn lắc đầu, đây chưa phải lúc hành động.

- Tiểu nhân tuân lệnh! – Lục thiếu phu nhân cúi mình kính cẩn.

- Còn bên phía Thành gia thì sao? – Người bí ẩn hỏi.

- Thành gia đã công khai lên tiếng ủng hộ Hàn Y Thần, thậm chí còn dự định đem tam tiểu thư Thành gia gả cho hấn để kết tình thông gia. Nhưng đại nhân yên tâm, Thế Loan nhất định sẽ phá hỏng mối hôn sự này.

Hoàng Vân Phong nghe tin này như sét đánh ngang tai. Hấn mở mắt to nhìn Lạc Mai như muốn hỏi. “Thật sự nàng phải gả cho cái tên ‘đoạn tụ’ đó sao? Thật khổ cho nàng quá!”

Lạc Mai chỉ đơn giản là lè lưỡi nhún vai, ra bộ ta đây không biết gì hết. Nàng phủi tay một cái sạch trơn, nhưng như vậy cũng không xoa dịu được Vân Phong. Hấn đột nhiên hít thở mạnh một hơi. Cao thủ đứng bên cạnh cửa sổ ngay lập tức phát hiện ra có người.

- Ai đó?

Một lời nói ra cũng đồng thời kèm theo một kiếm phong chém tới. Vân Phong sợ rằng Lạc Mai không có võ công, đẩy nàng ra thì sợ Lạc Mai lăn xuống đất, kéo nàng lại thì không kịp rồi. Hấn đành phải lấy thân mình che chắn cho nàng. Mũi kiếm xuyên qua vai Vân Phong ngọt liếm. Hấn gồng người bẻ ngang lưỡi kiếm, sau đó kéo Lạc Mai phóng chạy.

Đối phương bên kia cũng thuộc hàng cao thủ, lao nhanh ra cửa sổ truy sát theo hai người. Vân Phong cùng Lạc Mai phóng người sang một tầng kiến trúc khác. Cũng may Đào đô kết cấu chằng chịt, ngõ ngách lại nhiều nên bọn truy sát không đuổi kịp bọn họ. Chỉ có điều Vân Phong đang chảy máu đầm đìa, địch thủ cũng theo dấu đó mà lần ra hai người.

Vân Phong dắt Lạc Mai chạy đông chạy tây, leo lên trèo xuống, cuối cùng cũng không biết chạy đến địa phương nào.

Chỉ biết rằng đột nhiên sàn gỗ dưới chân họ bục vỡ, cả hai người rơi thẳng vào bóng đêm tăm tối phía dưới.

^ _ ^

Vân Phong lơ mơ cảm thấy cả người đau nhức vì cú té ban nãy. Có người từ phía sau bịt chặt miệng của hắn, Vân Phong dự định chống trả thì người phía sau thì thào vài tai hắn.

- Là Lạc Mai đây!

Nghe thấy giọng nói đó làm hắn mới cảm thấy yên tâm hơn. Thân thể đột nhiên thả lỏng. Hai người bọn họ đang núp vào một góc tối, phía trên cao là đốm sáng tròn tròn của cái lỗ mà hai người đáp phải. Có bóng người bay xoẹt qua xoẹt lại, dường như là đang truy xét xung quanh.

Dựa vào cái lỗ sáng nhỏ xíu đó, có thể đoán bọn họ đã rơi xuống khoảng hai chục mét bên dưới, vào một tầng kiến trúc khác của Đào Đô. Xung quanh lại tối đen, nên không biết được đây là nơi đây là địa phương gì.

Cả hai ngồi im khoảng chừng nửa canh giờ. Khi chắc chắn truy binh đã đi rồi họ mới thở phào nhẹ nhõm. Con đau tê tái khắp thân người cho Vân Phong biết hắn vừa va chạm một cú khá mạnh. Hắn có võ công mà còn té như vậy, không biết Lạc Mai thì có làm sao không.

- Nàng có sao ...

Vân Phong chưa kịp nói hết chữ ‘không’ đã thấy Lạc Mai buông hắn ra, đi qua đi lại phía trước xem xét cái lỗ.

- Có lẽ cao hơn mười lăm mét, khó mà bay ra nổi. – Nàng lẩm bẩm sau đó quay lại hỏi. – Vân Phong ca, lúc này huynh mới nói gì?

- Không, không có gì.

Hoàng Vân Phong ngơ ngác nhìn nàng. Không lẽ các tiểu thư thiên kim thật sự là ‘mình hạc xương mai’, vì nhẹ nhàng nên không té nặng bằng hắn.

Lạc Mai nhắm chặt mắt lại, để cho quen với bóng tối xung quanh này. Đây là một công xưởng cũ kỹ bỏ hoang. Với độ mục nát này có lẽ đã nhiều năm không có ai lui tới.

“Lẽ nào đây là phần bên đáy của Đào đô. Nếu chúng ta tìm được lối ra, chắc có lẽ sẽ ở gần hạ môn.”

Hoàng Vân Phong dự định đứng dậy, nhưng bên sườn trái của hắn truyền đến cơn đau ngẹt thở. Vân Phong thử sờ nắn bên đó, “hai... không, ba xương sườn bị gãy rồi”

Lạc Mai sau khi xem xét xong quanh mới sực nhớ tới Vân Phong. Nàng nhìn sơ động tác của hắn cũng biết gãy ít nhất ba bốn cái xương sườn.

Lạc Mai đột nhiên kéo váy áo mình lên, xé thành những sợi vải dài.

- Nàng đang làm gì vậy? – Vân Phong thở nặng nhọc hỏi

- Băng bó cho huynh. – Lạc Mai tỉnh bơ trả lời.

Nàng đã tự chuyển về vai trò đại phu, hảo hảo chăm sóc vết thương cho Vân Phong. Hắn cũng giống như biết bao nam nhân cổ đại khác, cái gì mà hữu lễ, không cho nàng chạm vào người. Lạc Mai chỉ cần dùng ngón tay chạm nhẹ vào bên sườn của hắn, Vân Phong vì đau đớn, cứng đờ cả người. Lạc Mai tức tốc banh áo hắn ra, dùng mấy sợi dây vải vừa xé nẹp chặt phần xương sườn bị gãy cho hắn.

Sau khi nàng băng bó xong, Vân Phong chỉ việc mắt tròn mắt dẹt nhìn nàng. Thiên kim tiểu thư Thần Châu quả nhiên dịu dàng thuần thực. Cả chăm sóc cho người bị thương cũng rành rẽ đến mức này.

“Ai cưới nàng về làm vợ, quả là điểm phúc ba đời”

Đột nhiên một gương mặt đáng ghét hiện ra trong đầu hắn. Vân Phong lầm bầm “Ta nhất định không giao nàng cho người đâu!” Chẳng biết có tới được tai người mà hắn muốn nói không.

Lạc Mai chăm chú nhìn vết gươm cắm trên vai Vân Phong.

- Không được, gần sát kinh mạch quá, không thể rút ra bây giờ. Nếu động thủ bất cẩn, chạm tới kinh mạch, làm vết thương bị mở rộng, máu sẽ chảy đầm đìa không dứt được. Lưỡi kiếm hiện nay có tác dụng như một cái nút bấc chèn không ấu chảy ra. Phải đợi đến khi trở về được thành chủ phủ, có đầy đủ thuốc men và đại phu mới có thể rút ra.

Lạc Mai nhìn xong, phán cái rụp. Vân Phong không thể phản bác gì chỉ có thể gật gật đầu. Lạc Mai cột thêm một vòng dây vải nữa, treo cánh tay trái của Vân Phong lên, hạn chế cử động của cánh tay thì vết gươm mới không cửa sâu hơn được nữa.

- Tạm sơ cứu như vậy là được rồi. Bây giờ huynh có thể đứng dậy nổi không.

Vân Phong nhìn thấy nàng lo lắng cho hắn nhiều rồi, không thể tỏ vẻ thảm hại hơn được nữa. Hắn gồng mình ngồi dậy. Thấy vẻ chậm chạp đau đớn đứng lên của hắn, Lạc Mai cảm thấy sốt ruột. Nàng phải mau chóng trở về báo tin nghe được cho Y Thần. Thì ra lực tẩu của hắn lại là nội gián của Đại đô.

Lạc Mai chạy đến bên cạnh kéo Vân Phong đứng dậy, lấy tay phải của hắn choàng qua vai mình giúp để hắn bước đi nhanh hơn.

Vân Phong thụ sủng thất kinh, tim đập mạnh liên hồi “Không lẽ... không lẽ ... không lẽ nàng cũng có tình ý với ta?”

Điêu Vân Phong ra đến cánh cửa của gian phòng, Lạc Mai giơ chân đạp mạnh. Cánh cửa mục nát nhiều năm không chịu nổi đổ ầm xuống. Vân Phong vô cùng ngạc nhiên với cử chỉ của nàng. Chỉ có thể tự an ủi. “Trong lúc phi thường thì phải có hành động phi thường. Nàng tuy là thực nữ nhưng trong lúc sống chết nguy nan thì vô cùng kiên cường bất khuất, thấy nguy không loạn. Là người rất thích hợp với vị trí bên cạnh những người đứng đầu. Như tộc trưởng phu nhân chẳng hạn” (Tác giả: “Tự cổ đa tình luôn vương hạn. Haizz ...” Thở dài giùm bác đưa bở này)

Lạc Mai điếu hắn đi qua cánh cửa đổ vỡ, nàng giải thích.

- Phải quay về mau lên, vết thương của huynh không thể chần chờ kéo dài hơn được nữa!

Nghe mấy lời đó làm Vân Phong thấy sướng rơn trong lòng. Cả khí lực cũng nhiều hơn một chút.

- Đúng vậy, phải quay về nhanh lên.

Hai người khó nhọc đi qua một mê cung những công xưởng, lò rèn cũ kỹ bỏ hoang. Khu vực nào cũng giống khu vực nào. Thỉnh thoảng có những tia sáng từ vết thủng trên mái rơi xuống. Lạc Mai xông xông đi thẳng về phía trước, cố gắng đi về phía những cầu thang dẫn lên bên trên. Nhưng đôi lúc cầu thang lại dẫn đến những phòng chứa kín, thế là bọn họ phải quay ra đi lối khác.

Cả hai lần quần mãi trong khu công xưởng bỏ hoang đến cả lúc hoàng hôn buông xuống vẫn chưa tìm được đường thoát ra. Lòng người càng thêm hỗn loạn, hoang mang.

18. Chương 17 : Khóc Cái Gì Mà Khóc!

Chương 17: Khóc cái gì mà khóc!

Chuyện Lạc Mai mất tích cũng phải đến chiều ngày hôm đó mới bị phát giác. Số là, do chờ không được Hoàng Vân Phong đến tỉ thí, Lạc Nhân và Y Thần rảnh rỗi thời gian mới kéo nhau qua phòng Lạc Mai chơi. Nào ngờ đến nơi thì không có Lạc Mai trong phòng. Y Thần và Lạc Nhân mới chia nhau ra đi tìm.

Tách ra được khỏi Lạc Nhân là khát khao suốt cả ngày hôm nay của Y Thần. Hắn lập tức chạy như bay về đào hoa viên. Nhưng người cũng không có ở hoa viên. Y Thần trong lòng dấy lên lo lắng, đi tìm khắp nơi.

-Sư đệ, người cũng không cần lo lắng quá. Muội ấy nhất định là ham chơi chạy đi đâu đó thôi.

Nhưng những lời này thì làm sao lọt được vào tai Y Thần. Hắn còn nhớ hôm nay nàng than mệt, không muốn bước ra khỏi phòng, thì làm sao có sức chạy đi chơi được. (Nhưng thật ra là nàng ta tự chạy đi chơi đó!)

Đến khi thủ vệ ở cổng phủ báo lại là Lạc Mai tiểu thư cùng Hoàng tộc trưởng đã đi ra ngoài dạo từ trưa, thì Y Thần mới nổi cơn lên. Hắn điều hết binh lính toàn toàn thành lục soát, truy tìm tung tích Lạc Mai.

-Sư đệ, người đâu cần làm lớn vậy. Muội ấy chỉ đi dạo xung quanh thôi. – Lạc Nhân nhàn nhã khuấy khuấy ấm trà mới châm.

Dĩ nhiên mấy lời này cũng không thể nào lọt vào tai Y Thần được.

Đào đô nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Chỉ được cái là góc ngách rất nhiều. Thủ vệ toàn thành đi lục soát đến lúc ánh trăng treo trên cao cũng không tìm được người. Bản thân Y Thần làm sao có thể ngồi im mà thưởng rượu với các vị tộc trưởng được. Hắn giao việc chiêu đãi cho Lạc Nhân, đích thân chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm người.

^ _ ^

Lạc Mai cùng Vân Phong đi lạc trong khu bỏ hoang đến cả ngày trời cũng không tìm nổi đường ra. Bao nhiêu thức ăn từ sáng sớm đã tiêu hết không còn chút gì. Sức cùng lực kiệt, cộng với vết thương trên người khiến Vân Phong mệt mỏi. Hắn rã rời đến mức đã muốn bỏ cuộc rồi.

-Lạc Mai, bỏ ta lại. Chạy tìm đường ra ngoài trước đi. – Máu mất đi khá nhiều, làm cho tinh thần Vân Phong không còn sáng suốt được nữa rồi.

-Không được, có đi thì cùng đi. Muội không bỏ huynh lại đâu.

Lạc Mai kiên quyết nói. Nàng chợt nhớ tới một câu chuyện khi xưa. Nàng từng buông tay bỏ rơi một người, cuối cùng y cũng không thể cứu được. Chuyện đó đã làm nàng ám ảnh, hối hận cả đời. Lạc Mai từng lập lời thề, nàng nhất định không buông tay để cho bất cứ ai phải chết trước mặt mình nữa.

“Một người là đã quá đủ rồi!”

Lời của Lạc Mai làm Vân Phong cảm động lắm lắm. Hắn không ngờ trong phút giây sinh tử lại có người cam tâm ở cạnh bên mình. Hắn thầm hứa trong lòng, nếu thoát ra khỏi hiểm cảnh này, hắn nguyện cả đời cũng không bao giờ phụ nàng.

“Dù nàng có rời xa ta trước, ta cũng không bao giờ từ bỏ nàng!” Lời hứa này đã trở thành một lời nguyện, khiến hắn ôm hận cả đời.

Phía cuối hành lang dài thăm thẳm có một chút ánh sáng le lói. “Đó chẳng phải là ánh trăng ngoài trời soi vào sao?” Lạc Mai mừng rỡ sải bước dài hơn về phía trước. Cuối cùng bọn họ cũng có thể tìm được lối ra ngoài trời rồi.

Nhưng phía trước ánh sáng luôn là bóng tối. Một bóng người bước ra khỏi bóng đêm đứng chắn ngay cửa. Ngay trước khi đến được đích, họ phải vượt qua thử thách cuối cùng. Kẻ truy sát đã tìm ra được họ rồi.

Không còn chút sức lực, Vân Phong biết rằng cả hắn và nàng khó có thể chạy thoát khỏi kiếp số này. Vân Phong bỏ tay xuống khỏi vai Lạc Mai, hắn đẩy nàng đứng nép vào một góc hành lang.

-Tối đi! – Vân Phong nắm chặt bàn tay phải, chuyển thể sang tấn thủ.

Tên sát thủ không nói nhiều, lặng lẽ rút kiếm lao tới.

Hôm nay Vân Phong ra ngoài không có mang theo rìu chiến của mình. Vũ khí cồng kềnh đó không phải là thứ thích hợp mang đi lung tung khi dạo phố. Hắn bây giờ tay không đối đầu với đao kiếm sắc bén đã là bất lợi vô cùng. Chưa kể bản thân hắn đang bị thương, khó có thể đối đầu lại với tên sát thủ này. Hắn chỉ còn hai phương pháp, một là kéo dài thời gian cho Lạc Mai chạy trốn, hai là đồng vu quy tận với tên sát thủ. Vân Phong cắn chặt răng, dùng tay nhỏ lưỡi kiếm đang ghim ngang vai hắn. Vân Phong nắm chặt lưỡi kiếm trong tay, đây là thứ vũ khí duy nhất hắn có được trong lúc này.

-Không! – Tiếng Lạc Mai thét vang

Lưỡi kiếm bị rút ra làm máu chảy ra đầm đìa. Mỗi chiêu thức chống trả của Vân Phong đều làm máu của hắn bắn vang tung toé khắp nơi. Keng keng, tiếng kiếm của tên sát thủ và lưỡi kiếm trong tay Vân Phong chạm nhau chát chúa. Mỗi động tác đều làm vết xương gãy của Vân Phong đau thấu trời xanh. Hắn cắn chặt răng, khiến cho cả răng cũng rớm máu.

Lạc Mai nhìn thấy cách chiến đấu liều mạng đó thì đau lòng lắm. Nỗi đau của hắn dường như cũng có thể truyền đến được tới nàng. Lạc Mai bật khóc. Nếu mà hắn cứ tiếp tục đánh nhau nữa, thì chắc chắn cả mạng cũng không còn.

Tên sát thủ và Vân Phong giao chiêu đã hơn hai mươi hiệp. Vân Phong càng lúc càng rơi vào thế bất lợi, liên tục bước lùi mấy bước. Tên sát thủ cũng bị cuốn vào trường quyết đấu, liên tiếp tiến tới tấn công.

Chỉ trong một khoảnh khắc đó, Lạc Mai sực tỉnh. Nàng vùng chạy về phía cánh cửa có ánh sáng bên ngoài rọi vào. Tên sát thủ cuối cùng cũng nhận ra sai lầm của mình. Hắn bỏ dở cuộc quyết đấu với Vân Phong, quay trở lại đuổi theo Lạc Mai.

Dù sao Lạc Mai cũng là tiểu muội của thần thái đệ nhất, nàng dặm mạnh chân, dùng kinh công bay về phía trước, tông thẳng vào cánh cửa gỗ mục nát nhảy ra ngoài. Lạc Mai lăn tròn mấy vòng trên đường. Bên ngoài là ánh trăng sáng rực rỡ, nàng đã thoát khỏi mê cung rồi.

Có một đội cảnh vệ nghe tiếng động lớn liền chạy tới. Trông thấy tiểu cô nương nằm dài trên mặt đất, bên cạnh thì có tên áo đen bịt mặt cầm kiếm, bọn họ liền xông vào bảo vệ tiểu cô nương. Một tốp sáu thị vệ bị những nhát kiếm ngọt ngào cắt ngang cổ, không kịp kêu lên tiếng nào. Lạc Mai hoảng sợ vùng chạy. Nhưng lần này tên sát thủ đã đề phòng, nàng chưa kịp chạy đi đã nhận ngay một kiếm vào chân. Lạc Mai khụy xuống. Tên sát thủ khoát trá nhìn nàng gượng chút hơi tàn, cố gắng bò dậy. Một nhát kiếm lại đâm xuống, ghim chặt chân Lạc Mai xuống sàn gỗ của con đường.

Tên sát thủ từ tốn đến bên cạnh nàng, hắn giật ngược tóc Lạc Mai, khiến cho nàng phải ngửa hết cổ ra phía sau. Hắn rút một thanh đoản đao nhỏ, nhẹ nhàng lia trên cái cổ nhỏ nhắn của nàng.

Tên sát thủ nhanh tay buông Lạc Mai ra đỡ một đòn công kích từ phía sau tấn công tới. Thì ra Vân Phong đã mon men ra được khỏi khu vực bỏ hoang. Vừa lúc trông thấy Lạc Mai sắp bị hành hình, hắn phóng ngay lưỡi kiếm trong tay về phía tên sát thủ. Tên sát thủ gạt đỡ được, hắn cảm tức quay lại nhìn Vân Phong. “Khâu cuối cùng sắp hoàn tất rồi thì bị phá đám. Dù sao con mồi cũng bị ghim dưới sàn không thể chạy đi đâu được, thôi thì quay qua hành quyết tên nam nhân này trước vậy.”

Tên sát thủ lăm lăm tiến về phía tên nam nhân xiêu vẹo, đứng không vững ở cạnh cánh cửa vỡ nát.

Lạc Mai bắt đầu gào khóc. Nàng thét lên những tiếng chói lói nhất, hy vọng có thể vang đi xa nhất. Thậm chí nàng không quan tâm nếu mình có thét đến khản cả tiếng, bể cả cổ họng cũng không sao. Chỉ cần có người đến giúp là được rồi.

-Y Thần, mau tới cứu muội. Hu hu... mau tới cứu muội.

Tên sát thủ bực bội quay lại nhìn nàng, rồi y lại nhìn Vân Phong. Biết phải giết đứa nào trước đây? Con mồi đêm nay kẻ nào cũng thật phiền phức.

Tên sát thủ nhìn lại Vân Phong một lần nữa. Sau đó hắn quyết định chọn Lạc Mai. Nếu cứ để mặc nàng ta gào thét như vậy, chắc chắn sẽ đánh động thêm nhiều quan binh tới thêm. Hơn nữa so với cái tên im như thóc kia, giết một cô nương đang gào khóc thì có vẻ khoái cảm cao hơn.

-Không được, người không được ...

Vân Phong thều thào nói không ra hơi. Hắn vô lực từ từ khụy xuống. Hãi hùng nhìn tên sát thủ từ từ chậm rãi đến bên cạnh Lạc Mai.

Tên sát thủ giơ tay ra định tóm lấy mái tóc Lạc Mai, tiếp tục tư thế hành hình lúc nãy. Chát một tiếng, cánh tay của hắn bị ngân tiên quăn lấy. Thêm một chút lực đạo, ngân tiên siết mạnh, cánh tay của tên sát thủ đứt rời rơi sang một bên. Tên sát thủ hãi hùng dùng kinh công phóng mạnh, lui nhanh về phía sau.

Một tiếng rầm ồm ào khùng khiếp, người mang đôi ủng kim loại đáp xuống bên cạnh Lạc Mai. Hắn nhẹ nhàng rút thanh kiếm đang ghim Lạc Mai xuống sàn ra.

Vân Phong vì mất nhiều máu nên ánh nhìn trở nên mơ hồ. Nhưng hắn khẳng định một điều, đêm đó hắn đã nhìn thấy một vị quý thần giáng thế. Vị quý thần giận dữ có đôi mắt đỏ rực sáng.

Tên sát thủ đánh giá lại người mới đến. Tên đó đã dễ dàng lấy một cánh tay của y từ xa. “Không thể đổi đầu!” Tên sát thủ quyết định bỏ chạy tung mình vào bóng đêm, tự tin vào kinh công của mình có thể chạy thoát bất cứ kẻ địch nào truy đuổi. Nhưng y đã lầm.

Chỉ một lúc sau, đội cảnh vệ đã tìm được xác của tên sát thủ bị ghim trên vách tường. Bằng chính thanh kiếm của gã.

Y Thần nhẹ nhàng xoay người Lạc Mai lại, cẩn thận bế nàng lên. Hắn nâng niu nàng như đang cầm trên tay một món thủy tinh dễ vỡ. Nằm trong lòng hắn, Lạc Mai cảm nhận thân người hắn đang run rẩy. Là do hắn đang sợ hãi hay tức giận đây. Nàng mỉm cười trấn an Y Thần. Sau đó nàng chỉ tay về phía Vân Phong.

-Cứu hắn!

Chỉ kịp nói có bấy nhiêu đó, trước mắt Lạc Mai tối sầm. Nàng bất tỉnh.

^ _ ^

Lần này không giống với mấy lần tỉnh lại khác. Lạc Mai cảm thấy mình mơ mơ hồ hồ chìm trong cơn hôn mê. Nàng nghe thấy tiếng đại ca la mắng.

-Người khóc cái gì mà khóc. Đi ra ngoài!

-Sư huynh cho đệ ở đây đi!

Một bàn tay nhỏ xíu, mát lạnh chạm vào trán nàng. Một bóng người áo đỏ ngồi bên cạnh giường nàng. Rất thân quen.

-Đồng Đồng, tiểu muội có sao không? – Giọng đại ca lo lắng.

“Không sao hết, chỉ quá kiệt sức và do chấn động thôi!” Âm thanh trẻ con tràn ngập trong đầu nàng.

-Chân Lạc Mai bị thương có sao không?

Nàng nghe giọng thút thít vừa quen vừa xa lạ.

-Ta bảo người cái tên mít ướt này, có chịu nín ngay đi không. Tiểu muội còn chưa chết mà người khóc cái gì? – Đại ca lại lớn giọng la mắng.

Nàng muốn giơ tay ngăn cản đại ca đừng mắng hắn nữa, trái tim của Y Thần mới nhảy cảm làm sao.

-Nàng ta nói người đừng mắng hắn nữa. – Giọng trẻ con vang lên. - Lại đây nắm tay nàng ấy đi!

- Thật, thật sao?

Lạc Mai cảm thấy bàn tay mình được nắm chặt. Hơi ấm quen thuộc truyền từ bàn tay đó sang nàng. Lạc Mai cảm thấy thật an toàn và bình yên.

-Nàng trông thanh thần quá.

-Cái tên ngốc này, có phải chết đâu mà thanh thần. Người không được khóc nữa. Cứ ngồi yên đấy nắm tay muội ấy cho ta. Đến khi nào muội ấy tỉnh lại phải buông ra, nghe chưa?

Lạc Mai dần dần chìm vào trong mộng mị cùng với tiếng la mắng của đại ca.

^ _ ^

Trong cơn mơ Lạc Mai thấy mình bị truy sát. Sát thủ đã bắt kịp nàng rồi. Lạc Mai la hét, tại sao không có ai tới cứu nàng hết.

-Không sao đâu, ta nhất định cứu được muội. – Nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc dỗ dành. - Ta nhất định không bao giờ để muội một mình chịu nguy hiểm nữa đâu.

Lạc Mai hoảng sợ bật dậy, nàng ôm chầm lấy người thanh niên có giọng nói ấm áp đó. Một vòng tay siết chặt lấy nàng, bao bọc nàng khỏi mọi nguy hiểm xấu xa trên đời này. Lạc Mai bật khóc.

-Muội đã gọi huynh rất lớn.

-Ta đã nghe thấy liền.

-Sao huynh không đến cứu muội.

-Xin lỗi đã đến trễ.

-Muội rất sợ.

-Xin lỗi muội. Nhất định huynh sẽ không để thứ gì có thể làm hại muội đâu.

Nghe được mấy lời an ủi đó, Lạc Mai mới dần dần bình tĩnh lại. Tiếng thút thít nhỏ dần sau đó mới nín hẳn. Lạc Mai buông hấn ra, nhìn kỹ gương mặt hoảng sợ của Y Thần. Quả nhiên hấn đã đến thật rồi, quả nhiên hấn đã cứu nàng.

Đột nhiên Lạc Mai sực tỉnh nhớ ra một người nữa. Nàng hỏi ráo hoảnh.

-Hoàng Vân Phong, huynh ấy có sao không?

-Hắn không sao, sư huynh đã qua chữa trị cho hắn rồi.

Y Thần nhíu mày. “Mới tỉnh lại đã nhớ tới nam nhân khác”. Đối với hấn thì trách mắng, đối với người khác thì quan tâm. Bây giờ ai mới là hôn phu của nàng đây?

Lạc Mai nhúc nhích người một chút đã cảm nhận cơn đau từ dưới chân truyền tới. Thấy nàng nhăn mặt, Y Thần lo lắng nói.

-Hai vết gươm, đâm xuyên qua chân. Nhưng không tổn hại kinh mạch, vài tháng sau có thể đi lại bình thường.

Giọng hấn có pha thêm chút giận dỗi. Tại sao nàng lần nào rời xa hấn một chút thôi là liền gặp họa sát thân.

-Bây giờ là lúc nào rồi? – Lạc Mai đột nhiên nhớ lại chuyện chính yếu cần phải nói.

-Là lúc gần sáng.

-Muội có chuyện này cần phải báo với huynh. Lục tẩu là gian tế của Đại đô.

-Tẩu ấy bỏ trốn rồi. – Y Thần không tỏ ra thái độ gì với tin tức này. – Vì tin tức này mà muội bị người ta truy sát?

-Muội theo dõi lục tẩu đến một quán trọ. Trong đó có ba người thần bí..

-Thôi được rồi, chuyện đó cứ để huynh xử lý. Bây giờ ngủ lại tiếp đi.

Y Thần lạnh lùng cắt ngang khiến Lạc Mai tức càn hòng. Tin tức nàng bỏ mạng để đem về, hấn lại coi như cỏ rác không thèm hỏi tới. Nàng liếc nhìn hấn một cái đầy căm tức, rồi đột nhiên nhìn thấy đôi mắt đỏ kè như mắt thỏ, nàng dịu dàng hỏi.

-Huynh khóc thật hả?

-Làm gì có chuyện ấy. – Hấn đỏ mặt tía tai chối ngay. – Thôi ngủ đi!

Lạc Mai rút vào trong chăn cười hí hí. Mắt đỏ như con thỏ mà còn chối cãi. Nàng bình yên một lần nữa chìm vào trong giấc ngủ.

19. Chương 18 : Hoành Đào Đoạt Ái!

Chương 18: Hoành đào đoạt ái!

Sáng hôm sau, nắng ấm áp rọi xuống thành chủ phủ của Đào đô. Buổi sáng mùa xuân ấm áp yên bình hoàn toàn trái ngược với đêm hãi hùng trước đó. Có mấy vị tộc trưởng nghe tin Hoàng Vân Phong bị thương nên ghé qua thăm. Nào ngờ trong phòng hẳn không có người, chỉ có một tên thủ vệ mặt lạnh như tiền nói.

-Tộc trưởng, mời đi lối này.

^ _ ^

Dưới một căn mật thất kín đáo có mấy chục người đang tụ họp. Thấy có người đi vào, Khang Lang lên tiếng.

-Hoa Ca, lão đến trễ nhất đó.

Tộc trưởng Mân Việt ngạc nhiên nhìn các vị tộc trưởng khác đã có mặt đầy đủ trong căn mật thất. Ngoài Hoàng Vân Phong đang ngồi thở thoi thóp trên giường thì những người khác đều có vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

“Không lẽ chuyện Vân Phong bị thương là có nội tình bên trong?”

-Hoa Ca, triều đình muốn tiêu diệt mười hai bộ tộc phương bắc chúng ta. – An Thọ Xương, lão tộc trưởng có uy tín nhất nói.

Tộc trưởng Mân Việt nghe tin chấn động như sét đánh, há miệng không ngậm lại được.

-Điều này là thật đó! – Hoàng Vân Phong khó nhọc nói.

-Hoa Ca tộc trưởng, xin mời ngài ngồi xuống. Chúng ta có chuyện cần bàn bạc.

Thành Lạc Nhân cũng có mặt trong đám người đó, mỉm cười trấn an.

Y không ngờ mưu kế mình rắp tâm tính toán, nhờ có tiểu muội mà diễn biến thuận lợi không ngờ. Sau khi Hoàng Vân Phong lén lút theo dõi được cuộc gặp gỡ bí mật của Thử Loan, nghe thứ được thứ mất liền chạy về báo tin. Lạc Nhân đã thừa cơ hội đó thổi bùng lên mâu thuẫn giữa các bộ tộc phương bắc và Thần Châu.

Đúng là ‘người tính không bằng trời tính’. Chỉ bằng một câu nói của Hoàng Vân Phong đã thuận lợi giúp Y Thần thu nạp thêm mười hai đồng minh phương bắc. Lúc trước bọn họ mạnh ai nấy làm, hợp quân chỉ vì lợi ích chung. Nay phía trước mắt là cường địch, vì sự tồn vong của bộ tộc, mười hai tộc trưởng đồng lòng, đoàn kết thành một khối thống nhất. Nhờ có tài thuyết phục của Lạc Nhân, bọn họ cuối cùng đồng ý quy thuận dưới trướng của Y Thần. Tôn hẳn lên làm lãnh đạo, thống nhất các bộ tộc phía bắc chống lại sự đàn áp của triều đình.

Ngày hôm đó, hội nghị mật đàm đã cho ra đời một vị phiên vương mới, Bắc Bình đại vương. Người mà sau này đã tạo nên thời kỳ huy hoàng và rực rỡ nhất trong lịch sử Việt quốc.

^ _ ^

Lạc Mai ngạc nhiên khi đã hai ngày nay không thấy Y Thần ghé thăm. Nàng vừa lo lắng vừa giận dữ. Lúc trước hẳn bị thương thì nàng ngày đêm kề cận chăm sóc. Bây giờ đến lúc nàng phải nằm trên giường thì hẳn không thềm đoái hoài.

“Chẳng biết có chuyện gì xảy ra không?”

Lạc Mai lo lắng, Y Thần bây giờ không còn là Y Thần ở Ngạo Phong trại xưa kia. Hắn lúc này còn gánh trên vai những trách nhiệm nặng nề khác, còn cả một sự nghiệp to lớn phía trước chờ hắn phải làm.

“Mỗi ngày huynh ấy có uống thuốc đầy đủ không?” Lạc Mai nghĩ vẫn vợ. Bệnh của Y Thần đã trở thành mãn tính, tuy có thể khống chế nhưng không thể trị dứt. Mỗi ngày nhất định phải dùng thuốc, nếu không sẽ trở cơn đau đớn không ngừng. Lạc Mai thở dài, nàng bây giờ nằm một chỗ, biết ai nhắc nhở hắn uống thuốc đây.

Có tiếng sụt sịt làm Lạc Mai chú ý. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy Y Thần đang lấp ló núp sau một ngọn giả sơn. Hắn mấy máy môi.

“Có sư huynh ở đó không?”

Lạc Mai lắc lắc đầu. Nàng bật cười, hắn làm gì vậy chứ, muốn vào thăm thì cứ vào, việc gì phải núp núp ở đó.

Y Thần lăm lét nhìn đông ngó tây, sau đó hắn vận kinh công bay về phía cửa sổ phòng nàng. Nào ngờ cửa sổ còn chưa chạm đến, một bóng người từ trên xà nhà nhảy xuống chắn ngang. Lạc Nhân đánh ra một chưởng khiến Y Thần văng thẳng vào vách tường đối diện, bức tường sụp đổ xuống ầm ầm.

-Cái tên vô dụng này, ta đã cấm người đến gần Lạc Mai rồi mà! – Lạc Nhân giận dữ mắng to.

-Sư huynh, xin huynh cho đệ vào trong gặp nàng một chút thôi. – Y Thần đau khổ năng nỉ.

Có mấy người nghe tiếng động ầm ầm nên chạy tới coi, nào ngờ gặp phải cảnh huynh đệ tương tàn. Hai người bọn họ đều là tuyệt đại cao thủ, huynh đệ cãi nhau cũng làm tường sập mái vỡ. Mọi người chỉ dám đứng bên ngoài chứ không ai dám đến gần can ngăn.

-Người ngay cả một tiểu nữ cũng bảo vệ không xong. Ta làm sao có thể giao tiểu muội cho người được nữa. Đi về đi! – Lạc Nhân khoát tay xua đuổi.

-Sư huynh...

-Sau khi tiểu muội khỏe hơn, chúng ta sẽ rời khỏi Đào đô này. Người sau này đừng tìm đến nàng nữa.

-Sư huynh ...

-Người còn không đi mau? Nếu không ta đánh người thêm một trận nữa.

Sau đó Y Thần đau đớn nhìn nàng. Đôi mắt hắn chứa nặng thâm tình. Y Thần bất lực đứng lên, tạm thời lui khai đi chỗ khác. Mấy người đứng xung quanh xôn xao bàn tán. Tin tức ngày hôm đó lan đi khắp trên dưới thành chủ phủ.

“Thành tông chủ một kiếm chia rẽ uyên ương.”

“Hắn đã đến tuổi lập thất thất mà vẫn phòng không, chả lẽ là loại quá thương tiểu muội?”

“Hoàn hảo đạt ái. Xem ra Thành gia và Hàn gia đã trở mặt với nhau rồi.”

Lạc Mai ngồi bất động chớp chớp mắt nhìn hai huynh đệ diễn trò. “Bọn họ lại bày ra âm mưu gì đây?”

Y Thần thì diễn đạt tâm trạng rất nhập tâm, còn đại ca thì mới thật dở tệ. Nhìn gương mặt nghiêm túc của hắn kia, nếu không có người đứng xem, chắc y sẽ phá lên cười mất.

Lạc Mai yên tâm chui vào chăn ngủ tiếp. Ít nhất cũng có thể nhìn thấy Y Thần khỏe mạnh là tốt rồi. Bay xa như thế, lại chấn vỡ cả một bức tường gạch thì chắc chắn là sức khỏe phải tốt rồi. Hơn nữa còn có đại ca mưu mô bên cạnh, nàng yên tâm là không có ai có thể gây bất lợi cho hắn được.

Lạc Nhân cười cười đi đến bên cạnh cửa sổ.

-Tiểu muội thật không quan tâm đại ca và Y Thần trở mặt sao?

Lạc Mai quay ra nhìn hắn.

-Không quan tâm! – Nàng lè lưỡi.

-Muội tin tưởng hai người bọn ta đến vậy sao? – Lạc Nhân nghe câu trả lời hợp ý, cười càng tươi hơn.

-Hai người không kể gì uội hết, nên muội cũng không thêm để ý đến hai huynh.

-Ha ha ha ... Lạc Mai, màn kịch này diễn là để trả thù uội đó.

-Phát hiện ra Thể Loan sao? – Lạc Mai ngạc nhiên nhੌm dậy.

-Đã phát hiện rồi nhưng chưa bắt. ‘Thả dây dài, câu cá lớn’. Bọn ta còn phải nhờ nàng ta truyền đi vài tin tức. – Lạc Nhân vừa nói, miệng cũng không quên cười.

-Truyền đi tin Hàn gia và Thành gia trở mặt chứ gì? Đó cũng là một trong những mục đích của Thể Loan mà.

-Ha ha ... tiểu muội. Muội cũng có được chút thông minh giống đại ca đó!

-Xì ... ai thêm giống đại ca.

nguồn

Lạc Nhân đứng bên ngoài cửa sổ cười to. Lạc Mai cũng không thêm nói chuyện với y nữa. Đại ca cười lần nào nhìn cũng rất gian tà.

^ _ ^

Mấy ngày tiếp theo, quả nhiên Y Thần cũng không đến thật. Lạc Mai ngồi mãi trong phòng cũng buồn bã. Chỉ có một lần Hàn Phu nhân ghé qua thăm, khóc lóc một hồi rồi bỏ đi mất. Tin tức hai nhà Thành và Hàn cắt đứt giao tình đã lan truyền khắp đầu trên xóm dưới của Đào đô này rồi.

Hoàng Vân Phong cũng có ghé qua thăm nàng, nhưng trở ngược lại là Lạc Mai bắt mạch khám bệnh cho hắn. Tên Vân Phong này khá kỳ lạ, suốt buổi cứ tươi cười hý hửng, nhắc mãi chuyện hôn ước của nàng bị huỷ bỏ. Lạc Mai nhăn nhăn trán suy nghĩ, “Có thật là mất máu nhiều quá, sẽ ảnh hưởng đến não bộ không?”

^ _ ^

Giữa đêm khuya canh vắng, Lạc Mai bị người ta nhéo mũi, nàng giật mình tỉnh giấc. Có một bóng người cao lớn ngồi bên cạnh giường nàng. Giọng hắn trách móc.

-Tiểu nữ thật vô tâm, ngủ ngon đến như vậy. Ta mấy ngày không gặp muội, ăn không vô, ngủ không được.

Lạc Mai mừng rỡ ngồi dậy ôm chặt hắn. Đã suốt cả tuần lễ không gặp hắn, nàng cũng nhớ lắm chứ. Nhưng vì đại nghiệp, nàng cũng đành phải nén chịu thôi. Y Thần cả ngày bận rộn công vụ, nàng đâu thể ở một bên mèo nheo đòi hỏi cái này cái kia.

-Muội cũng nhớ huynh lắm! – Lạc Mai rúc rích.

-Hồi nào đâu? Ta lần nào ghé qua cũng thấy muội ăn ngon ngủ yên. Còn không ngừng cười nói vui vẻ với tên Hoàng Vân Phong kia nữa mà.

Lạc Mai cười càng lớn, thì ra hắn lúc nào cũng tranh thủ ghé qua thăm nàng, chỉ là không tiện hiện thân thôi. Thậm chí hắn còn nổi cơn ghen với Hoàng Vân Phong, mỗi ngày có thể đi qua thăm nàng. Đột nhiên Lạc Mai sực nhớ tới chuyện gì đó. Tại sao hắn kiên quyết không xuất hiện, bây giờ nửa đêm lại chạy tới phòng nàng.

-Sắp có chuyện lớn hả Y Thần ca?

Lạc Mai nín cười, ngược đôi mắt long lanh nhìn Y Thần. Hắn không vội trả lời, vòng tay ôm nàng thật chặt. Giọng hắn khàn khàn vang lên bên cạnh tai nàng.

-Ta sắp phải ra trận rồi!

-Chừng nào? – Lạc Mai cố ngăn cho giọng mình thật bình tĩnh.

-Cuối tháng này. – Y Thần trả lời.

-Vậy là chỉ còn vài ngày nữa. – Giọng nàng buồn buồn.

Cuộc chiến sắp tới dĩ nhiên là do Đại đô đã bắt đầu khai chiến. Đây là việc Lạc Mai hoàn toàn có thể nhìn thấy được. Y Thần đã chiếm lại Đào đô, tuyên bố li khai với Thần Châu. Hắn đã bị khép vào tội tạo phản, thì làm sao triều đình có thể làm ngơ cho qua.

Đợt này hoàng đế phái đến đại đội Phong Châu, là lực lượng kỵ binh mạnh nhất đại đô. Quân số năm vạn người, đủ để làm cỏ toàn bộ Đào đô rồi.

-Đại ca cũng sẽ đi cùng huynh chứ? – Lạc Mai hỏi.

-Dĩ nhiên, một mình huynh ấy đủ bằng một trung đội ấy chứ!

-Vậy thì muội cũng yên tâm.

Có đại ca bên cạnh thì phần thắng của Y Thần sẽ cao hơn một chút. Nàng biết Đào đô chỉ vừa độc lập gần một tháng, lại đã từng chịu tổn thất do cuộc chiến với quân Thanh Trà. Quân số chắc chắn không thể nào sánh bằng với triều đình được. Cuộc chiến này sẽ kéo dài, còn chưa thể định được phần thắng sẽ nghiêng về bên nào.

Lạc Mai đột nhiên đổi sang đề tài khác.

-Y Thần, muội đã lâu không ra ngoài. Hôm nay huynh đưa muội ra ngoài chơi đi.

-Nhưng mà bên ngoài đêm lạnh lắm! – Y Thần dịu giọng nói.

-Đi mà ...

Lạc Mai cố tình kéo dài câu nói ra, xuống giọng nũng nịu kẻo cho bằng được. Nàng tuy bình thường lịch sự, nghiêm túc; nhưng khi cần thiết cũng có thể cải lão hoàn đồng, nhõng nhẽo đến đáng yêu. Hắn nghe trong đó có hơi sục sục lắm rồi. Nếu còn nói nữa chắc nàng sẽ oà khóc mất.

-Được rồi!

Y Thần dịu dàng bế nàng trên tay, hắn còn lấy thêm một cái áo khoát lông choàng qua người nàng. Xong rồi hắn dùng kinh công nhảy thẳng lên mái nhà, nhắm hướng Vọng Quân đài, nơi có toà lâu thành cao nhất Đào đô mà tiến tới.

Khung cảnh Đào đô trôi qua vùn vụt bên cạnh, khi Y Thần bế nàng chạy qua mấy khu phố. Thật là thích thú chẳng khác nào cưỡi bảo mã trên thảo nguyên. “Y Thần quả nhiên không hổ danh là sư đệ của đại ca, kinh công trác tuyệt.”

Thấy Lạc Mai tâm tư vui vẻ lên, Y Thần cũng thấy nhẹ nhõm đôi chút. Hắn gia tăng cước bộ, tốc độ phi hành thậm chí còn nhanh hơn gấp bội. Lạc Mai sợ hãi nhắm mắt, vận tốc này quả thật là không tưởng mà. Nàng ôm chặt hắn. Đến lúc cảm nhận hắn không còn chạy nữa, nàng mới mở mắt ra. Trước mặt nàng là toàn bộ khung cảnh Đào đô về đêm.

“Thật là lung linh tráng lệ!”

Phía trên đầu là bầu trời hẹp đầy sao, lấp lánh như dãy ngân hà. Bên dưới là cả một thành phố lớn lung linh ánh đèn, đẹp cũng chẳng kém gì bầu trời sao. Lạc Mai hết à rồi ồ đầy cảm xúc. Y Thần thấy thế lấy làm vui lắm. Vì Vọng Quân đài cũng là một nơi ngắm cảnh yêu thích của hắn.

Y Thần đặt Lạc Mai ngồi xuống trên đỉnh mái của Vọng Quân đài, sau đó hắn cũng ngồi xuống bên cạnh. Lạc Mai tựa người vào hắn, ôm chặt lấy cánh tay bên cạnh mình. Hai người im lặng ngắm nhìn khung cảnh đêm huyền diệu. Xung quanh họ lại tồn tại một không gian không lời. Chỉ im lặng, nhưng có thể gửi đến đối phương thiên ngôn vạn ngữ.

^ _ ^

Lạc Mai thức dậy thì nắng đã lên cao. Nàng đang nằm ngủ trong căn phòng quen thuộc của mình. Nàng chớp chớp mắt, “Chẳng lẽ tất cả chỉ là mơ sao?” Nàng đã ngồi bên cạnh Y Thần suốt đêm, cùng hắn ngắm Đào đô lung linh, đẹp rực rỡ. Sự bình yên trong đêm vắng đó, sự ấm áp của nam nhân đó đã khiến nàng từ

từ chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng chẳng hay. Lạc Mai xoè bàn tay của mình nhìn chăm chăm, “Phải chăng bàn tay này của mình đã thực sự chạm vào chàng?”

Có tiếng cười khúc khích quen thuộc bên cười sổ. Thành Lạc Nhân vẫy vẫy tay với nàng.

-Tiểu muội mèo lười giờ mới dậy. Muội vô tâm ngủ ngon như vậy, thật khiến người ta đau lòng đó nha.

-Huynh nói cái gì muội không hiểu? – Lạc Mai ấp úng giấu giếm.

-Đêm qua ta vô tình dạo bước qua Vọng Quân đài, thấy có ai đó lòng đầy tâm sự, trăm mối ngổn ngang. Lại có ai đó tựa người hẩn ngủ gà ngủ gật, thật là kẻ vô tâm đệ nhất thiên hạ này! – Lạc Nhân vừa như nói vừa vợ, kỳ thực là đang trách móc người nào đó.

-Đại ca, huynh dám rình mò muội hả? – Lạc Mai nghe qua đã hiểu, nổi giận lấy gối ném ra ngoài cửa sổ. Bị đại ca trông thấy thật xấu hổ mà.

-Tiểu muội, sao lại muốn lấy gối ném đại ca. Ta đây cũng là muốn đến từ biệt muội mà! – Lạc Nhân vừa né sang một bên vừa cười nói.

-Đại ca, đi lần này không có gì nguy hiểm chứ? – Lạc Mai đột nhiên đổi giọng nghiêm túc.

-Chiến trường thì có chỗ nào mà không nguy hiểm chứ? Nhưng tiểu muội yên tâm, mấy chỗ có thể làm vỡ đồ đại ca nhất định không lui tới đâu? – Lạc Nhân nhe răng cười khi khi. – Lần này đại ca chỉ làm quân sư quạt mo, trốn trong doanh trại thôi.

-Đại ca, trận chiến này có bao nhiêu phần thắng?

-Với tình hình này thì cơ hội thắng trận của hai bên ngang nhau. Quân triều đình có năm vạn thì bên ta cũng có năm vạn. Nhưng nếu triều đình phái thêm quân tới thì lại là chuyện khác.

-Vậy thì đại ca đánh nhanh thắng nhanh nha! – Lạc Mai dặn dò.

-Tiểu muội ngốc ơi, chiến trường chứ có phải thao trường đâu mà nói thắng là thắng.

- Nhưng muội chỉ tin có mình đại ca là có thể biến chiến trường thành thao trường thôi.

Nghe Lạc Mai nói vậy, Lạc Nhân vui vẻ gật gật đầu.

-Được được, đại ca sẽ cố gắng đánh thắng nhanh. Để còn mau trở về, gả tiểu muội cho người ta nữa.

-Ca ca ... này. Cứ nói đi đâu không hà. – Lạc Mai thẹn thùng đến đỏ mặt.

-Sao cũng được, đại ca đi đây. Ta còn phải đi duyệt binh, rồi hội họp bàn bạc lung tung nữa. Có rất nhiều chuyện phải làm lắm! – Lạc Nhân quay người bước đi. – Mà tên kia nhất định sẽ còn bận hơn ca ca nữa. Nhớ trân trọng từng giây từng phút, đừng ngủ gật như hôm qua nữa nha. Ha ha ...

Đại ca đã quay đi rồi, Lạc Mai bây giờ có nói thêm hẩn cũng không thể nghe được nữa. Nàng thở dài, vậy là chiến tranh sắp xảy ra thật rồi.

^ ^
—

Đêm hôm sau quả nhiên Y Thần lại ghé qua phòng Lạc Mai nữa, lần này hẩn không bóp mũi nàng mà dùng một sợi lông làm nàng hắt xì một cái rõ to. Lạc Mai giật mình tỉnh dậy nhìn thấy hẩn đang cười nắc nẻ.

“Không xong rồi, Y Thần ở gần đại ca lâu ngày, đã bắt đầu học được thói trêu ghẹo người khác của ca ca rồi!”

Lạc Mai nhú mày suy nghĩ xem có cách nào trả đũa hẩn không. Cuối cùng nàng chọn cách ‘quý trọng từng giây từng phút’, bóp méo lời khuyên của Lạc Nhân thành một ý khác. Nàng ngồi nhích vào phía trong giường rồi vỗ vỗ chỗ trống ở phía bên ngoài.

-Vào đây với muội.

Y Thần đang cười, bị lời của nàng nói dọa cho nín bật.

-Sắc lang nữ, nàng lại muốn làm gì ta? – Hẩn nhìn nàng cảnh giác.

-Muốn biết muội sẽ làm gì thì ngồi qua đây. – Lạc Mai mỉm cười tà mị.

-Không được làm vậy, nếu không ta la lên đó! – Miệng thì nói vậy, nhưng hấn nhanh chóng cởi hết giày ủng leo tót lên trên giường.

-La lên cũng vô ích thôi. – Lạc Mai giúp hấn cởi áo khoát ngoài.

-Ta sẽ làm uội hối hận. – Hấn bạo gan tháo cái nút thắt trên áo nàng.

-Muội chưa bao giờ hối hận.

Nói xong Lạc Mai bắt đầu hôn hấn, trao cho hấn hết thấy những tình cảm nồng nàn nhất. Một ngày nữa, hai người đã phải chia tay rồi. Chiến tranh ác nghiệt có thể kéo dài đằng đẵng không biết bao giờ mới kết thúc. Bọn họ phải tranh thủ từng phút từng giây quý báu của đêm nay.

20. Chương 19 : Năm Khai Nguyên Thứ Nhất

Chương 19: Năm Khai Nguyên thứ nhất

“ ...Chí làm trai dặm nghìn da ngựa,

Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao.

Giã nhà đeo bức chiến bào,

Thét roi cầu Vị, ào ào gió thu.

Ngòi đầu cầu, nước trong như lọc,

Đường bên cầu cỏ mọc còn non.

Đưa chàng lòng dằng dặc buồn,

Bộ khôn bằng ngựa, thủy khôn bằng thuyền.

Nước có chảy mà phiền chẳng rửa,

Cỏ có thơm mà dạ chẳng khuây.

Nhủ rồi nhủ lại cầm tay,

Bước đi một bước dây dây lại dừng...”

(Trích ‘Chinh phụ ngâm khúc’ – Đoàn Thị Điểm)

Ngày hai tháng hai năm Uy Vũ thứ mười bốn, Thanh cảnh Hoàng đế đưa Phong Châu quân tiến đánh Đào Đô. Nhưng chưa đến được Tĩnh Thiên quan, quân Phong Châu đã bị ngăn lại. Bắc Bình vương Hàn Y Thần cùng hợp quân mười hai bộ tộc cũng kéo quân ra ứng chiến. Lấy giới tuyến là Bạch Thành dưới chân Thiên Mẫu sơn, quân hai bên hò reo dậy trời. Lần đó có hơn mười vạn quân tập hợp. Khí thế chiến tranh bừng bừng khắp nơi. Các đoàn quân tiến công khiến khói bụi mù mịt, làm cho Bạch thành ba ngày cũng không thấy nổi mặt trời.

Quân Phong Châu và Bạch Lãng quân đều đóng quân bên ngoài Bạch thành cách nhau hai dặm. Thế cục giằng co. Bạch thành nằm giữa hai đội quân, bị dòm ngó lăm le như là miếng mồi ngon giữa hai con sói đói. Bởi vì bất cứ đoàn quân nào chiếm được Bạch thành thì coi như sẽ chiếm được ưu thế trong cuộc chiến này.

Bạch thành vốn thuộc quyền cai quản của Đại đô, lẽ ra phải là vật dễ lấy như trong túi đối với Phong Châu quân. Thế nhưng bất kỳ cuộc tấn công nào của Phong Châu quân đến Bạch thành đều bị bẻ gãy. Phong Châu quân vốn là đội kỵ binh hùng mạnh, tiến quân như thần tốc. Nhưng chỉ cần đến gần Bạch thành nửa dặm thì toàn bộ bị bắn hạ.

Phía bên Bạch Lăng quân không ngờ lại quá mạnh về cung tiễn thủ. Họ có một đội tinh binh gọi là Băng Dực, chuyên dùng những cây cung to lớn hơn thân người. Mỗi cây cung cần đến tổ ba người mới bắn được, nhưng tên có khả năng bay xa đến một dặm. Mỗi lần quân Phong Châu tiến lên tấn công, quân Băng Dực cũng tiến lên. Khi khoảng cách giữa hai bên thu hẹp còn chừng một dặm, thì quân Băng Dực liền xạ tiễn. Quân Phong Châu tử thương vô số nhưng phía Bạch Lăng chưa từng tổn hại chút binh lính nào.

Triều đình hiện nay cũng chưa thể nào tìm ra được đối sách khác chế được đội Băng Dực. Vì vậy hai bên đã đóng quân hơn một tháng mà cũng chưa thể tiến lên được chút nào.

Ngược lại điểm yếu của Bạch Lăng quân chính là tân binh quá nhiều. Bởi vì tổn thất binh lực lớn ở trận Hắc Sa thành, quân số của Bạch Lăng giảm mạnh. Kể từ khi Y Thần trở về Đào đô thì mới bắt đầu gầy dựng lại Bạch Lăng quân. Thời gian chiêu mộ cùng đào tạo chỉ có đúng một tháng trời. Tân binh chỉ là đội ngũ trẻ còn thiếu kinh nghiệm. Y Thần làm sao có thể đem họ ra ứng chiến với kỵ binh đoàn nổi tiếng Phong Châu.

Chiến lược chủ yếu của Bạch Lăng quân chỉ có thể dựa hết vào đội Băng Dực. Nhưng xem ra cũng không thể kéo dài, quân nhu của quân phương bắc đang ngày càng dần cạn.

Y Thần lại thở dài khi nghĩ đến ba vạn hợp quân của mười hai bộ tộc. Bọn họ quả là những chiến sĩ dũng mãnh nhất phương bắc. Tuy nhiên thân phận hỗn tạp lại chính là một rào cản lớn. Họ chưa hề nghĩ đến đoàn kết nhất trí hay kỷ cương quân đội là gì. Mỗi người một loại vũ khí, mỗi nhóm lại có một cách đánh khác nhau. Tuy danh nghĩa là thần phục Bắc Bình vương, nhưng Y Thần biết sẽ mất khá nhiều thời gian để uốn nắn đám dũng sĩ bộ tộc này vào kỷ luật quân ngũ.

Mà hắn cũng không dám mạnh tay uốn nắn khi cả mười một tộc trưởng còn ở trong quân doanh này. Tuy đã đóng quân hơn một tháng, ngày nào cũng cùng nhau thao luyện, nhưng Y Thần biết quân đội của hắn còn lâu mới có thể sánh bằng được Phong Châu Quân.

Y Thần nhìn xa xăm. “Đánh không thể đánh, bây giờ chỉ còn trông cậy vào kế sách của sư huynh thôi!”

^ ^

Bạch Bản Bình là đại giám quan ở Bạch thành. Ở các vùng phiên thổ của các sứ quân, người đứng đầu một thành thường gọi là thành chủ. Bởi vì họ thường là sứ quân, chủ nhân thật sự của toà thành. Còn các thành trì khác thuộc Thần Châu, người đứng đầu mỗi thành thường là quan sai do triều đình bổ nhiệm, nên chỉ có thể gọi là đại giám quan.

Bản Bình được điều về Bạch Thành làm việc đã được hai mươi năm. Không biết có phải do họ ông có một chữ Bạch, trùng tên với toà thành này hay không nên ông rất mực được dân chúng yêu mến. Ông cũng rất quý trọng ngôi thành này. Hai mươi năm, khoảng thời gian đó cũng đủ cho ông gọi nơi đây là nhà.

Ông vén chiếc rèm che cửa sổ, nhìn ra thảo nguyên phía ngoài thành. Phía nam là quân Thần Châu, phía bắc là quân Bắc Bình vương. Hai bên đều quân lực dồi dào, khí thế hùng hùng, lăm le nhìn Bạch thành như hai con sói.

-Đạo dùng binh cũng không thoát khỏi năm chữ đạo, thiên, địa, tướng, pháp. Đại quan thử ngắm coi! – Người thanh niên tuấn tú mỉm cười ngồi bên bàn trà. Y đang tao nhã rót một chung trà thơm.

-Thành tông chủ, xin chỉ rõ giùm lão hủ! – Bản Bình đại giám quan lên tiếng.

Lạc Nhân cười cười.

-Đạo ở chỗ chính nghĩa của hai bên. Ai có chính nghĩa có lý lẽ hơn thiên hạ sẽ nghe theo người ấy. Hoàng thượng hoang dâm vô độ, chưa bao giờ biết chăm lo cho bá tánh. Tính tình đa nghi tàn ác, chuyên tàn sát trung lương. Hàn Bá đại tướng quân đệ nhất trung thần, Ngọc Bách Tùng học sĩ tài cao lời thật, hay toàn gia Từ đô úy ... Những người đó không phải đều là chết vì hoàng thượng đó sao? Ta hỏi ngài, vì một hoàng thượng như vậy mà người dân có thể kính phục sao, quân dân một lòng được sao? Nếu đem cân đo so với Bắc Bình vương dựng cờ khởi nghĩa, dùng mấy chữ ‘thể thiên hành đạo’ để tế quân; thì chính nghĩa, đạo lý sẽ ở bên cạnh ai? :032:

Lạc Nhân dừng lại một lúc để hớp miếng trà, cũng là để Bản Bình đại quan thẩm nhuần đạo lý ở trong đó. truyện copy từ

- Thiên ở chỗ thiên thời. Quan bức dân phản, phương bắc bị triều đình đàn áp bấy lâu nay, đây cũng là thời điểm tốt nhất để nổi dậy li khai với triều đình rồi. Mười hai bộ tộc ở Thiên Mầu sơn cũng đã thần phục Bắc Bình vương. Người dân ở Bạch thành đa số đều có xuất xứ từ mười hai bộ tộc đó. Đại quan, ngài tính ngồi chờ người dân trong thành này nổi dậy tạo phản? – Lạc Nhân nhướn mày hỏi.

-Nhưng nếu đầu hàng Bắc Bình vương sẽ đồng tội chống lại triều đình. Chẳng may quân Phong Châu chiến thắng, chẳng phải toàn thành này sẽ gánh tội diệt vong!

Đại giám quan nhăn mặt, bàn tay ông nắm chặt, dấm mạnh vào bàn trà một cái. Thân là người chịu trách nhiệm an nguy của bá tánh toàn bộ thành trì này, Bạch Bản Bình không thể không cẩn trọng trong mọi suy tính.

-Đây là vùng chân núi Thiên Mầu sơn, là vùng địa lợi của người phương bắc. Người đứng đầu quân phương bắc lại là thất công tử võ công uy chấn thiên hạ, là hậu nhân danh tướng. Binh pháp tinh tường, việc điều binh khiển tướng thông suốt từ thời thiếu niên. Tướng quân tài trí, uy dũng, lại được lòng quân như thế, ông nghĩ Phong Châu có thể địch lại y sao?

-Thành tông chủ, chẳng phải họ Thành và họ Hàn cắt đứt quan hệ rồi mà, sao tông chủ lại liên tiếp nói tốt cho Hàn Y Thần? – Bản Bình nhướn mày dò hỏi. Lẽ nào trong việc này có khuất tất gì sao.

Lạc Nhân cười khà khà, đặt chén trà xuống bàn.

-Đại quan nói đúng rồi. Họ Thành và họ Hàn không còn quan hệ, không lý gì ta lại về phe Bắc Bình vương. – Đột nhiên Lạc Nhân tắt ngấm nụ cười, y quay lại nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Bản Bình. – Nhưng ta là thương gia, không thể vì tình cảm mà quên mối lợi trước mắt.

Y dừng lại, tự rót ình một chén trà mới, đồng thời rót thêm một chén mời đại giám quan. Nơi đây là phủ đệ của Bạch gia, thế nhưng tư thế chủ động của hắn chẳng khác chi là chủ nhà. Thậm chí cả Bạch Bản Bình cũng cảm thấy mình đang khép nép giống như một vị khách vậy.

-Trong Bạch thành này cũng có Bách Hoá phường của Thành gia. Hai quân giao tranh, thành trì phong toả. Sinh ý tại Bách Hoá phường sụt giảm nặng nề. Thay vì ngồi chờ quân Phong Châu đánh chiếm thành, trưng dụng hết hàng hoá của chúng ta. Chi bằng mở rộng cửa, bán hàng cho quân phương bắc. Đại giám quan, nếu ngài là ta ngài nghĩ lựa chọn như thế nào là sáng suốt?

Lạc Nhân nói chuyện bình thản, nhưng lời nào cũng là thấu tình đạt lý. Lời hay dễ rót vào tai. Bạch đại giám quan nghe lâu cũng thấy hay hay. Có lẽ mở cửa thành cho quân phương bắc là một ý kiến không tệ.

-Thành tông chủ, quân phương bắc chắc chắn sẽ thắng chứ? – Bạch giám quan hấp háy mắt trông chờ Lạc Nhân cho ông một câu trả lời vừa ý.

-Thương nhân không bao giờ đùa giỡn với tiền bạc của mình!

Y Thần trả lời chắc nịch.

^ _ ^

Ngày bốn tháng ba, Bạch Thành mở cửa phía bắc, chào đón Bắc Bình vương nhập thành.

Tiếp nhận Bạch thành, Bắc Bình vương khẳng định bờ cõi, tự tuyên bố ly khai. Xưng hiệu là đại vương. Công bố thiên hạ niên hiệu Thuận Thiên, đổi năm thành Khai Nguyên thứ nhất.

Quân Bạch Lăng tiến thêm được hai dặm, đóng quân doanh sát ngoài Bạch Thành, không cho quân vào thành. Quân Phong Châu lui quân ra xa năm dặm. Nếu có Bạch thành làm cơ sở, tầm tấn công của Băng Dực quân càng lợi hại hơn gấp đôi.

Thế cân bằng bị phá vỡ. Quân phương bắc từ chỗ thiếu thốn quân nhu, đến Bạch thành đã được bổ sung đầy đủ. Hơn nữa Bạch Thành lại là thành trì đầu tiên bên ngoài Thiên mầu sơn, nên cũng có thể cho rằng quân phương bắc đã hoàn toàn chiếm lĩnh vùng núi này. Giao thương ở toàn bộ Thiên mầu sơn đã được thông suốt. Sinh ý của Bạch thành có vẻ như vẫn khấm khá hơn.

Một bên có thành trì, một bên phải đóng quân ở sườn dốc trống trải. Quân Phong Châu phân tính hết lợi hại, cuối cùng buộc phải rút quân về Tiêu Thương thành, cách Bạch thành hai mươi dặm về phía nam, bên tả ngạn sông Triết Giang.

Tiêu Thương thành là một toà thành có quy mô lớn nhất phương bắc, nhân khẩu hơn tám vạn hộ. Được coi là Bắc đô của Thần Châu. Đứng đầu là đại giám quan Lưu Hiểu, vợ là Hoạ My quận chúa, em gái của đương kim hoàng thượng. Với nguồn gốc như thế này, Lạc Nhân cũng tự biết người biết ta, không thể giở trò chiêu hàng như ở Bạch thành được nữa.

Thượng sách trong việc dùng binh là lấy mưu lược để thắng địch, kế đó là thắng địch bằng ngoại giao, kế nữa là dùng binh thắng địch, hạ sách là tấn công thành trì. Đánh thành là biện pháp bất đắc dĩ, chế tạo chiến xa, vũ khí phải mất ba tháng mới hoàn thành, chuẩn bị binh mã lại mất ba tháng nữa. Tướng sốt ruột xua quân đánh thành, thương vong ba phần mất một mà vẫn chưa hạ được. Đó chính là cái hại của việc đánh thành. Cho nên người giỏi dụng binh, thắng địch mà không phải giao chiến, đoạt thành mà không cần tấn công, phá quốc mà không cần đánh lâu, nhất định phải dùng mưu lược toàn thắng mà thủ thắng trong thiên hạ, quân không mỗi một mà vẫn giành được thắng lợi hoàn toàn.

Công thành là việc không ai muốn, quân Phong Châu không muốn mà quân Bắc Bình cũng không muốn.

Nguyên tắc chung khi dụng binh tác chiến là khi phải huy động chiến xa nghìn chiếc, xe tải nặng nghìn chiếc, quân đội mười vạn, vận lương đi xa nghìn dặm, thì tình huống đó, chi phí ở tiền phương và hậu phương, chi phí đãi khách khứa sứ thần, bảo dưỡng và bổ sung tiêu phí nghìn vàng thì mới có thể ười vạn quân xuất chinh được. Dùng một đạo quân khổng lồ như thế để tác chiến thì đòi hỏi phải thắng nhanh. Nếu kéo dài thời gian, quân đội sẽ mệt mỏi, nhuệ khí sẽ suy giảm; tấn công thành trì sẽ hao hết sức chiến đấu, quân đội tác chiến ở ngoài lâu có thể làm nền tài chính của quốc gia gặp khó khăn. Nếu quân đội mỗi mệt, nhuệ khí suy giảm thì lúc đó cho dù là người tài giỏi sáng suốt đến đâu cũng không thể cứu vãn tình thế được.:8:

Quân Bắc Bình có một cái lợi là Thành gia chống lưng. Phú khả địch quốc. Không những đóng ở Bạch thành ba tháng, khí thế không mỏi, tài chính không suy. Mà còn tập hợp được binh lực ngày một lớn, từ năm vạn phát triển thành bảy vạn. Quân nhu dồi dập chuyển về, binh khí, chiến xa tăng lên gấp bội. Quân đội phát triển nhanh chóng và hệ thống hơn. Quân chủ lực bao gồm bộ binh, kỵ binh và cung tiễn thủ. Ngoài ra còn có quân đặc nhiệm chuyên công thành, quân đột kích, quân hậu cần... Nhiệm vụ do thám dựa vào hết hệ thống Thính Phong các cửa Thành gia. Tấn binh và chiến sĩ các bộ tộc đã được đào tạo theo khuôn phép, trở thành quân đội chính quy tinh nhuệ. Khí thế bừng bừng đó, hiện nay đã có thể đối đầu với quân Phong Châu đã không còn e ngại.

Quân Phong Châu đóng ở Tiêu Thương thành ba tháng làm tài chính hao mòn. Hoàng thượng tức giận dồn dập ra chiếu chỉ thúc quân. Tướng quân Phong Châu nóng lòng tiến binh. Nhưng ba tháng qua tiến binh tám lần thì đều bị đánh bại.

Quân Bắc Bình dựa vào địa lợi phía trên cao, phòng thủ vững chắc, tấn công hiệu quả. Quân hai bên chưa từng giao chiến trực tiếp. Mỗi lần quân Phong Châu tấn công thì liên tiếp từ Bạch thành lăn xuống đá lớn, gõ to khiến kỵ binh Phong Châu tử thương vô số. Sĩ khí Phong Châu ngày một giảm, mà bên Bắc Bình thì quân tình nhàn nhã. Mỗi lần ra trận đều như tập trận duyệt binh, không hề biết sợ hãi hay mệt mỏi là gì.

Trong thời gian ba tháng Phong Châu quân bị giam chân ở Tiêu Thương, lần lượt có bảy thành trì ở phía bắc đầu hàng quân phương bắc, ba thành trì bị công phá đánh chiếm. Từng thành từng thành lần lượt trở thành lãnh thổ của Bắc Bình vương. Bây giờ ở phương bắc, chỉ duy nhất còn có Bắc đô trụ lại.

Triều đình tiếp tục tăng thêm mười vạn quân chủ lực. Bao gồm bộ binh Thổ Châu quân, pháo binh Hoả Châu quân, hải quân Thủy Châu quân cùng năm mươi lăm tàu chiến ngược dòng Triết Giang neo đậu tại Tiêu Thương thành.

Hai bên quân lực hùng hậu, rục rục khí thế, chỉ còn chờ đến một hồi trống khai chiến nữa thôi.

^ ^
—

Trong quân doanh của chủ soái Bắc Bình vương chỉ còn lại hai người đang chụm đầu bàn bạc. Kể cả binh sĩ cảnh giới cũng phải lùi khỏi trường doanh, cách xa năm thước. Bất kể chuyện gì bàn bạc giữa hai người

bọn họ đều là tuyệt đối bí mật.

-Sư huynh, đệ đã theo lời huynh điều động tộc trưởng mười bộ tộc: Điền Việt, Dạ Lang, Mân Việt, Đông Việt, Sơn Việt, Âu Việt, Lạc Việt, Việt Thường, Quỷ Việt, Văn Lang và Bách Việt lần lượt trấn giữ mười thành trì phía bắc. Sư huynh, tại sao phải làm vậy? Chúng ta sắp sửa phải giao chiến với quân triều đình, đang là lúc cần người. – Y Thần ngồi giữ trường doanh, ngẩn mặt nhìn người thanh niên tiêu sái mặc bạch y.

-Ta biết đây là lúc cần người, nhưng đệ giữ mười người bọn họ lại, cảm thấy có dễ dàng hành sự không?

Lạc Nhân mỉm cười, làm công việc quen thuộc là pha trà uống. Từ ngày xuất quân khỏi Đào đô, hẳn lúc nào cũng trăm mưu ngàn kế để suy tính. Mỗi lần như vậy hẳn lại pha trà, động tác pha trà dường như giúp hẳn suy nghĩ sáng suốt hơn, thấu đáo hơn. Mà pha trà rồi thì phải uống, dần dần hẳn uống trà thay nước, mỗi lần bàn bạc quân cơ lại phải có một ấm trà. Người ngoài nhìn vào, chắc chỉ nghĩ hẳn là một tên dư thừa rảnh rỗi nào đó.

-Hợp quân các bộ tộc là thân binh của bọn họ, muốn điều động cũng phải hỏi qua ý các tộc trưởng. Quyền lực của đệ sẽ bị phân tán ấy lão già này. “Phao bác dẫn ngọc”. Lần này ta dùng mấy toà thành để ly khai bọn họ đi, đổi lại cho đệ hai vạn binh tinh nhuệ. – Lạc Nhân cười giải thích. – Người thì cũng cần, nhưng phải là người có thể tin được.

Lạc Nhân đặt lên bàn một cuộn danh sách, Y Thần liền mở ra xem. Bên trong là tên của các tướng sĩ cùng vị trí đề bạt cho họ.

-Ta đã quan sát suốt bốn tháng qua mới lọc nên danh sách này. Trẻ thì anh dũng thiện chiến, già thì dày dặn kinh nghiệm. Tất cả đều là bậc trí dũng, lại chính nghĩa trung thành, có thể cất nhắc lên làm thân tín cho đệ.

Y Thần nhìn danh sách cười càng lúc càng tươi. Những vị trí này đề bạt cũng khá là hợp ý hẳn. Trong lực lượng của phương bắc, năm chữ: “đạo, thiên, địa, tướng, pháp” lại thiếu đi chữ “pháp”.

Pháp chế nghiêm ngặt, tổ chức chặt chẽ thì mới có thể phát huy hết sức mạnh. Lần đề bạt lần này có thể tạo sự xáo trộn lớn, nhưng nhằm mục đích tổ chức cân đối lực lượng hơn. Các mặt tình trạng tổ chức, biên chế, sự quy định về hiệu lệnh chỉ huy, sự phân chia chức quyền của tướng tá, sự cung ứng vật tư cho quân đội và chế độ quản lý... đều sẽ bị cải tổ để đi vào nề nếp chính quy và lớn mạnh hơn.

Quân phương bắc từ năm vạn đã bành trướng ra thành mười hai vạn. Quy mô lớn hơn gấp đôi nên không thể không thay đổi cách tổ chức được.

-Ta có tổ chức chặt chẽ thì khiến địch hỗn loạn, ta có lòng dũng cảm thì khiến địch khiếp sợ, ta có binh lực lớn thì khiến địch suy yếu. Chặt chẽ hay hỗn loạn là do ở tổ chức biên chế, dũng cảm hay khiếp sợ là do ưu thế tạo nên, lớn mạnh hay suy yếu là do thực lực đối sách thể hiện ra. Sư huynh, đệ đã hiểu ý của huynh rồi! – Y Thần cười đa tạ.

Lạc Nhân đến gần hẳn, chỉ tay vào bản đồ phía bắc, rồi lại vẽ ra mấy vùng phân bố quân binh.

-Sư đệ, bố quân như vậy có hợp ý đệ chưa? – Lạc Nhân gương gương mặt, tựa tiếu phi tiếu. Phong thái càng lúc càng giống quân sư quật mo.

-Nếu bố trí thêm quân lực ở chỗ này thì huynh thấy sao?

Y Thần cũng chăm chú vẽ viết thêm lên bản đồ. Phải bày mưu lập kế, phân tích chiến trận. “Bình giả, quỷ đạo giả” Trước khi dùng binh sao lại không tính toán cho cẩn thận được.

Hai người lại tiếp tục chụm đầu lại bàn bàn hợp hợp. Thình thoảng lại rộ lên tiếng cười đắc ý. Ai không biết còn tưởng bọn họ là đạo tặc, đang bàn mưu ăn trộm nhà người ta.:063:

Hàn Y Thần lớn lên trong gia đình binh gia, bẩm sinh đã có thiên khiếu cảm quân đi đánh giặc. Luận gia thế, luận khả năng thì không có ai đứng ở vị trí đại tướng quân hơn hẳn.

Ngược lại, trong chương này ta sẽ thấy rõ con người Thành Lạc Nhân với bản chất gian thương của hẳn. ‘Nhất tướng công thành vạn cốt khô’ :shiver: Thế nhưng Lạc Nhân chỉ dùng mấy tactic lừa mà thu về được

một toà thành, cái giá của mỗi phi vụ múa bán đó là sinh mạng của mấy vạn binh sĩ. Thật là một thương gia lợi hại.

Một người sáng rực rỡ như ánh nắng ban mai trong ngày mới, một người bí ẩn như bóng đêm âm thầm phía sau trợ giúp. Hai huynh đệ, một sáng một tối, một cương một nhu, quả là sức mạnh vô song.:ex10:

21. Chương 2 0: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm!

Chương 20: Ta sẽ chịu trách nhiệm!

Thời tiết tháng sáu khá là oi bức đối với quân phương bắc. Bọn họ suốt đời sống trong núi tuyết, thỉnh thoảng có xuống chân núi trao đổi lương thực. Nhưng chưa bao giờ phải đóng quân một thời gian dài ở chỗ thảo nguyên thấp trũng này. Tuy đối với những người khác, Bạch thành có khí hậu khá mát mẻ, nhưng quân phương bắc thì cảm thấy mình như sắp bị luộc đến nơi.

nguồn

Qua một lần cải tổ lớn, nên quân doanh cực kỳ nghiêm ngặt cũng như kỷ luật. Nhưng cũng không tránh khỏi tình trạng thỉnh thoảng có những binh sĩ mồ hôi nhễ nhại, người không mặc áo, thiếu điều lẽ muốn hết lưỡi ra vì nóng quá. Quân Bạch Lăng phải cởi hết áo lông thú chất thành một đống trong doanh trại, bên ngoài chỉ bận mỗi mỗi lớp giáp da. Y Thần lắc đầu cảm thán, may mà bọn họ không đóng quân trong thành, nếu không với hình ảnh này thật mất hết cả mặt.

Y Thần đang đi tuần một vòng quanh doanh trại, thấy nơi đâu binh sĩ cũng có tình trạng thê thảm như nhau. Hắn quần áo chỉnh tề đầy đủ, nhưng mồ hôi cũng tuôn ra như suối. “Ước chi mình không phải là đại vương gì, cũng có thể thoải mái cởi trần ra như bọn binh sĩ.”

-Sư huynh, phải thay quần trang mới thôi. Càng tiến về phía nam khí hậu càng nóng ẩm. Bạch Lăng quân sắp không chịu nổi nữa rồi!

Y Thần mệt mỏi nói với Lạc Nhân đang đi bên cạnh. Bản thân hắn từng ngao du qua khắp Thần Châu, đã chịu qua nhiều loại thời tiết ở nơi đây. Đoán chừng quân Bạch Lăng không vượt qua được sông Triết Giang, thì đã kiệt sức hết mất thôi.

-Cũng được, ta sẽ cho Bách Hoá phường chuẩn bị. Mà này sư đệ, ta muốn hỏi ngươi ... bao nhiêu ngày rồi không tắm? – Lạc Nhân che dù đứng xa xa, có vẻ như không muốn đến gần Y Thần cho lắm.

-Ba ngày! – Y Thần nói ráo hoảnh.

-Haizz ... sư đệ, người cần phải có một người bên cạnh chăm sóc mới được! – Lạc Nhân lắc đầu cảm thán.
– Đệ nhìn đệ xem. Cả người bốc mùi, râu tóc không cắt chải, áo quần bẩn thỉu. Cả giáp hoàng kim cũng lu mờ, không sáng nổi với đệ. Làm ơn tối nay đi tắm giặt sạch sẽ cho ta. Nếu không sư huynh cũng không dám lại gần đệ đâu.

Một lời nói ra thực làm tỉnh người trong mộng. Y Thần nhìn mình, “Có thật thất công tử vang danh thiên hạ thật sự tệ hại đến vậy sao? Sống cùng đám quân binh nhếch nhác, quả thật là làm ảnh hưởng cảm nhận về sạch sẽ của người ta nhiều!”

Y Thần ngạc nhiên nhìn lại sư huynh mình. Y dù sống trong thời chiến loạn vẫn phong trần tuấn kiệt, bạch y phẳng phiu, gương mặt thanh tú. Nét hào nhoáng của Lạc Nhân thật khiến khung cảnh quân doanh xung quanh chẳng khác nào chuồng lợn. Y Thần thật sự không nghĩ ra được cách nào mà y luôn tinh tươm sạch sẽ được đến vậy. Cả một người dùng toàn màu trắng, “Bộ bụi bặm không thể chạm vào được huynh ấy thật sao?”

Nhìn thấy được khác biệt to lớn giữa hai huynh đệ, Y Thần không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nếu như trước đây có lẽ mặt hắn đã đỏ ửng lên hết rồi. Nhưng bây giờ hắn râu ria muốn che hết mặt, làn da bị phơi đến nâu bóng, làm gì có ai nhìn ra được hắn đang đỏ mặt chứ.

Y Thần chỉ âm ừ không nói, gật đầu ra chiều đã hiểu ý của Lạc Nhân rồi. Chiều hôm đó hần tức tốc chạy đi tìm nơi tắm giặt. Nhất định không được để sư huynh nhắc nhở thêm lần nào nữa.

^ _ ^

Cách quân doanh một dặm có một dòng suối mát trong. Đêm trăng khuyết khó nhìn rõ đâu là đâu, không ngờ lại có người đang hát bên dòng suối. Thiếu nữ Điền Việt của ngôi làng gần bờ suối đang giặt đồ. Nàng đang giặt đến cái áo cuối cùng rồi vắt sạch cho vào thau đồ. Nhìn lại mình cả người ướt đầm, Quế Lâm lại nhìn ngó xung quanh. Khoảng suối trong có cây cối um tùm che kín, người trong làng đã ngủ hết rồi, thì bây giờ đâu còn ai ra suối nữa. Quế Lâm mỉm cười thích thú. Nàng cởi phăng áo ra nhảy xuống suối. “Vừa tắm vừa giặt đồ luôn, quả thật là tiện lợi mà.”

Quế Lâm giặt luôn cả bộ đồ đang mặc rồi vắt sạch cho luôn vào chậu. Xong việc rồi nàng mới có thể thỏa thích bơi lội tung tăng. Cảm giác tự do tự tại được thả mình trong nước, xung quanh là tự nhiên bao bọc, “Đây mới là tự do đích thực!”

Quế Lâm từ nhỏ sống trong thôn làng hẻo lánh này, cả đời chưa từng bước ra khỏi thế giới bên ngoài. Luật lệ trong làng khắc nghiệt luôn khó khăn với đàn bà con gái, không ra khỏi cửa, không cho ai thấy mặt, không nói chuyện với người lạ.

Nàng hít thở một hơi thả mình trôi trên mặt nước.

“Thần linh ơi, xin hãy ban cho Quế Lâm một dũng sĩ, để đưa con ra khỏi ngôi làng này!”

Không biết có phải lời cầu khẩn của cô gái ngây thơ vang được tới tai thần linh không, nhưng đột nhiên chậu gỗ chứa đồ mới giặt của Quế Lâm bị dòng nước cuốn trôi về phía hạ nguồn.

“Chết! Quần áo mới giặt xong!” Quế Lâm ngay lập tức bơi theo chậu gỗ.

Không ngờ suối bình thường nhẹ nhàng chảy nhưng thật ra lại nhanh đến vậy. Quế Lâm bơi theo chậu gỗ không ngờ chụp hoài không được. Nước suối cứ đẩy chậu gỗ hết sang phải rồi lại sang trái. Quế Lâm mãi mê đuổi theo cũng không kịp nhận ra dòng suối đang chảy nhanh hơn rất nhiều.

Đến khi Quế Lâm chụp được thau đồ thì nàng đã mảy mé đứng bên bờ thác. Chỉ vừa kịp nghĩ “Chết rồi!” Thì dòng nước xô mạnh, nàng ngã nhào xuống hồ nước bên dưới.

Quế Lâm bị dòng thác mạnh nhấn chìm xuống nước. Nàng vùng vẫy, kịch liệt chống lại dòng nước, cố ngoi lên mặt. Quế Lâm chụp ngay được thứ gì đó, nàng liền nín chặt lấy để ngoi lên.

Quế Lâm ho sặc sụa nước ra khỏi phổi, nàng vuốt vuốt mặt để cố nhận ra mình đang ở vị trí trí nàng. Quế Lâm há hốc nhìn cảnh tượng trước mặt.

“Thần linh ơi, cảm ơn người đã nghe được lời cầu nguyện của con.”

Trước mặt nàng là một vòng ngực cường tráng của dũng sĩ. Quế Lâm ngược lên nhìn mặt dũng sĩ thần linh đã ban cho nàng. Gương mặt người đó mọc đầy râu theo kiểu những thợ săn dũng mãnh nhất. Hai mắt sáng lấp lánh như sao. Ngoài há hốc trầm trồ thì nàng có thể làm gì?

Y Thần dùng tay xoa xoa hai thái dương của mình, có phải hần việc quân cơ bận rộn nên đầu vầng mắt hoa rồi phải không. Tự nhiên từ dòng thác xuất hiện một nữ nhân, hơn nữa nàng còn không mặt đồ, ôm chặt lấy hần. Quả nhiên ý kiến đi tắm giặt ban đêm là không sáng suốt mà. Có lẽ trời đêm làm hần phát sinh ảo giác rồi.

-Xin hãy mang thiệp đi với! - Ảo giác nói với hần.

Y Thần dụi dụi mắt một hồi lâu ảo giác vẫn chưa biến mất, thậm chí còn có phần rõ ràng hơn. Hần quyết định đi lên bờ để trở về doanh trại, hy vọng ngủ một giấc ngon lành thì tình trạng nhìn thấy ảo giác này sẽ biến mất thôi. May mà lúc này hần chỉ vừa mới cởi áo ra giặt, nếu không sẽ lâm vào tình trạng khó xử với ảo giác rồi.

Chỉ vừa mới leo đến bờ thì chân của hần đã bị người ta nắm chắc.

-Không, xin làm ơn đừng bỏ đi, hãy mang thiệp theo với. Xin chàng mà.

Ảo giác khóc lóc không buông.

“Cái gì, ảo giác cũng có thể níu chân người ta được hả?”

-Chàng đã thấy hết của thiếp rồi, sau này không thể lấy chồng được nữa. Chàng phải chịu trách nhiệm đi.

Đến lúc này Y Thần đã không thể tự lừa dối bản thân mình được nữa. Rõ ràng là có một cô nương không mảnh vải che thân, đang ôm chặt chân hắn khóc lóc, bắt hắn chịu trách nhiệm. Đã một lần sai lầm rồi, không lẽ lại tái diễn cái vòng: nhìn thấy, chịu trách nhiệm, bị hại thê thảm. Hơn nữa, bây giờ hắn không còn là thất công tử tự do tự tại như ngày nào. Trên người hắn còn gánh vác biết bao trách nhiệm lớn lao, chẳng lẽ lại tự mua dây về buộc mình.

“Nếu để đại phu ở nhà biết được, nàng nhất định bỏ thuốc độc chết ta, sau đó tự tử.”

Để cái viễn cảnh thê thảm đó không diễn ra, Y Thần quyết tâm phải bỏ đi cho nhanh. Không ngờ nàng kia càng khóc càng dữ. Từ nấn nỉ chuyển sang trách mắng, từ trách mắng chuyển sang đe dọa tự tử. Y Thần thở dài, hắn có thể đối đầu với thiên quân vạn mã, nhưng nhất định không thể chống lại được nước mắt nữ nhân.

-Thôi được rồi, ta sẽ chịu trách nhiệm!

Quế Lâm nghe được câu đó ngay lập tức nín khóc ngay. Thấy mục tiêu đã đạt được nàng liền chuyển qua cười tươi rạng rỡ. Cái màn khóc lóc ăn vạ này chính là sở trường của Quế Lâm, lần nào đem ra xài cũng hữu dụng.

-Nhưng bây giờ không thể đem theo nàng được. – Dừng sĩ thở dài. – Ta việc quân còn bận bên người, khi nào chiến tranh chưa kết thúc thì ta chưa thể nghĩ đến tình riêng được.

-Quế Lâm sẽ chờ chàng. – Mắt nàng lấp lánh hy vọng. – Chàng tên là gì?

-Ta là Hàn ... Quân. – Y Thần thuận miệng nói, hắn không có ý định nghiêm túc, đang tính kể bỏ chạy.

-Quân lang, hãy cho Quế Lâm một tín vật đính ước đi, rồi chúng ta chia tay.

“Hả, dễ vậy sao?” Y Thần ngạc nhiên. Nhưng hắn không thể ngay lập tức tỏ ra vui vẻ, bèn đóng vai buồn bã, rút trong chân ra một cây đao nhỏ trao cho nàng.

-Đừng chờ ta nữa. Chiến tranh còn dài chưa biết ngày nào kết thúc. Nàng hãy quên ta đi!

Sau đó hắn bộ dáng giống như gạt nước mắt bỏ đi. Leo lên ngựa, hắn liền cùng tuấn mã phi hết tốc lực. Mau mau chóng chóng rời khỏi địa phương này.

“Chịu trách nhiệm gì chứ, chỉ là nửa đêm đi giặt đồ mà cũng phải chịu trách nhiệm sao?”

Y Thần bỏ đi không ngờ mình đã gieo một tai họa lớn. Quế Lâm sau khi về nhà, sáng hôm sau đã gọi cha mẹ ra. Nàng đưa ra trủy thủ Y Thần đã giao inh.

-Phụ thân, mẫu thân! Quế Lâm đã có tình lang rồi. Bây giờ hài nhi đi tìm chàng đây.

Cha mẹ Quế Lâm há hốc mồm miệng, hết nhìn con gái mình lại nhìn tới thanh trủy thủ bằng vàng, trên cán có nạm ngọc sáng lấp lánh. Nhân lúc bọn họ còn chưa bình tĩnh lại, Quế Lâm đã dọn xong đồ đạc, quyết định lên đường để tìm tình lang.

^ _ ^

Về đến doanh trại rồi mà tim Y Thần vẫn còn đập mạnh. Lúc này thật nguy hiểm, suýt chút nữa là mất mạng rồi. Hắn sau này có lẽ không dám một mình đi đến nơi hoang vắng nữa. Có tấm giặt gì sẽ sai binh sĩ xách nước về doanh trại thôi.

Y Thần về lán trại của mình thì thấy đèn đuốc sáng trưng, sư huynh giờ này còn qua lán trại của hắn, chẳng lẽ có chuyện quân cơ khẩn cấp cần bàn. Vừa vén màn trướng lên thì chân hắn bủn rủn suýt nữa té xuống. Có một nữ nhân đang ngồi sẵn trong phòng chờ. Dáng người quen thuộc đó, chỉ cần nhìn sau lưng hắn cũng có thể đoán được là ai.

Lạc Mai quay mặt lại mỉm cười với hắn.

-Y Thần ca, huynh đã về!

Nàng chạy như bay đến, lao vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn. Y Thần ngẩn ngơ vòng tay ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng “Đây không phải là mơ chứ?”

Mùi thảo dược thoang thoảng tràn vào mũi hắn. “Đúng là nàng thật rồi.” Hắn siết chặt cái ôm thêm nữa. Lạc Mai luôn mang trên người thoang thoảng mùi thuốc, không giống như những cô gái khác đầy mùi hoa phấn dung tục.

-Muội nhớ huynh lắm! – Nàng thỏn thức

-Ta cũng nhớ muội lắm! – Hắn dịu dàng.

-Huynh đi đâu mà người ướt nhẹp vậy.

Nàng buông hắn ra nhìn ngó xăm xoi. Mới có bốn tháng mà nhìn Y Thần khác hẳn, hắn gầy gộc hơn, dẻo dai hơn. Đặc biệt là làn da rám nắng nhìn thật khỏe mạnh, nhưng y phục thì xốc xếch không ngờ.

-Đi thám thính quân tình. – Y Thần không ngờ mình lại có ngày nói dối trắng trợn đến thế.

Lạc Mai cười khúc khích. Lúc này đại ca có nói đã bảo hắn đi tắm giặt sạch sẽ rồi, mấy ngày qua trông hắn bẩn thỉu nhếch nhác lắm.

-Vừa đúng lúc lắm, vào đây. Muội có thứ đã chuẩn bị cho huynh.

Lạc Mai kéo tay hắn vào trong nội trướng. Nơi đó đang có một bồn nước đang bốc hơi nghi ngút, bên trong là dòng nước đen đặc sóng sánh, nổi lên bênh mấy thứ cây cỏ hắn không biết gọi là tên gì.

-Đây là thứ gì? – Hắn ái ngại hỏi

-Là thuốc ngâm đặc chế muội chuẩn bị cho huynh. – Nàng cười.

-Phải ngâm vào thật hả? – Hắn có vẻ hơi sợ.

-Huynh không tin muội hả - Nàng bậm môi.

-Sao lại không tin. Muội là đại phu mà. – Hắn mỉm cười cầu hoà.

Nghe câu đó Lạc Mai liền vui vẻ trở lại liền.

-Để muội giúp huynh.

Hắn còn chưa kịp nói gì nàng đã nhanh tay thoát hết y phục hắn ra. Lão yêu bà lâu ngày không ăn đậu hủ, nhưng ra tay càng lúc càng mau lẹ. Hắn chưa kịp phản đối, nàng cả giày ủng, kim quan cũng tháo hết ra rồi. Lạc Mai nhanh chóng dìu hắn leo vào trong bồn nước đen.

Làn nước đen vừa hơi âm ảm, Y thần vừa ngâm vào đã cảm thấy dễ chịu ngay. Cả người hắn như giãn hết ra, thuốc ngấm nhanh chóng vào từng thớ thịt. Lạc Mai lót một xấp khăn êm ái, cho hắn tựa đầu vào bồn.

-Thoải mái không? – Nàng hỏi

-Rất thoải mái! – Hắn trả lời.

Y Thần đang nhắm mắt tận hưởng sự thoải mái, thì hắn nghe được tiếng đao rút ra khỏi vỏ. Hắn bật mở mắt, nhìn trừng trừng vào Lạc Mai đang cầm một thanh loan đao tiến về phía hắn.

“Không lẽ nàng đã biết việc ta đi ra ngoài gặp nữ nhân?” Lòng hắn loạn như ma.

-Muội ... muội làm gì vậy?

-Giúp huynh cạo râu đi. Đại ca nói dạo này trông huynh thật nhếch nhác, muội không tin. Nhưng bây giờ tận mắt thấy thì đúng thật. Muội phải chỉnh đốn lại huynh mới được. – Nàng mỉm cười ngọt ngào.

-Cạo râu không cần dùng đao lớn vậy. – Y thần cố lắm mới bình tĩnh lại được. Đúng là người đang có lỗi thì thấy gì cũng sợ.

-Muội không tìm thấy được trủy thủ của huynh, nên phải lấy cái này thay vậy.

Thanh truỷ thủ đó là một phần trong bộ giáp chân của hắn. Nhưng không thể nói cho Lạc Mai biết, hắn đã mang đi cho người ta làm tín vật định tình.

-Làm mất rồi! – Hắn nói.

May nhờ thùng nước ấm đang bốc hơi nghi ngút, nếu không Lạc Mai đã thấy hắn chảy mồ hôi ròng ròng. Nàng kề dao vào cổ hắn cạo râu, từng dao từng dao lạnh buốt ép vào da hắn. Y Thần nuốt nước miếng đánh ực. Hắn sợ lưỡi dao kia tùy thời có thể cứa vào cổ họng mình.

-Xong rồi! – Lạc Mai tuyên bố.

Y Thần ngẩn người, “Vây là xong rồi à? Không chém nhát nào hết hả?”

Lúc hắn đang ngẩn ngơ thì Lạc Mai dùng một chiếc khăn ấm nóng lau tỉ mỉ mặt hắn. Y Thần cảm thấy thoải mái vô cùng. Nàng đắp chiếc khăn nóng lên trán hắn, sau đó vòng ra phía sau xoa bóp huyết đạo trên đầu Y Thần.

Hắn cảm thấy lâng lâng niềm hạnh phúc.

-Lạc Mai. – Hắn gọi

-Dạ?

-Ta yêu muội.

Chỉ có tiếng cười khúc khích đáp trả lại hắn.

-Ta nói thật, trên đời này ta chỉ yêu duy nhất có một mình muội thôi! – Hắn nói chắc như đinh đóng cột. – Hãy tin ta.

-Được muội tin huynh.

Nàng trả lời. Hắn cảm thấy vô cùng vui sướng. Có thể truyền đạt hết tâm tư của mình cho nàng. Hắn chỉ yêu có duy nhất nàng thôi, còn nàng thì cũng yêu hắn. Còn có hạnh phúc nào hơn được chứ.

Nhưng hắn không ngờ, chỉ ba ngày sau nàng đã quên mất lời vừa hứa với hắn.

22. Chương 21 : Sóng Gió Nổi Lên

Chương 21: Sóng gió nổi lên

Lạc Mai chỉ vừa đến Bạch thành có một ngày thì đột nhiên quân tình có biến. Quân triều đình cuối cùng cũng chịu không nổi nữa mà tiến công. Lần này không chỉ có Phong Châu quân mà còn có bộ binh Thổ Châu quân, pháo binh Hoả Châu quân. Tổng cộng mười hai vạn quân.

-Quân triều đình đã dùng hết tổng lực rồi, đợt này cả Bằng dực cũng không cách gì cản nổi. – Lạc Nhân phán đoán.

Quả nhiên Bằng Dực quân dù kỹ thuật siêu hạn nhưng quân nhu có hạn. Chỉ có thể cầm chân được một lúc chứ không thể nào cầm chân cả đời Thổ Châu quân. Đợt tên cuối cùng vừa bắn hết, cũng là lúc quân triều đình tràn lên không cách gì chống đỡ nổi. Quân phương bắc cũng đã dàn trận theo kế hoạch đã vạch sẵn bấy lâu nay.

Ta khiến địch để lộ thực lực mà ta thì vô hình, thì ta có thể tập trung binh lực, còn địch thì phân tán lực lượng. Ta tập trung binh lực ở một nơi mà địch phân tán lực lượng ở mười chốn, tức là ta dùng mười đánh một. Đó chính là kế sách của Lạc Nhân.

Mấy tháng qua quân Bắc Bình cũng không phải chỉ có tập luyện. Y Thần và Lạc Nhân đã cho quân sĩ đào hào dựng cột, chuyển đá dời gỗ. Mục đích là không chỉ để phòng thủ mà còn có thể tấn công. Lợi dụng địa

lợi ở phía trên cao lăn đá xuống giết địch. Hết đá thì dùng tới lửa. Đốt cháy mấy quả cầu rơm lẳng xuống đồi, đó chính là phép hoả công chi kế.

Đến khi quân Thần Châu hao phí hết một phần năm thì mới dùng mưu thuỷ chiến. Các binh sĩ đang trốn dưới hào đồng loạt rút cao về phía núi. Quân Thần Châu mừng rỡ, thấy địch rút lui thì càng hăng hái truy binh. Nào ngờ đâu, trúng ngay mưu kế của địch. Quân Bạch Lăng rút lên thượng nguồn của sông Triết Giang, phá vỡ đập gỗ mà mấy tháng trước bọn họ đã dựng.

Đập gỗ bị phá nước ngay lập tức chảy ào ào vào hào trú của quân Bắc bình. Hào trú kéo dài từ đập gỗ cho tới Bạch Thành, cách Bạch thành còn chừng mấy trăm thước thì dừng. Dòng nước đang chảy ầm ầm theo hào sâu đột ngột bị ngăn lại, tức nước trào ra. Sức mạnh nước từ trên dốc cao đổ xuống mạnh chẳng khác nào lũ quét. Hung hãn cuốn trôi quân Phong Châu và Thổ Châu.

Càng về cuối, dốc nước càng chảy mạnh. Chảy đến tường thành của Tiêu Thương đã trở thành một thảm hoạ thiên nhiên không gì cản nổi. Toà thành lớn bị nhấn chìm trong nước. Lần đầu tiên, Tiêu Thương thành bị tấn công kiểu này nên trở tay không kịp. Quân binh thủ thành bị đảo lộn nhào nhào, chỉ biết dùng cách đóng chặt cửa thành phòng thủ. Khiến ực nước ngập cả nửa tháng sau vẫn chưa rút hết.

Đây chính là thời cơ thuận lợi cho Bắc Bình vương phản kích. Từ trên đỉnh dốc cao, bảy vạn quân tràn xuống, đụng độ với tàn dư của quân Thần Châu. Từ đây mới diễn ra trận cận chiến đầu tiên.

^ _ ^

Lạc Mai đứng trên tháp canh cao của Bạch thành, trông xa xa về phía mặt trận. Hai hôm trước, khi quân Thần Châu tổng lực tấn công, nàng đã được đưa ngay vào trong Bạch thành trú ẩn. Là tam tiểu thư của Thành gia, nên nàng được đại giám quan Bạch Bản Bình vô cùng hậu đãi. Tự do ra vào mọi nơi trọng địa.

-Trong khi tác chiến, người ngựa rối loạn mà không để đội hình rối loạn. Hỗn loạn mù mịt mà vẫn đâu ra đấy, duy trì được thế, tiết thì không bị bại. Y Thần trong thời gian ngắn đã có thể huấn luyện ra một đội ngũ tinh anh tài ba!

Nghe Lạc Mai khen thế, Hàn Quân thấy sung sướng như mình cũng được khen. Gã đứng bên cạnh cười khà khà.

-Quân huynh, không được ra trận huynh có buồn không? – Lạc Mai quay lại hỏi.

-Thiếu chủ đã ra lệnh cho Hàn Quân bảo vệ tiểu thư thì ta nhất định phải tuân mệnh, không có gì là buồn cả. – Hàn Quân chấp tay, gương mặt nghiêm nghị.

Lạc Mai cười khì khì.

-Làm khó huynh rồi!

Nàng biết tên Quân râu ria này vô cùng thật thà, lại tuyệt đối trung thành với Y Thần. Hấn mà ra lệnh thì Hàn Quân dù có chết cũng tuân theo. Chỉ là mấy ngày nay, mỗi lần lên tháp canh trông về phía chiến trường, gã đều nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa.

-Thôi chúng ta xuống dưới! – Lạc Mai cười cười.

Thế trận tuy có hỗn loạn nhưng lợi thế đang nghiêng về phía Bắc Bình, nàng dù có đứng đây ngóng cả ngày thì chiến tranh cũng không thể kết thúc ngay được. Hai người xuống khỏi tháp canh. Đi dọc theo tường thành để xuống ở lối cầu thang gần cổng.

Có tiếng la hét ngay chỗ cổng làm Lạc Mai chú ý.

-Mở cổng ra, hãy cho ta vào, ta cần gặp Quân lang. – Một cô nương đứng bên ngoài cổng thành la hét ầm ĩ. – Hàn Quân, thiếp đã đến rồi nè!

Lạc Mai nghe nàng ta la hét thì mở to mắt nhìn Hàn Quân ngạc nhiên. Hấn cùng Y Thần từ Ngạo Phong trại về Đào đô, lúc nào cũng ừ lý cục mịch. Thấy tấm ngấm tâm ngấm mà không phải vậy. Đã gieo rắc nợ phong lưu, đến nỗi chủ nợ bây giờ tới tìm.

“Nhìn gương mặt há hốc ngạc nhiên của hấn kia! Chắc không ngờ là có người tìm đến!”

Lạc Mai cười hích hích nhờ quân giữ cổng mở cửa cho nàng ta vào. Bởi vì đang xảy ra chiến tranh, nên Bạch thành tạm thời phong tỏa. Nhưng nếu như Thành tiểu thư đã nhờ vả, thì bọn họ cũng không hẹp hòi gì mở cửa cho tiểu cô nương. Lạc Mai tung tăng chạy về phía cổng thành, nôn nóng xem mặt tình nhi của Hàn Quân. Gã Quân râu ria bị vu oan cũng chạy theo nàng sát gót, để xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đến khi nhìn thấy gương mặt của Quế Lâm thì Lạc Mai suýt nữa té xỉu. Gương mặt thanh tú kiều diễm kia, chính xác là Như Tuyết. Nhưng thay vì là nét lạnh lùng, thì là vẻ mặt nồng nàn nhiệt tình.

Lạc Mai run rẩy hỏi.

-Cô ... cô nương là ai?

-Ta là Quế Lâm, là hôn thê của Hàn Quân. – Quế Lâm tươi cười nói.

Lạc Mai ngạc nhiên khi thấy Quế Lâm không nhận ra Hàn Quân nên hỏi tiếp.

- Hôn thê của hần? – Nàng chỉ vào Hàn Quân.

-Không, không phải người này! – Quế Lâm lúc lắc đầu, tuy người này cũng râu ria xồm xoàng nhưng vóc người không giống lắm – Người ta tìm là Hàn Quân của quân phương bắc kia.

-Cô nương, hần chính là Hàn Quân của quân phương bắc. – Dù nàng không rõ về tình hình quân doanh lắm, nhưng người họ Hàn chỉ có ở Đào đô. Mà Đào đô thì cũng chỉ có một tên râu ria này họ Hàn tên Quân mà thôi.

-Người này không phải, Quân lang của ta vóc dáng khác hần mà? – Quế Lâm gân cổ cãi

-Quân phương bắc chỉ có một người tên Hàn Quân thôi. Cô nương không lẽ cô bị gạt rồi?

-Không phải, Quân lang không gạt ta đâu. – Quế Lâm dường như nghe cũng hiểu ý của Lạc Mai, nhưng nàng không muốn tin vào sự thật. – Chẳng lẽ ta thanh đao này làm vật định tình, hứa khi chiến tranh kết thúc sẽ quay lại đón ta mà.

Quế Lâm đưa cây hoàng kim đao có cán bảo ngọc lấp lánh ra. Đợt này thì Lạc Mai té xỉu thật sự, may nhờ Hàn Quân đứng bên cạnh đỡ kịp, nên nàng không ngã xuống đất. Lạc Mai thều thào.

-Đưa nàng về chỗ của chúng ta.

^ _ ^

Lạc Mai ngồi trên ghế dựa day day huyết thái dương của mình. Nàng vừa mới tự bắt mạch, tự cấp cứu cho bản thân. Làm đại phu cái gì cũng thật tiện nha.

Quế Lâm ngồi bên cạnh lo lắng nhìn nàng.

-Tiểu thư, cô có sao không? – Quế Lâm quan tâm hỏi.

-Không sao, đã đỡ hơn rồi. – Lạc Mai cười yếu ớt. Nàng chỉ vào thanh trủy thủ Quế Lâm đang cầm. – Ta nhận ra thanh đao đó, có lẽ ta biết người cô nương cần tìm. Cô nương có thể kể rõ hơn lúc gặp người đó như thế nào không?

-Chuyện là ba hôm trước ... – Quế Lâm bắt đầu thật thà kể. Bụng Lạc Mai đánh thót một cái. – Ta đang tắm suối, cầu mong thần linh ban ột dũng sĩ ...

Lạc Mai nghe mà lòng bùng hết lỗ tai. Ngoài mấy chi tiết rườm rà ra, Lạc Mai chỉ nghe rõ được mấy phần: “đang tắm, bắt gặp, chịu trách nhiệm”. Như vậy là quá đủ rồi! Nàng nhớ lại ba hôm trước hần hốt hải chạy về, trên người ướt sũng, còn bảo là làm rách mất kim đao.

Nước mắt Lạc Mai tự động tràn ra.

“Huynh lại giở trò chịu trách nhiệm với một Như Tuyết thứ hai nữa hả?”

Còn nàng phải làm sao đây? Nàng là cái gì chứ? Nàng còn chưa bước vào nhà họ Hàn, hần đã quyết cưới thêm một cô vợ khác. Như Tuyết đã là chuyện quá khứ nên nàng không chấp nhất. Còn cô nàng ngây thơ

ngồi trước mặt nàng, gương mặt xinh đẹp giống hệt Như Tuyết, nhưng tính tình nhiệt thành đáng yêu hơn nhiều. Một núi không thể có hai cọt, có nàng ta thì không thể nào có Lạc Mai.

Thấy Lạc Mai tự nhiên khóc, Quế Lâm vô cùng bối rối. Không biết phải làm gì, nên cầm bàn tay nàng ta vỗ vỗ dỗ dành. Lạc Mai nức nở.

-Hức hức ... ta hiểu rồi. Cô nương cứ ở tạm đây vài hôm. Sẽ gặp được hần thôi.

Giao phó xong Lạc Mai oà khóc bỏ chạy về phòng.

^ _ ^

Chiều ngày hôm đó Lạc Mai ôm theo một bao đồ, cùng Hoàng Vân Phong đi ra cổng thành lấy ngựa. Tên Hoàng Vân Phong từ lúc ở Đào đô đến giờ đi theo nàng mãi không rời. Hần suốt ngày tỏ vẻ lạnh lùng ít nói, nhưng chỉ cần Lạc Mai yêu cầu làm gì thì hần cũng nhất định làm theo. Chính hần là người đã đưa Lạc Mai từ Đào đô đến Bạch thành. Đến lúc quân binh giao chiến, hần lại lấy cớ còn đang bị thương xin ở lại Bạch thành. Lần này Lạc Mai bỏ đi, hần cũng nhất quyết đi theo. Dù sao cũng đang lúc loạn lạc, có hần đi theo bảo vệ cũng tốt. Nàng là đang giận dỗi bỏ đi, chứ cũng không gấp lao đầu vào chỗ chết.

Tên Quân râu ria thấy nàng bỏ đi thì cũng gấp gấp đuổi theo.

-Tiểu thư, chờ thuộc hạ theo với! – Hần la lớn.

Lạc Mai dừng lại giao cho hần một phong thư.

-Quân huynh, huynh hãy ở đây bảo vệ Quế Lâm cô nương cho tốt. Nàng ta sắp trở thành chủ nhân mới của huynh rồi. Đợi đến khi Y Thần trở về, phiền huynh giao cho huynh ấy bức thư này. Chúng ta phải chia tay thôi, có duyên gặp lại.

Lạc Mai dặn dò xong rồi dứt áo ra đi. Nàng và Hoàng Vân Phong cưỡi trên hai con tuấn mã phi cước chạy ra khỏi Bạch hành. Hàn Quân đứng nhấp nhồm nửa muốn đuổi theo, nửa cần ở lại. Thiếu chủ đã dặn gã phải bảo vệ tiểu thư nhưng cũng phải nghe lời nàng. Tiểu thư dặn gã ở lại đây, còn phải giao thư cho thiếu chủ. Biết nghe lệnh như thế nào? Trong lúc gã đang phân vân, thì người và ngựa đã đi xa tít tắp. Hàn Quân đành lẩm lủi trở về.

May mà Lạc Mai dặn Hàn Quân phải chờ đến khi Y Thần trở về mới được giao thư. Nếu không lúc này mà giao được thư, thì hần đánh trận chắc thua mất.

Hai tháng sau Y Thần công phá được Tiêu Thương thành, đẩy lui quân Thần Châu về phía hữu ngạn sông Triết giang. Hai bên coi đó làm chiến tuyến, chiến sự tạm lắng ổn. Hần hý hửng chạy về Bạch thành thì mới hay mình mất vợ. Lại còn dở khóc dở cười với cô nàng Quế Lâm nhất quyết lấy hần làm chồng. Hần ngửa mặt lên la lớn “Trời ơi là trời.” Lạc mai bỏ đi, biết đến đâu mà tìm, hơn nữa lại là đi cùng tên tình địch mặt sẹo của hần, Hoàng Vân Phong.

:029:

23. Chương 22 : Lạc Mai Như Tuyết

Chương 22: Lạc Mai Như Tuyết

Trong những trận chiến đầu tiên, quân Bắc Bình vương liên tục lấn đá xuống sườn dốc để tiêu diệt kỵ binh Phong Châu. Lần thứ hai dùng thủy chiến đã đẩy mấy hòn đá đó lấn xuống sát thành Tiêu Thương. Bây giờ xung quanh thành Tiêu thương là một thạch trận. Toàn là đá những đá, mà tảng nào cũng to hơn thân ngựa.

truyện copy từ

Quân Bắc Bình đã tiến đến gần thành, nhưng Tiêu Thương nhất quyết đóng cửa thủ. Mỗi lần quân Bắc Bình đưa quân công thành thì Tiêu Thương lại kéo quân ra đánh lui khoảng nửa dặm thì rút về. Kết cục là quân Bắc Bình không thể áp sát thành, mà chỉ có thể bao vây từ phía xa.

Trong gần một tháng giằng co không có tiến triển, khiến Y Thần sốt ruột không ngừng. Hắn liên tục đi đi lại lại trong trường doanh. Nhìn thấy Lạc Nhân nhàn nhã thưởng trà thì lại càng sôi ruột. Chỉ có điều hắn biết đó là lúc sư huynh đang suy nghĩ, không được làm phiền.

“Nhưng cái phong thái thông dong đó ... Haizz”

-Cách dùng binh cũng như dòng chảy của nước vậy, quy tắc vận hành của nước là từ chỗ cao đổ xuống thấp. Thắng lợi trên chiến trường là do ta biết tránh chỗ cứng, chỗ thực của quân địch mà đánh vào chỗ mềm, chỗ hư của địch. Nước tùy địa hình cao thấp mà định được hướng chảy, tác chiến căn cứ vào tình hình của địch mà quyết định cách đánh.

Lạc Nhân đột nhiên nói, Y Thần biết hắn sắp nghĩ ra được thứ gì hay rồi. Liền ngồi xuống, mắt long lanh chờ đợi, tai căng lên hết cỡ xem y định nói thứ gì.

-Dùng binh tác chiến không có hình thế cố định, không có phương thức nhất định. Dựa vào biến đổi của địch mà chiến thắng thì gọi là ‘dùng binh như thần’. Ngũ hành tương sinh tương khắc, không có hành nào luôn thắng, bốn mùa nối tiếp nhau thay đổi, không có mùa nào cố định mãi, bóng mặt trời lúc dài lúc ngắn, vành trăng có khi tròn khi khuyết.

Sư huynh nói xong, kết cục Y Thần cũng chưa biết là y đã nghĩ ra kế sách gì. Mặt xụ xuống thất vọng. Con người này lúc thì ngờ nghệch vô tâm, lúc thì cao thâm khó dò. Là sư đệ, nhưng Y Thần cũng không cách gì hiểu hết được y.

Lạc Nhân bỏ chén trà nóng này giờ vẫn cầm mãi trên tay. Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Y Thần, y nhướn mày hỏi.

-Đệ vẫn chưa hiểu hả? Trận vây thành thật sự là tâm lý chiến, là đòn cân não giữ hai bên công và thủ xem ai mất bình tĩnh trước. Công thành thì sư huynh đã có cách rồi. Chỉ là thời cơ chưa tới?

-Chúng ta còn phải chờ thứ gì tới nữa? Bao vây đã hơn nửa tháng, nếu không mau mau công thành đoạt lương thì quân phí sẽ tiếp tục tăng cao, trở thành gánh nặng của hậu phương.

Y Thần nhăn nhó nói. Tuy quân phí hầu hết do Thành gia cấp, nhưng bản năng thống soái nói cho hắn biết, cần phải tiết kiệm và cẩn trọng khi sử dụng nguồn kinh phí này. Có vay ắc có trả. Hắn sợ nếu phung phí, thì cả đời cũng này chắc cũng trả không xong.

-Sư đệ, cái huynh tính cho đệ không chỉ là một toà thành mà còn là một chữ ‘đạo’. Niên hiệu Thuận Thiên của đệ cũng là ở chữ ‘đạo’ này mà ra. Tiêu Thương thành hiện nay là thân thích với triều đình, đệ công thành cũng chỉ là dùng võ bắt ép. Chỉ cần chờ một thời gian nữa thì sẽ là dùng ‘đạo’ phục chúng. Dù bị công thành nhưng người dân ở Tiêu Thương cũng sẽ cam tâm hàng phục đệ thôi. Đó mới chính là đạo lý, ‘Thuận thiên hành sự’.

-Ý huynh là đang chờ Tiêu Thương thành nội bộ lục đục, người dân tạo phản hả? – Y Thần mở mắt lớn. Vấn đề hình như đã sáng tỏ.

-Tiêu Thương thành không chỉ bị vây khốn, mà còn ngập nước hơn nửa tháng nay. Lương thực thiếu thốn, dịch bệnh hoành hành. Hơn nữa quân của triều đình chiếm đóng khiến tài chính suy kiệt. Ngồi lâu chẳng khác nào chờ chết. Người dân không thể chống lại lực lượng cai trị. Đến lúc đó chúng ta công thành, Bắc Bình vương từ nghịch tặc sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của họ. – Lạc Nhân mở miệng cười lớn với viễn cảnh mà mình vẽ ra.

Y Thần tuy là chống lại triều đình, nhưng hắn không vừa ý với từ ‘nghịch tặc’ này cho lắm. Với viễn cảnh sư huynh vẽ ra, thì hắn cũng không chống đối làm gì. Cuối cùng cũng nở nụ cười đồng lòng với y. Sư huynh tính toán sâu xa, suy đi nghĩ lại cũng là tính cho Y Thần. Hắn cảm động suy nghĩ, “Kiếp này, may mắn nhất là được gặp sư huynh!”

Nửa tháng sau quân Bắc Bình tấn công. Lần này bọn họ dùng bộc phá cho nổ để trụ của mấy tầng đá lớn gần Tiêu Thương thành. Đá lớn theo thế dốc lao ầm ầm vào tường thành Tiêu Thương, cuối cùng bức tường thành rạn vỡ, sập thành từng lỗ lớn.

Quân phòng thủ Tiêu Thương cùng quân triều đình đóng trong thành nhốn nháo như vỡ tổ. Cuối cùng cũng trở tay không kịp với chiêu tấn công này, chỉ trong ba ngày toàn thành thất thủ. Tàn quân của Phong Châu, Thổ Châu, Hoả Châu mở cửa tháo chạy về phía nam. Y Thần không đánh chặn mà chỉ phái truy binh đuổi theo.

Quân triều đình chạy tới bờ sông Triết Giang thì cùng đường. Truy binh đã kéo tới nơi, không kịp chờ thuyền của Thuỷ Châu quân tới tiếp ứng, binh lính bỏ lại hết quân trang, kéo nhau nhảy xuống nước, bơi ra phía chiến thuyền. Kỵ binh thì bỏ ngựa lại, pháo binh thì bỏ đạn dược, bộ binh thì vứt hết vũ khí cùng áo giáp. Cái chiêu “muốn bắt, vờ thả” này không ngờ đã không tốn chút công sức, lại thu rất nhiều chiến lợi phẩm.

Bắc Bình vương tiến nhập Tiêu Thương thành lại đi trong tiếng hò reo vui mừng của dân chúng. Bọn họ đã được giải phóng khỏi đội quân ăn bám, khỏi cảnh bị phong tỏa cầm tù. Bách hoá phường lại có thể thông thương mua bán. Nhu yếu phẩm cần thiết lại tiếp tục đổ dồn về. Tiêu Thương tuy mất đi một bức tường thành bảo vệ, nhưng lại có thêm cả một vùng đất náo nhiệt tự do thông thương. Chính sách ‘thành không tường’ này cũng có chỗ hay à nha. Dân số Tiêu Thương thành quá mức đông đúc, bên trong thành sớm đã quá tải từ lâu. Nhân dịp tường thành bị phá vỡ, thành trì triển khai xây dựng mở rộng. Trong ba năm tới, không ngờ đã bành trướng gấp đôi, trở thành nơi mua bán thông thương trọng điểm của vùng đất phía bắc, xứng danh với cái tên Bắc đô, toà thành không có giới hạn.

^ _ ^

Việc tiếp quản toà thành lớn như Tiêu Thương thật sự mất rất nhiều thời gian. Thêm mười ngày đã qua mà công việc vẫn còn bộn bề sự vụ. Tin tức ở Bạch thành thì im ắng, Y Thần gặng hỏi Lạc Nhân mãi nhưng y chỉ cười cười nói “Sau này đệ sẽ biết.”

Hắn trong lòng bực bội, muốn bỏ hết tất cả chạy vội về Bạch thành. Nhưng quân Thuỷ Châu của triều đình vẫn còn quần đảo trên dòng Triết giang. Đại quân Thần Châu cũng đã tập hợp toàn bộ bên bờ bên kia. Y Thần cũng đã triển khai quân phòng thủ phía bờ sông bên này. Triết giang trở thành chiến tuyến, để hai phe Bắc Bình vương và triều đình lăm le gờm nhau.

Y Thần dạo ở toà lầu cao nhất ở Tiêu Thương, mắt đắm đắm nhìn về phương bắc. Toà lầu màu xanh bích này đã có lịch sử khá lâu đời. Nghe đâu là nơi ly biệt của mỗi tình oan nghiệt. Cô gái chờ tình lang đã nhảy xuống lầu ở chỗ này. Trên lầu cao còn có một bài thơ để nhớ.

“Tiêu Thương thôi hỡi chờ chi nữa

Bóng dáng người xưa khuất nẻo trường

Lầu Bích còn đây lòng đã mất

Tử biệt đoạn trường mới tiêu thương.”

Y Thần đọc xong bài thơ này thì trong lòng càng héo hon. Người ta trông ngóng, hắn cũng đang chờ đợi. Chẳng lẽ giống như lời bài thơ này, phải nhảy xuống lầu thì mới hết đau đớn nhớ mong được sao? Với võ công của hắn, thì từ trên này nhảy xuống cũng khó mà chết được.

Y Thần nắm chặt tay quyết tâm. Hắn nhảy xuống lầu thật, nhưng sau đó dùng ngân tiên vút ra, hắn lại nhẹ nhàng đáp xuống đất. Y Thần xăm xăm đi tìm Lạc Nhân.

-Sư huynh, trong cây vào huynh hết. Đệ đi Bạch thành đây!

Nói xong hắn quay người đi liền, không kịp cho Lạc Nhân có dịp can ngăn. Thế nhưng Lạc Nhân chỉ buông theo một câu.

-Nếu có gì thắc mắc thì cứ tìm ta hỏi!

Rõ là câu nói không ăn nhập gì với quyết định của hắn. Thật tiếc là hắn đi rồi, không kịp nhìn thấy nụ cười ngật nghẻo của Lạc Nhân.

^ _ ^

Bạch thành cách Tiêu Thương chỉ có hai mươi dặm nhưng hắn cười ngựa hoài không thấy tới. Mất gần hai tháng hắn mới có thể trở lại nơi đây. Trong lòng nóng ruột, hắn dự định phóng ngựa thẳng vào trong thành. Nào ngờ ngay từ cửa thành lại có tên hộ vệ tin cẩn đứng chờ sẵn. Hàn Quân chạy theo ngựa hắn gọi.

-Thiếu chủ, Thành tiểu thư có thư gửi.

Y Thần bực bội dừng ngựa lại. Hắn xuống ngựa giật lấy lá thư. Sao không ở yên trong Bạch thành chờ hắn đi, còn bày đặt gửi thư từ làm gì. Y Thần mở lá thư ra, bên trong chỉ có vồn vện bốn câu của một bài thơ.

“Lạc hạ lìa cảnh tình vẫn nặng

Mai hoa tâm khiết thanh tựa băng

Như vũ phong xuy, như ảo mộng

Tuyệt ký mang mang hoa sao bằng”

“Là cái quái gì đây, tự nhiên lời chuyện cũ ra nói.” Y Thần suy đi tính lại, cũng không biết tại sao nàng lại lời bốn chữ “Lạc Mai Như Tuyết” này ra gửi cho hắn.

-Quân, nói đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

-Thuộc hạ không rõ. Tiểu thư gặp được Quế Lâm thì ngất xỉu, sau đó thì khóc lóc bỏ đi. Chỉ lưu lại bức thư này gửi lại thiếu chủ.

Nghe đến tên Quế Lâm, thì hắn tay chân run rẩy. Điều hắn sợ hãi nhất cũng xảy ra rồi, hôn thê của hắn cuối cùng đã đụng độ cô tình nhân ngang hông.

“Cái gì mà ngất xỉu rồi khóc lóc bỏ đi, rồi còn liên quan gì tới Như Tuyết nữa chứ?”

Trong đầu Y Thần quay quay biết bao câu hỏi không lời giải. Có một cô nương vừa chạy tới, làm hắn suýt té xuống đất thật. Trong đêm trăng khuyết đó hắn không nhìn rõ mặt cô ta, nhưng bây giờ nhìn kỹ thì Quế Lâm quả nhiên rất giống Như Tuyết.

“Hèn chi Lạc Mai không chạy đi tìm hắn hạ độc, mà lại khóc lóc bỏ đi!”

Nàng nghĩ hắn lưu luyến tình cũ mà bỏ rơi nàng.

-Người này là ai vậy Quân ca? Còn người mà Lạc Mai tiểu thư kêu ta chờ đã đến chưa vậy? – Quế Lâm đứng bên cạnh Hàn Quân giờ đôi mắt xa lạ nhìn hắn.

-Người này là Hàn Y Thần thiếu chủ, là người mà Lạc Mai tiểu thư kêu nàng chờ đó! – Hàn Quân thật thà chỉ đích danh hắn.

Quế Lâm nhú mắt nghi ngờ nhìn hắn, sau đó đột nhiên quỳ xuống ôm chặt chân hắn. Quả nhiên là cái cảm giác ôm phải kim loại loại này. Quế Lâm ngược mặt lên mỉm cười vui vẻ.

-Tướng công, đúng là chàng rồi. Quế Lâm chờ chàng vất vả quá. Chàng sao không để râu nên Quế Lâm nhìn không ra. Chàng hãy để râu như Quân ca ca đi mới đẹp...

Không kịp để cho Quế Lâm dài dòng nói hết chuyện. Y Thần chỉ biết ngựa mặt ra, hét lên đau khổ, “Trời ơi là trời!”

^ _ ^

Nội trong ngày hôm đó Y Thần tức tốc phi ngựa trở về Tiêu Thương thành. Hắn chợt nhớ đến câu nói bí hiểm “Nếu có gì thắc mắc thì cứ tìm ta hỏi!” của sư huynh. Hắn tức lộn ruột. Rõ ràng là sư huynh biết hết mọi chuyện mà không thèm nói, để hắn khổ công chạy đi chạy lại giữa Bạch thành và Tiêu Thương thành.

Y Thần đập cửa xông ngay vào phòng của sư huynh không cần đến phép tắc. Nhìn thấy y đang theo thói quen lảng lạng pha trà. Y Thần muốn ngay lập tức xông vào đánh cho cái tên suốt ngày cười cười này một trận. Thế nhưng hần nhớ lại cái lần sư huynh đánh hần bay vào vách, làm sập cả tường cả mái nhà.

“Nhịn, nhịn, phải nhịn! Sư huynh của ta, lại còn là huynh trưởng của Lạc Mai. Không nhịn được cũng phải nhịn!” Y Thần vận khí ép hết ý cầm giận xuống.

Lạc Nhân nhìn thấy gương mặt hết đỏ mặt tía tai tức giận, đến phùng mang trợn má nuốt giận xuống. Y tức cười đến không nhịn được, chỉ còn cách rót cho hần một chung trà cho nguôi giận.

Y Thần ngồi xuống một hơi uống cạn chén trà. Hần dùng giọng nói bình thản nhất hỏi.

-Sư huynh, đệ có chuyện thắc mắc.

-Ta biết muội ấy đang ở đâu. – Lạc Nhân đề cập thẳng vô vấn đề.

-Sư huynh... – Y Thần chớp chớp mắt cảm động nhìn hần

-Lạc Mai đang ở cùng Hoàng Vân Phong ...

Cái tên này vừa được nói ra là Y Thần nổi hết cơn tam bành. Tại sao lại là Hoàng Vân Phong chứ, hết người đi cùng hay sao lại chọn Hoàng Vân Phong? Chọn Quân rêu rĩa cũng được mà. Cái tên đó có gì hơn hần chứ? Chỉ có mái tóc đỏ đặc biệt hơn người, võ công hơi ột chút, gương mặt tỏ vẻ lạnh lùng một chút. Vậy thì có gì tốt đẹp? Được cái có vết sẹo trên má nên nàng cho rằng đẹp trai hơn hần sao? Tiểu yêu quái mê đậu hủ này, nếu để hần tóm được, để coi hần làm cách gì trừng phạt nàng.

Để ấy câu chữ mắng trong đầu Y Thần qua đi hết, Lạc Nhân mới nói tiếp vào trọng điểm.

-... đang ở Đại đô.

-Cái gì, hết chỗ đi sao mà muội ấy lại đến Đại đô? – Y Thần nhảy dựng lên. Hần và triều đình khai chiến, Đại đô là chỗ của hoàng thượng, cũng tức là chỗ ở của kẻ thù nguy hiểm nhất.

-Muội ấy nhắn với đệ, muốn gặp muội ấy thì kéo quân đến Đại đô đi.

Câu này thì Y Thần hiểu. Nếu muốn gặp nàng thì ít nhất cũng phải thắng được triều đình, thống nhất thiên hạ đi rồi tính. Y Thần cười méo xệch, hần đã gây ra lỗi gì chứ, tại sao bị trừng phạt như vậy. Muốn đánh chiếm Đại đô e rằng rất mất thời gian, như vậy rất lâu nữa hần mới được gặp nàng sao.

Y Thần gạt bỏ tính toán qua một bên, hần lấy lại khí thế.

-Vậy bây giờ, chúng ta tiến đánh Đại đô đi! – Hần quyết chí.

-Cũng được, nhưng có điều mười năm hay hai mươi năm nữa cũng chưa chắc đến được. – Lạc Nhân bình thản nói.

-Sư huynh... – Y Thần nhăn nhó cầu cứu.

-Tất cả đều phải theo sách lược. – Lạc Nhân vẫn thản nhiên.

Dĩ nhiên Y Thần hiểu, với binh lực của hần như hiện nay, miễn cưỡng vượt qua sông Triết Giang e rằng cũng lưỡng bại câu thương với Thủy Châu quân. Huống chi, từ đây đi đến Đại đô còn đến tám mươi thành trì nhỏ, hai mươi thành trì lớn. Ngay bây giờ mà tiến đánh Đại đô thì chỉ là lực bất tòng tâm.

Lạc Nhân vỗ vỗ vai hần an ủi. Y Thần biết rằng như vậy là sư huynh cũng không thể giúp gì được rồi. Hần đành phải lủi thủi đi về phòng mình, một mình gặm nhấm nỗi đau.

“Hay có lẽ là leo lên lầu Ngọc Bích nhảy xuống quách cho rồi.”

Bóng dáng thất thủ của Y Thần đi khuất rồi, trong phòng lại xuất hiện thêm một người nữa. Đó là đứa bé gái khoảng mười tuổi, đôi má tròn phúng phính rất đáng yêu. Nàng có làn da trắng ngần như sứ, hai búi tóc quả đào, toàn thân vận một màu đỏ rực. Trên tay nàng còn cầm một chiếc dù màu đen. Thanh Đồng cười khúc khích.

“Lúc này người không nghe được nội tâm hấn gào thét, tức cười lắm!” Nàng không nói ra lời mà truyền thẳng âm thanh vào đầu Lạc Nhân.

“Hấn gào thét như thế nào?” Lạc Nhân không nói, y chỉ suy nghĩ trong đầu, vì chắc chắn là Thanh Đồng có thể đọc được.

Thanh Đồng nheo mắt, truyền hết những lời lúc này đọc được từ trong nội tâm Y Thần cho Lạc Nhân nghe. “Tên này rất thú vị!” nàng cười ngặt nghẽo. “Chúng ta lừa hấn như vậy có quá đáng không?”

“Thật to gan, thì ra còn có ý định dám đánh ta nữa sao. Cũng may cho hấn còn biết sợ!” Lạc Nhân cười khi đọc thấy hết mất lời Y Thần gào thét trong tim.

“Đi về thôn Thảo Mộc chọc ghẹo tam muội đi. Chuyện hai người này, làm ta đùa hoài không biết chán!” Lạc Nhân cười hả hê.

Lạc Nhân đứng lên, bế Thanh Đồng trên tay. Nàng búng bàn tay nghe cái tách một cái, ánh sáng xung quanh toàn bộ dường như tắt hết tất cả, rồi chớp một cái cảnh vật sáng lên như cũ. Nhưng chỗ Lạc Nhân đứng không còn là căn phòng ở Tiêu Thương thành nữa rồi.

Lạc Nhân bước qua cổng Thành Gia, gia nhân thấy y liền kính cẩn cúi đầu chào. Lạc Nhân không thêm để ý, bước thẳng vào trong đại sảnh. Có một cô nương đang bực tức ngồi cắn hạt dưa.

-Tiểu muội, đại ca có chuyện hay lắm muốn kể uội nghe nè! – Hấn cười lớn tiếng

-Lại có trò gì đây? – Lạc Mai ngúng ngẩy nhìn y cảnh giác.

-...

Trong chớp mắt đã có thể đi xa ngàn dặm, lại có thể thuật đọc tâm, đó chính là Thanh Đồng có pháp thuật vô biên. Hễ là ý muốn của Lạc Nhân thì Thanh Đồng nhất định giúp đỡ, nên Y Thần có Lạc Nhân trợ giúp cũng chẳng khác gì được thần tiên giúp đỡ. Việc hấn chiến thắng hoàng đế, thống nhất Thần Châu có lẽ cũng là chuyện nay mai thôi.

Bốn năm sau, quân Bắc Bình tràn qua Cẩm thành, chính thức đoạt lấy Đại đô. Hồng Cảnh hoàng đế bỏ kinh thành chạy về phía nam. Đến hai năm tiếp thì tàn dư của hoàng đế chính thức bị diệt sạch. Việt Quốc lại một lần nữa được thống nhất, chiến tranh dai dẳng sau bảy năm chấm dứt. Thời đại loạn lạc tam vương ngũ sứ đã kết thúc. Một thời đại mới mở ra, thời đại Bình An huy hoàng kéo dài đến một ngàn năm trong lịch sử Việt quốc.

Đọc xong thấy kết thúc dở hơi qua cũng đừng ném đá nhé. :shiver: Đây chỉ là cái kết tạm thôi. Vẫn còn nhiều chuyện ở phía sau lắm! Các đồng đạo bình tĩnh chờ xem nhé!:063:

24. Phiên Ngoại 1: Như Chim Liền Cánh, Như Cây Liền Cành

Phiên ngoại 1: Như chim liền cánh, như cây liền cành

Tháng sáu năm Khai Nguyên thứ ba, Bắc Bình vương tiến quân đến đất Lũng Hà. Đây là vùng địa hình đầm lầy, là nhiều chướng ngại bất lợi với quân phía bắc. Hơn nữa, tháng sáu là mùa trời đổ mưa không dứt, khu vực xung quanh thành Lũng Hà đã trở nên cực kỳ lầy lội. Quân phương bắc hành quân qua đoạn đường dài ngập sinh đến đầu gối, trên đầu mưa tuôn không ngừng, gian khó vô cùng.

Mà cực khổ nhất phải kể đến Hàn Y Thần. Đang hành quân bí mật qua vùng rừng rậm sinh lầy, nên không thể cưỡi ngựa. Y Thần dù đã bỏ bớt hết chiến giáp ra để hành quân, thế nhưng bộ giáp chân nặng hơn năm mươi ký thì hấn không thể bỏ ra. Hấn thường xuyên bị ngập sâu trong bùn hơn binh sĩ khác. Có lần còn suýt bị chôn sống trong bùn, may nhờ cả đám phát hiện, hò nhau quăng dây kéo hấn lên. Y Thần chắc chắn đó là lần hành quân khắc nghiệt nhất trong binh nghiệp của mình.

“Cái gì mà ‘ám độ trần sương’ chứ?” Đường lớn không thể đi mà sư huynh bắt hấn đi qua vùng đầm lầy âm u này. Bản thân Lạc Nhân thì kéo quân đi hướng Tây Sơn để tập kích đường vận lương của quân địch. Y Thần nhớ lại gương mặt tươi cười của Lạc Nhân, “Đây là kế ‘rút lửa đáy nồi’ sư đệ thân mến!”

Nhưng hấn biết tông, sư huynh chắc chắn sợ khó rút lui. Y sợ nhất chính là làm bản bộ bạch y đang mặc. Đi chinh chiến chứ có phải đi ngao du sơn thủy đâu, mà sư huynh lúc nào cũng ăn mặc chải chuốt. Cũng nhất định không bao giờ chịu thay màu áo trắng bằng một màu nào dễ xài hơn. Y Thần nhìn lại mình, cả người từ lâu đã bị bùn phủ một lớp đen ngòm. Hai sư huynh đệ cùng kề vai tác chiến, chẳng hiểu sao sư huynh luôn giữ được phong dong sạch sẽ lạ kỳ. Chỉ có thể nhận xét một câu, đó là ‘bụi trần không nhuộm chân’.

Y Thần lại bị sụp một hố bùn lần thứ mười mấy trong ngày. Cả người hấn đang từ từ chìm xuống, chỉ trong chốc lát bùn đã ngập đến thắt lưng. Đã quá quen với tình huống này Thần bình tĩnh rút ngân tiên ra, nhắm vào một cành cây chắn chắn gần nhất đánh tới. Đầu roi quấn vào cành cây một vòng rồi thít chặt, Y Thần mượn điểm tựa đó đu cả người ra khỏi hố bùn.

Một cơn mưa tên phóng tới ghim vào mấy tên lính xung quanh. Chỉ kịp vang tên tiếng phập phập là có mấy người ngã xuống.

“Chết, đã lọt ổ phục kích rồi!”

Địch đã đến gần mà vẫn yên tĩnh, là chúng đã chiếm được địa hình hiểm yếu thuận lợi. Địch ở xa mà đến khiêu chiến, là chúng muốn dẫn dụ ta tiến lên. Địch đóng quân ở nơi bằng phẳng, là đã chiếm được địa hình lợi thế. Cây cối rung động là địch đang lặng lẽ tiến gần. Trong cỏ có nhiều chướng ngại vật là địch cố ý bày nghi trận, chim xáo xác bay lên là bên dưới có phục binh. Thú kinh hãi bỏ chạy là địch kéo quân đến đánh úp. Bụi bốc à nhện là chiến xa địch tới, bụi bay thấp mà tản rộng là địch kéo bộ binh đến. Bụi bay tản mát là địch chia quân đi kiểm củi.

Y Thần nhìn ngó xung quanh, toàn mưa với mưa. Thậm chí tầm nhìn của hấn còn không vượt quá năm mét, làm cách gì mà phân biệt được quân địch tiến đến từ nơi nào. Lại có một loạt tên bay tới, Y Thần liền rút gươm gạt đỡ. Hấn thì tài giỏi tránh được, nhưng binh sĩ thì chết một lúc càng thảm hại hơn. Y Thần buông người xuống đất, bùn lại ngập đến hơn gối. Hấn vùng ngân tiên thêm lần nữa chuẩn bị đu người truy kích theo hướng tên bay.

Y Thần nhảy thẳng vào giữa đám quân địch đang tụ tập. Hai mươi người mặc áo tơ mưa, mặt bịt kín, vũ khí nhỏ mà bén, chân mang phao gỗ kỳ lạ có thể đi nổi trên bùn lầy. Không phải địch quân mà là ám sát quân. Quân bất yếm trá, trong chiến tranh thì không từ bất cứ thủ đoạn nào. Có mưu kế quang minh chính đại công thành, có mưu kế lén lút gián điệp, thì cũng có mưu kế đen tối như là ám sát.

Quân ám sát, không phải Y Thần chưa từng gặp qua. Hấn vùng ngân tiên chủ động tấn công tới tấp. Chỗ Y Thần đứng, càng động võ mạnh thì lại càng lún sâu. Dùng ngân tiên rút người lên thì lập tức vòng phòng thủ bị vỡ. Địch quân toàn bộ áp sát vào. Y Thần một tay cầm roi lơ lửng khỏi mặt đất, một tay cầm gươm chống trả địch quân.

Tên sát thủ nhào tới liền bị một gươm đâm trúng. Không ngờ hấn cười gằn càng lao người tới sâu hơn. Gươm của Y Thần đã bị khoá. Đồng bọn của tên sát thủ liền thừa cơ tấn công, vũ khí sắt nhọn xuyên cả người đồng bọn đâm qua bụng Y Thần.

“Cách chiến đấu liều mạng như vậy, chỉ có ở bọn sát thủ phía đông, chỗ đền Mỹ Hà Cổ”

Y Thần vùng chân đạp cả hai tên sát thủ văng ra xa. Hấn thu ngân tiên lại, cả người lại rớt xuống bùn. Nước đọng và sinh lầy lập tức tràn vào vết thương khiến hấn đau rất muốn ngất xỉu. Nhưng bù lại hai tay Y Thần giờ đã có thể được tự do. “Chỉ còn lại mười hai tên nữa” hấn cười gằn.

Khi quân binh của Y Thần kéo tới nơi thì cả hai mươi tên sát thủ đã trở thành cái xác không hồn. Y Thần đứng dựa vào thân cây thở gấp gấp. Cả gương mặt hấn tái nhợt vì đầm mưa và bị mất máu. Vết thương bị đâm vào bụng đang rỉ máu không ngừng.

Y Thần lơ mơ cùng đoàn quân đi thêm hai ngày nữa mới tìm được chỗ khô ráo để dựng trại. Quân phương bắc không thể di chuyển tiếp, vì tình hình chủ soái đã nguy ngập lắm rồi. Hấn sốt cao liên tục và mê sảng.

Quân binh hạ trại tại chỗ rồi kéo Y Thần vào lán băng bó lại. Hai ngày lợi trong sinh khiến vết thương xạm xỉt, cả quân y cũng lắc đầu. Mọi người đi ra ngoài chờ trời sáng. “Không biết chủ soái có qua nỗi đêm nay không?”

Đã gửi tin cầu cứu Thành công tử, nhưng Thành công tử đang hành quân ở tận Tây Sơn. Dù đến nơi e cũng muộn rồi.

Nửa đêm canh vắng, không biết có phải doanh trại bị người ta bỏ thuốc không, toàn quân ngủ gục hết.

Y Thần trong mơ mẩn cảm thấy có người bước vào trướng doanh. Mùi thảo dược thơm bay ngào ngạt. Hắn rất muốn mở mắt ra nhìn, nhưng chẳng hiểu sao không mở ra nổi. Bàn tay dịu dàng sờ vào cái trán đang nóng hâm hấp của hắn. Y Thần muốn mở miệng gọi nàng, nhưng chỉ thoát được một cơn ho kịch liệt. Bàn tay quen thuộc đó vỗ nhẹ vào ngực hắn để giảm bớt đau đớn do cơn ho gây ra.

Chén thuốc nóng hồi vừa được bưng vào phòng. Nàng nâng đầu hắn dậy bón vào từng muỗng. Y Thần không còn chút sức lực nào để có thể giúp mình tỉnh táo hơn được nữa. Chút việc duy nhất lúc này hắn có thể làm, chính là phun hết thuốc ra.

Nàng thở dài, có lẽ hết cách với hắn. đành phải dùng biện pháp cưỡng chế uống thuốc thôi.

Làn môi mềm mại áp vào miệng hắn, dòng thuốc ấm áp từng chút từng chút chảy vào miệng hắn. Y Thần vui sướng uống hết mật ngọt mà nàng trao tặng, thậm chí thòm thềm tiến vào miệng nàng ngấu ngiến tới giọt thuốc cuối cùng. Hắn chỉ còn chút đỉnh sức lực này thôi. Sau khi dùng hết sức, hắn chìm vào hôn mê thật sự.

^ _ ^

Sáng hôm sau là một ngày nắng ráo. Cả nửa tháng trời mưa dầm không ngờ cũng có ngày được nhìn thấy mặt trời. Y Thần mở mắt tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái. Đêm qua đã có chuyện gì xảy ra hắn cũng không nhớ rõ lắm.

Trên bụng hắn có băng một lớp vải trắng. Là cách băng vết thương rất khéo léo của nữ nhi chứ không như mấy tên quân y vụng về. Y Thần nhìn lại mình đã thay một bộ nội phục mới sạch sẽ. Cả người hắn đã được lau chùi tỉ mỉ không còn dính lấy một vết bùn. Y Thần đỏ mặt, “Việc này chần chẫn mấy tên binh sĩ không ai dám làm rồi!” Cạnh giường có một thau nước còn ấm và một cái khăn mặt. Trên giường có chuẩn bị một bộ y phục mới, dây cột tóc cùng với kim quan. Bộ giáp chân và ủng thì cũng để sẵn cạnh chân giường. Tất cả đều được lau chùi sáng choang, lấp lánh ánh vàng kim.

Hắn mơ màng không nhớ lắm bất cứ thứ gì đêm qua. Y Thần đặt tay lên ngực mình, dường như cảm nhận được nước mắt của nàng từng lăn trên đó. Trong đầu hắn vang vọng mấy câu thơ nàng đã ngâm nga.

“...Gác nguyệt nợ mơ màng vẽ mặt,

Lầu hoa kia phảng phất hơi hương.

Trách trời sao để lỡ làng,

Thiếp rầu thiếp lại rầu chàng chẳng quên.

Chàng chẳng thấy chim uyên ở nội,

Cũng dập dìu, chẳng vội phân trương.

Chẳng xem chim yến trên rường,

Bạc đầu không nở đôi đường rẽ nhau.

Kìa loài sâu đôi đầu cùng sánh,

Nọ loài chim chấp cánh cùng bay.

Liều, sen là thức cỏ cây,

Đôi hoa cùng sánh, đôi dây cùng liền.

Mấy loài vật tình duyên còn thế,
Sao kiếp người nữ để đầy đây ?
Thiếp xin muôn kiếp sau này,
Như chim liền cánh, như cây liền cành...”

(Trích “Chinh phụ ngâm khúc” – Đoàn Thị Điểm)

Sáng sớm, đoàn quân Bắc Bình lại tiếp tục lên đường. Vị chủ soái sau một đêm chết đi sống lại, tinh thần thật phơi phới. Khí thế quân binh hùng hừng kéo nhau về phương nam.

25. Chương Cuối: Đại Phu, Ta Muốn Khám Bệnh

Chương cuối: Đại phu, ta muốn khám bệnh

Theo tại hạ, đây là kết cuộc mỹ mãn, HE nhất rồi. Lẽ ra để dành đến khi kết thúc bộ LẬP QUỐC KÝ mới dám đem chương này ra. Nhưng bởi vì cái kết tạm ở chương 22 làm nhiều người không đồng ý :3;, đành phải đem khúc đuôi ra đăng luôn.:015: Hy vọng nhiều người bớt đi tức khí:014:

Phía sau vẫn còn một phiên ngoại nữa thì kết thúc luôn phần hai này. Hẹn gặp lại các bạn ở phần 3.:full:

Lạc Mai đang ngồi cắn hạt dưa ở nội đường thì có tiếng nô tỳ chạy gấp tới thông báo.

-Tiểu thư, hoàng thượng tới rồi!

Lạc Mai xuy xuy tay.

-Làm gì chạy dữ vậy, thông báo rằng ta không muốn gặp!

^ _ ^

Năm Khai Nguyên thứ năm, Bắc Bình vương tấn công đánh chiếm Đại đô, cự triều sụp đổ. Vua mới lên ngôi, xưng hiệu là Thuận Thiên, ngày đăng cơ là mừng năm tháng sau.

“Quả nhiên Y Thần đã làm được!” Lạc Mai giữ nguyên lời hứa, khăn gói đi đến Đại đô tìm hấn. Nào ngờ đến nơi nàng mới bâng hoàng kinh hãi nhận ra, vua mới chưa đăng cơ màu hậu cung đã gần như kín chỗ. Tam cung lục viện, ba ngàn giai lệ chẳng thiếu chỗ nào.

Không biết vì sao chuyện Quế Lâm bị truyền ra ngoài. Từ đó bất cứ nơi nào Y Thần xuất hiện lại có một cô nương hờ hênh để hấn nhìn thấy, rồi sau đó khóc lóc bắt hấn chịu trách nhiệm. Bị tấn công liên tục, dồn dập đến nỗi Y Thần phải buộc ra lệnh, các nữ nhân phải cách xa hai mươi mét. Bất cứ nơi nào Y Thần đi qua đều phải sạch bóng nữ nhi, kể cả nô tỳ hầu hạ cũng bị đổi thành nam phục vụ hết. Nhưng ôi thôi lệnh ban ra đã trễ. Số lượng nữ nhi mà Y Thần phải chịu trách nhiệm lên đến con số gần ba ngàn, hấn không biết có phải người ta đã thêm vào sau đó không nữa. Toàn bộ đều là con gái của quan quân quý tộc, mong vua mới lên ngôi có thể tranh thủ mớ nổi thông gia.

Y Thần cố gắng trong năm năm tiến đánh Đại đô nhanh nhất có thể là vì cái gì chứ. Người còn chưa được gặp, hấn lại nghe thông báo “Thành tiểu thư vừa khóc vừa bỏ chạy cùng với Hoàng tướng quân.”

Y Thần nổi trận lôi đình, dẹp tất cả mọi chuyện, không thèm đăng cơ gì cả, nhất định uy hiếp Lạc Nhân khai ra nàng đã trốn ở đâu.

Sau khi chịu đủ ba mươi sáu chương, bị Lạc Nhân đánh tới không thể đứng vững, còn làm sập hết cả một thao trường, Y Thần khấn khoảng.

-Sư huynh ...

Lạc Nhân khoái trá nhìn hấn.

-Sau này còn dám uy hiếp sư huynh nữa không?

-Không dám. – Y thần lắc đầu.

-Được, sư đệ ngoan. Nàng chắc chắn chạy về Thành gia rồi. Tiểu bảo bối của nàng đang ở đó, Lạc Mai không dám bỏ đi xa đâu.

-Là con ai?

Y Thần gầm lên đến trời long đất lở. “Trời ơi, suốt bốn năm nay tên Hoàng Vân Phong vẫn lăng vãng xung quanh nàng, chẳng lẽ ...”

Lạc Nhân bực tức cốc lên đầu hấn một cái.

-Đồ ngốc, Hàn Bảo Ngọc năm nay đã được bốn tuổi rồi. Đôi mắt to tròn rất giống mẹ, nước da trắng và mái tóc nâu thì lại giống tên phương bắc nào đó. Nàng cứ rít rít chạy theo ta gọi “Đại cữu cữu” đáng yêu lắm ...

Không kịp nghe Lạc Nhân ba hoa thêm được nữa, Y Thần vùng đứng dậy chạy đi. Hấn vạch ra một tuyến đường ngắn nhất đến Đại Lâm Phong, núi Bạch Long, thôn Thạch Thảo, Thành gia trang. Cưỡi ngựa suốt mười ngày liền không nghỉ, cứ đến trạm là đổi ngựa đi tiếp. Trên đường không ngừng gào thét trong đầu “Trời ơi tức quá, đến hộc máu chết thôi!”

Nàng dám dấu hấn chuyện động trời như vậy! Suốt bốn năm hấn vất vả cô đơn, ngày đêm chiến đấu cũng không ngừng nhớ nhung đến nàng. Nàng ở nhà sung sướng sinh hạ hài nhi, lúc nào cũng mẹ mẹ con con, còn có dành cho hấn chút lòng nào không? Nàng muốn hành hạ hấn đến lúc nào mới chịu thôi đây.

May mà đạo này Y Thần sức khỏe ổn định, bệnh tình thuyên giảm, nếu không hấn đến Thành gia chắc hộc máu chết rồi. Thành Lạc Nhân ngồi nhàn nhã pha trà trong đại sảnh, vừa thấy hấn thì vẫy tay.

-A sư đệ, người đến rồi! Ta chờ người mấy ngày nay buồn quá. Vào uống chén trà cho đỡ mệt. – Lạc Nhân vui vẻ rót cho hấn một chén trà.

Y Thần trợn mắt há hốc cuối cùng cũng ngồi được xuống bàn. Hấn mười ngày đêm vất vả cưỡi ngựa suốt đến đây. Vậy mà Lạc Nhân còn bảo chờ hấn đến mấy ngày buồn quá. Không lẽ sư huynh biết đằng vân cưỡi mây. Người nhà họ Thành thật kỳ kỳ quái quái. Nhớ lại hai năm trước Lạc Mai cũng trong đêm đến thăm hấn rồi sáng ra biến mất tiêu. Xung quanh là rừng thiêng nước độc, hấn cũng không nghĩ ra cách gì mà nàng tìm đến doanh trại được. Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, có lẽ nhà họ Thành này đều là yêu quái có phép thuật, sở thích quái đản nhất chính là chọc ghẹo người ta tức đến tức chết.

Y Thần trong miệng khô khốc, mới uống hớp trà vào liền lập tức bị sặc. Trong lúc hấn húng hấn ho thì có một bàn tay nhỏ nhỏ vỗ vỗ vào lưng hấn. Y Thần ngạc nhiên nhìn lại.

Tiểu nữ nhi mới bốn tuổi có đôi mắt to tròn long lanh rất giống mẹ, nước da trắng như tuyết và mái tóc nâu như gỗ. Y Thần xúc động hỏi.

-Con tên gì?

-Con là Hàn Bảo Ngọc mới bốn tuổi. – Tiểu nữ vui vẻ trả lời.

-Lại đây nào hài nhi ngoan.

Y Thần xúc động ôm chặt nàng vào lòng. Cảm xúc đang dâng trào bỗng nhiên hấn có cảm giác kỳ lạ. Hấn buông Ngọc nhi ra thì thấy nàng đang chảy nước miếng đầm dề. Lạc Nhân ngồi bên cạnh cười nắc nẻ. đọc truyện mới nhất tại .

-Bảo Ngọc thật ra rất là giống mẹ, thích nhất là ăn đậu hủ.

Y Thần nghe vậy liền buông nàng ra. Hấn nổi giận đùng đùng “Rốt cuộc là dạy dỗ con theo cái kiểu gì thế này? Không thể để yên cho nàng một mình tác oai tác quái nữa.”

^ _ ^

Lạc Mai ngồi ăn hột dưa ở nội đường thì nghe tiếng bước chân rầm rầm loảng xoảng tiến vào. Trên đời này làm gì có ai mang đôi ủng kim loại mà đi nổi như hấn được chứ. Quả nhiên lát sau có người xuất hiện. Gương mặt thân quen còn chưa nói được tiếng nào, nàng đã xua tay.

-Bây giờ hoàng thượng có tới thì ta cũng không muốn gặp! Xin lỗi không tiễn.

-Đại phu, ta tới đây là để xin chữa bệnh. Không phải đại phu muốn đuổi bệnh nhân đó chứ? – Y Thần mỉm cười.

-Đã nói bệnh thành mãn tính rồi, không chữa được. Mỗi ngày uống một thang thuốc sẽ không còn ho. Đại ca đã mang thuốc đến được phòng trong hoàng cung rồi. Số thuốc đó đủ dùng trong ba năm. – Lạc Mai nói ra vánh vách. Dù nàng nhiều năm không gặp nhưng vẫn thông qua Lạc Nhân quan tâm sức khỏe của hấn.

-Ý ta không phải là bệnh này. Ta còn bệnh khác. – Y Thần nhăn nhó đau khổ.

-Bệnh gì? – Lạc Mai ngay lập tức chú tâm lắng nghe. Tại sao hấn có bệnh mà nàng lại không biết.

-Bệnh này khó nói ... – Y Thần ngập ngừng

-Không nói thì thôi. – Lạc Mai xoay người lại tiếp tục cắn hạt dưa. Không phải là bày mưu cho nàng mắc bẫy chứ.

-Để ta nói, để ta nói. – Y Thần hoảng hốt, chỉ mới dụ nàng nói chuyện được mất câu thôi, không phải muốn cắt đứt liên lạc nhanh đến vậy. – Ta trên đời này chỉ có thể yêu một mình nàng thôi, ngoài nàng ra ta không có hứng thú với kỳ nữ nhân nào khác.

-Bệnh gì mà kỳ vậy? – Lạc Mai nhướn mày hỏi, rõ là khai bệnh bậy bạ nhằm dụ dỗ nàng mà.

-Thật đó, ta đối diện với tam cung lục viện cũng không có nổi chút cảm giác. Gần gũi với nữ sắc cũng không có hứng thú bằng ôm đao kiếm. Duy chỉ có Lạc Mai nàng mới có thể khiến cho ta động lòng thôi.

-Bệnh này thật quái lạ. – Lạc Mai mỉm cười tà mị, muốn nàng mắc mưu không phải dễ. – Vậy phải thử mới được?

Nàng cứng rắn muốn trả đũa. Lạc Mai dẹp cái bàn sang một bên, kéo một cái ghế lớn ra giữa nhà, rồi bắt Y Thần ngồi xuống đó. Nàng lớn tiếng gọi.

-Mỹ nữ, mỹ nữ đâu hết rồi!

Không ngờ lại có hai thiếu nữ từ trên nóc nhà nhảy xuống. Y Thần giật cả mình, tại sao có người trốn gần đó mà hấn không thể phát hiện ra. Một là võ công hấn có vấn đề, hai là những người này thuật ẩn thân còn cao hơn hấn. Thành gia này đúng là người kỳ quái gì cũng có.

-Tam muội gọi chúng ta có việc gì?

Hai nàng đồng loạt nói. Hồng Tụ và Ngưng Bích là cặp song sinh giống nhau như hai giọt nước, không ai có thể nhận ra. May mà một nàng mặc áo đỏ, một nàng mặc áo xanh nên mới phân biệt được ai là Hồng Tụ, ai là Ngưng Bích.

-Hãy múa điệu vũ ba tư đi! – Lạc Mai nói. Điệu vũ ba tư là điệu múa hở eo hở chân cực kỳ khiêu gợi, bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng không thể kêu lên là mình không có cảm giác được.

-Ý, không được, chúng ta đã là phụ nữ đã có chồng, không thể múa điệu múa đó đâu. Nhị ca của muội sẽ giận đó!

Hai người lại đồng thanh nói không trật một nhịp. Hồng Tụ và Ngưng Bích xuất thân từ tập đoàn soát thủ ở tận cực đông đại lục địa, sở trường nhất là câu dẫn nam nhân để đoạt mạng. Nên điệu múa khiêu gợi nào cũng tinh thông. Nhưng có điều, hiện nay hai nàng đều là nhị thiếu phụ nhân của nhà họ Thành, là vợ lớn vợ nhỏ của nhị thiếu gia Thành Lạc Thiên.

-Trả bằng hai bình Dương Xuân Nhan.

Lạc Mai ra giá. Dương Xuân Nhan là thuốc giúp trẻ hoá dưỡng dung, công hiệu thần kỳ. Tuy nhiên chỉ có một mình Lạc Mai biết điều chế, hơn nữa sử dụng vật liệu trân quý, mấy năm mới chế ra được một lọ. Vì vậy đây là thứ mơ ước của bất kỳ nữ nhân ham đẹp nào trên đời.

-Được ta múa.

Hai nàng đồng loạt nói. Chỉ vì hai bình Dương Xuân Nhan, mà cam chịu bán thân. Một người xé váy, một người xé áo; để lộ cái eo thon mềm dẻo, cái chân dài nõn nà. Cả hai vừa múa vừa hát, động tác uốn éo kiều mị. Chẳng khác nào xà yêu linh động, câu dẫn hồn phách bất cứ nam nhân nào nhìn thấy.

Y Thần há hốc trợn mắt lên mà nhìn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy điệu múa kỳ dị đến vậy. Lạc Mai nhìn thấy phản ứng của hắn liền chu mỏ bêu môi. Tất cả nam nhân chung quy đều là như vậy, mới lúc trước thề thốt chỉ yêu một người, phút sau đã bị nữ sắc mê hoặc.

Nàng lấy tay đặt lên cổ Y Thần bắt mạch. Mạch đập nhanh nhưng vì ngạc nhiên chứ không phải bị kích thích. Lạc Mai nhướn mày, “Chẳng lẽ không có cảm giác thật sao?”

Trong lúc nàng đang phân vân thì có tiếng hét từ đằng xa vang tới. Thành Lạc Thiên, nhị thiếu gia xuất hiện.

-Hai người làm cái gì vậy?

Nghe tiếng hét giận dữ đó Ngưng Bích và Hồng Tụ ngay lập tức ngưng múa, đứng khệp nép hối lỗi.

-Tướng công, bọn thiếp ...

-Ăn mặc cái kiểu gì vậy? – Lạc Thiên xăm xăm lại gần. – Một người xé váy còn một người xé áo. Hai nàng không chịu mặc màu giống nhau ta đã phiền lắm rồi. Mai một có xé áo thì cùng phải xé một kiểu giống nhau. Còn điệu múa nữa, tại sao không đối xứng gì hết. Phải tập kỹ rồi mới đem ra biểu diễn chứ.

Lạc Thiên la một hơi làm Y Thần ngạc nhiên quá sức. Hình như la mắng không đúng vấn đề trọng tâm thì phải. Hai vị thiếu phu nhân bị la nên khệp nép nói.

-Bọn muội xin lỗi!

-Có biết ta yêu nhất ở các muội cái gì không? – Lạc Thiên giận dữ.

-Bởi vì bọn muội giống hệt nhau, không ai phân biệt nổi.

Hồng Tụ và Ngưng Bích đổi sang mặt tươi cười, nắm tay nhau tạo thành một thế đứng vô cùng phức tạp, nhưng tuyệt nhiên là rất đối xứng. Hiển nhiên là họ đã tập tành động tác này từ lâu lắm rồi.

-Tuyệt mỹ, thật là một nét đẹp hoàn hảo. – Lạc Thiên xúc động. – Hai nàng bình thường thì rất xấu xí, chỉ có lúc đứng bên cạnh nhau mới tạo ra được sắc đẹp tuyệt đối này thôi.

-Tướng công!

Cả hai người đồng thời nhào vào lòng Lạc Thiên, cũng xúc động không thôi. Hình như việc bị chê là xấu xí rất bình thường đối với họ vậy. Chỉ có Y Thần là trong đầu gào rú, “Điên, cả nhà này bị điên hết rồi!”

Sau khi cả nhà ba người của Lạc Thiên kéo nhau đi mất. Lạc Mai mới quay lại nhìn Y Thần.

-Không ổn rồi! Hai người lúc này quả thật là mỹ nữ đẹp nhất trong nhà muội rồi. Y Thần ca, không lẽ trong lúc chiến tranh huynh bị thương trúng chỗ nào rồi? – Lạc Mai ánh mắt chứa chan quan tâm nhìn Y Thần.

-Không có! – Y Thần nhanh chóng phản bác. Hắn trong chiến tranh bị thương rất nhiều lần, nhưng không có bị thương ở chỗ nào mà nàng đề cập đến.

-Đừng giấu muội mà, nếu không bị thương tại sao huynh lại bị lệ...

Không kịp để Lạc Mai nói hết, Y Thần đã nhanh chóng bịt miệng nàng lại. Hắn giận dữ la lên.

-Ta không có bị như vậy!

-Nếu không có tại sao điệu múa lúc này không kích thích được huynh. Hay là huynh không thích phụ nữ đã có chồng. – Lạc Mai vẫn không chịu buông tha chuyện này.

-Không phải. Ta đã nói rồi, ta chỉ có cảm giác với một mình muội thôi. – Y Thần càng lúc càng giận nữ nhân này.

-Huynh yên tâm, đừng giấu nữa. Muội nhất định sẽ tìm cách chữa trị cho huynh.

Thấy Lạc Mai vẫn ngoan cố không nghe lời mình, Y Thần thở dài. Hắn biết rằng trong cái nhà này, ai cũng bất thường hết mà. Mà trong tình huống phi thường, phải dùng cách phi thường.

-Ta sẽ chứng minh uội coi.

Y Thần dùng hành động để chứng minh. Hắn bế Lạc Mai lên để trên đùi mình, sau đó bắt đầu say đắm hôn nàng. Nụ hôn khát khao nồng cháy mà hắn đã dồn nén lâu ngày. Bao nhiêu nhớ nhung, thiết tha bị hắn đem ra phát tiết, nhấn chìm Lạc Mai trong cơn sóng tình cuộn dâng. Lạc Mai đang say sưa đắm đuối thì phát hiện có vật ấm nóng gì đó đang trở dậy bên dưới chỗ nàng ngồi.

Thì ra hắn vẫn bình thường thật, nàng thở phào nhẹ nhõm. Tính nói thứ gì đó, nhưng đã bị nụ hôn của hắn cản trở, nên chỉ phát ra được mấy tiếng um um. Y Thần đứng dậy, bế cả Lạc Mai trên tay, hắn nhìn đông ngó tây.

-Phía bên trái, cuối hành lang thì quẹo phải. Ở đó là biệt viện của tam muội! – Lạc Nhân xuất hiện đúng lúc chỉ điểm.

-Cảm ơn đại ca. – Y Thần cảm kích vô cùng.

-Cái gì mà đại ca. Y là đại ca của muội chứ không phải của huynh. – Lạc Mai bức bối vì Lạc Nhân xuất hiện đúng lúc, nên phân rõ giới tuyến với Y Thần.

-Muội phu nói đúng đó. Lúc này hắn đã trình bày với phụ mẫu rồi, hai người cũng đã gật đầu chấp thuận. – Lạc Nhân cười cười.

-Chấp thuận cái gì chứ? – Lạc Mai la làng. – Ê ê, bỏ muội xuống coi.

-Không được, đã lên rồi thì không xuống được!

Y Thần mỉm cười đắc ý. Hắn đã chuẩn bị ý đồ để trả đũa Lạc Mai. Chợt Y thần nhìn thấy Bảo Ngọc còn đứng gần đó. Hắn dặn dò.

-Ngọc nhi ngoan đi chơi với đại cữu đi con. Để phụ thân giáo huấn lại mẫu thân con mới được!

Dặn dò xong hắn đi thẳng một nước. Có những chuyện có thể từ tốn làm, nhưng cũng có những chuyện gấp gáp cần phải làm liền. Hắn đã chờ đợi năm năm, đã gấp đến mức không thể chờ thêm phút nào nữa.

Bảo Ngọc đứng mút ngón tay nhìn theo phụ mẫu hai người đi khuất bóng. Lạc Nhân đi đến bên cạnh quỳ xuống hỏi.

-Ngọc nhi bây giờ thích chơi trò gì?

Bảo Ngọc giơ tay ôm cổ Lạc Nhân kêu.

-Ấm ấm!

Lạc Nhân cười xoa ấm nàng lên, lúc đó Bảo Nhân mới nói tiếp.

-Chơi trò giống phụ thân và mẫu thân.

Nghe vậy Lạc Nhân cười đến lộn ruột. “Đúng là người lớn làm gương xấu cho trẻ em noi theo”. Y nhéo nhẹ vào mũi Bảo Ngọc.

-Con bắt chước cái gì không bắt chước. Lại giống mẹ con thích ăn đậu hũ. Nếu để đại cảm cảm của con biết được, thì cữu cữu cũng không bênh được đâu!

Căn nhà lớn trong vùng núi hoang vu Đại Lâm Phong có toàn là những người kỳ lạ sống. Nhưng không sao, chỉ cần nơi đó luôn phát ra tiếng cười thì được rồi.

:full:

26. Phiên Ngoại 2: Hậu Cung Đệ Nhất Nhân

Phiên ngoại 2: Hậu cung đệ nhất nhân

Mùng năm tháng năm, năm Khai Nguyên thứ năm, hoàng đế Thuận Thiên lên ngôi, lập ra thời đại Bình An cực thịnh trong lịch sử Việt Quốc. Đồng thời tân hoàng cũng sách lập hoàng hậu họ Thành lên ngôi mẫu nghi thiên hạ, đại công chúa Bảo Ngọc tuyệt đối trở thành bảo vật của quốc gia.

Trong ngày đầu tiên hoàng hậu lên ngôi, đã cho triệu hết tam cung lục viện vào đông cung triều kiến.

-Ta biết các người cũng là bị gia đình ép buộc tiến cung. – Hoàng hậu ngồi trên ngai cao nhìn xuống. – Khổ thân các người rồi, bởi vì ta nhất quyết sẽ độc sủng hậu cung này.

Lời hoàng hậu nói ra khiến chúng cung tần bên dưới xôn xao.

-Các người chỉ có một cơ hội này để rút chân ra được thôi. Ta hỏi các người, từ hoàng thượng trở xuống, các người thích ai nhất ta sẽ gả cho người đó.

Lần này hoàng hậu nói càng làm cho cung tần xôn xao lớn hơn. Đây là hoàng hậu gì vậy, nói ra toàn những lời nghe thật là giòn tai. Nhưng đột nhiên có một thiếu nữ chạy ra quỳ lạy.

-Hoàng hậu, là Quế Lâm sai rồi. Quế Lâm thật không thích hoàng thượng! – Nàng nước mắt như mưa. – Hoàng thượng không chịu để râu nữa Quế Lâm không thích. Quế Lâm xin hoàng hậu ban hôn cho Hàn Quân hộ vệ.

Lạc Mai gật gù, “Rất có cá tính, giống ta.”

-Được rồi, ban hôn Quế Lâm cho Hàn Quân. – Nàng vui vẻ nói.

Nghe vậy đám mỹ nữ ò lên hết. Lát sau mới có một nữ nhân rụt rè lên tiếng.

-Bình Nhi thích Phan An học sĩ.

-Ồ người cũng thật khéo chọn, Phan An là đệ nhất mỹ nam của triều đình ta đó. Được rồi, ban hôn Bình Nhi cho Phan An. – Lạc Mai cười rạng rỡ. – Các người mau nhanh lên, nếu không những người tốt sẽ bị chọn hết đó.

Nghe lời này cả đám mỹ nữ bùng lên như ong vỡ tổ.

-Tiểu nữ thích Quang Trọng ụy

-Người đó thật tài giỏi, được.

-Tiểu nữ muốn gả vào nhà Vương Hoành.

-Hào môn danh sĩ, được.

-Tiểu nữ muốn gả cho Hoàng tướng quân.

-Không được, Hoàng Vân Phong đã có chín người vợ rồi. Người vào đó chỉ thêm xáo xáo thôi. Chọn những người không có vợ đó.

-Tiểu nữ thích Lâm thị vệ.

-Được

-...

Như vậy là chỉ trong một ngày, Thành hoàng hậu đã giải tán sạch sẽ hậu cung. Ở Đại đô bùng lên phong trào cưới hỏi do hoàng hậu ban hôn. Trong vòng một tháng mà có hơn năm trăm vụ cưới hỏi xảy ra, khiến nhu cầu hàng hoá tăng vọt. Bách Hoá phường mua gì cũng bán, làm ăn thuận lợi, sinh khí ngày một khấm khá lắm. Quân viên chinh phương bắc đa số là nam nhân trẻ trung. Đến lúc công được thành, không ngờ

cùng lúc thành danh trên quan trường cũng gặp được vận đỏ trên tình trường. Mau chóng thành gia lập thất hết.

Sau này đã thành thông lệ, bất cứ cặp đôi nam nữ nào gặp được hoàng hậu, cũng có thể xin được ban hôn. Cho dù thân phận cách biệt, khoảng cách giàu nghèo hay bất đồng sắc tộc; chỉ cần hai bên thật lòng sẽ được hoàng hậu ban hôn, dân chúng chúc phúc. Mấy đời sau, để nhớ ơn nàng, nên gọi là Hồng Ty hoàng hậu, tạc tượng thờ ở am nguyệt lão. Trở thành vị thần chuyên chúc phúc cho các đôi tình nhân.

^ _ ^

Trong cung từ nay về sau không còn mấy bài thơ ‘cung oán ngâm khúc’ nữa. Kể cả tỳ nữ trong cung cũng đua nhau lấy chồng hết. Làm việc trong cung thật thoải mái, ăn ngon mặt đẹp lại có tiền công. Lấy nhau rồi thì cùng ở trong cung làm việc. Còn độc thân thì hết ngày làm cũng có thể về nhà chơi. Đặc biệt cung quy đổi mới không tuyển thái giám nữa. Hoàng thượng và hoàng hậu cũng vì chuyện này mà cãi nhau một trận, mặc dù phần thắng chắc chắn sẽ nghiêng về một bên.

-Không cho tuyển thái giám thì sau này trong cung chỉ tuyển toàn cung nữ thôi! – Hoàng thượng ra lệnh.

-Không được, có những việc nặng nhọc như bê chậu cây, gánh nước, leo lên sửa mái nhà ... không thể để nữ nhi làm được. – Hoàng hậu chu miện.

-Vậy phải tuyển thái giám! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

-Không cần, những việc trái đạo đức đó đừng làm. Đi ngược lại với tạo hoá sẽ bị trời phạt. Chỉ tuyển nam đình binh thường là được.

-Sao lại để nam đình làm việc trong hậu cung được. – Hoàng thượng giẫy nảy.

-Sao không được, có nam có nữ, âm dương điều hoà. Nếu bọn họ thích nhau thì muội sẽ gả.

-Ta không nói cung nữ, ta nói hậu cung kìa.

-Hậu cung chẳng phải chỉ có muội và Bảo Ngọc à. Bảo Ngọc mới có năm tuổi, huynh lo gì. Mà Ngọc nhi tính tình giống muội, người nó thích nhất định là nam nhân tốt. Ngọc nhi thích ai thì ta gả cho người đó luôn.

-Không phải, ta nói là muội kìa. Ta không muốn nam nhân khác đến gần muội. – Cuối cùng hắn cũng không kiềm được nói ra nỗi lo của mình.

-Muội thì làm sao. Không lẽ huynh không tự tin với bản thân mình. – Lạc Mai liếc mắt, nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ.

-Ai nói ta không tự tin!

Con mới lại sắp bảy nữa rồi. Suốt bấy nhiêu năm trời chinh chiến, đối mặt với bao nhiêu danh tướng, địch thủ. Vậy mà Y Thần cũng không nhìn ra được một cái kẻ ‘kích tướng’ này.

Đã phân ra người thua kẻ thắng, cuộc cãi vã kết thúc.

Hoàng thượng thua cuộc đành phải ban chiếu chỉ từ nay không tuyển thái giám vào cung, hơn nữa cũng tự do hôn nhân. Hắn đóng dấu vào tờ chiếu chỉ trong lúc nàng ngồi cười hi hi.

Bực mình quá, hoàng thượng đi tìm Hoàng tướng quân luyện võ (trút giận).

“Cái tên Hoàng Vân Phong này, ta vẫn ghi mối nợ cũ, đã có chín người vợ rồi mà còn đi theo quyền rũ độc nhất hoàng hậu của ta!”

P/S: Chương này có đề cập đến chiến hữu Hoàng Vân Phong, Hy vọng đạo hữu thoả mãn với kết cục viên mãn này.:tt1:

Thân,:012:

Người qua đường A

Diễn viên quần chúng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-quoc-ky-ii>